

De vulpendetective

E.L. Franken

bron

E.L. Franken, *De vulpendetective*. Literbo, Amsterdam 1937

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/fran254vulp01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Hoofdstuk 1.

Op een van de eerste zachte lentedagen liepen twee mannen op den Bezuidenhoutschenweg te wandelen. Zij waren geheel in de aanblik van het jonge groen verdiept, dat zich aan boomen en struiken begon te vertoonen en hun gedachten waren uitsluitend met de schoonheid der langzamerhand ontwakende natuur bezig.

Even voorbij 'het kleine Loo' bleven zij plotseling met verschrikte oogen staan.

Uit de dickey-seat van een met groote snelheid voorbijrijdende sportwagen klom een dame en sprong de straat op.

De chauffeur had blijkbaar niets gemerkt. Hij reed met dezelfde snelheid verder, zonder zich ook maar iets van de dame aan te trekken.

De twee mannen snelden naar haar toe, om haar behulpzaam te zijn.

Maar zij wilde er niets van weten.

'Laat U maar', zei ze hijgend, 'ik kan mijzelf wel helpen'.

Zij kwam niet zonder moeite overeind en wreef haar pols, die een beetje opgezet was. Haar japon vertoonde

een paar scheuren en haar kousen waren met bloed bevestigd.

‘Waarom bent U uit de auto gesprongen?’ vroeg een der mannen.

Hij kreeg geen antwoord.

‘Het was toch gevaarlijk, wat U deed’, zei de ander.

Zij keek de twee mannen kalm aan en zei: ‘U heeft gelijk’.

Zij vertrok pijnlijk het gezicht.

‘U is gewond - wij zullen een dokter waarschuwen.’

Zij schudde het hoofd.

‘Ik heb U gevraagd, mij met rust te laten.’

De mannen wisselden een blik met elkaar.

‘In elk geval zou het goed zijn, de politie te waarschuwen,’ zei de ander. ‘De auto moet aangehouden worden. Het is 'n misdaad door te rijden, alsof er niets gebeurd was. De chauffeur moet het gemerkt hebben, dat U uit den wagen sprong. Wie was overigens de chauffeur?’

Zonder antwoord te geven liep zij een auto tegemoet, die uit de richting den Haag kwam. Zij wuifde met haar zakdoek en de wagen, een kleine Ford, die niet bepaald nieuw was, stopte.

Zij rukte het portier open, stapte in, de wagen zette zich in beweging en vertrok in de richting Amsterdam.

Een dikke rookwolk maakte het den mannen onmogelijk, het nummer van den wagen op te nemen.

De man, die achter het stuur zat, keek de jongedame eenigszins verbaasd aan, toen zij instapte, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. En toen zij kort en bondig zei:

‘Doorrijden!’ gehoorzaamde hij onwillekeurig.

‘Ik zou wel eens willen weten, of mijn vrouw het goed vindt, dat ik U meeneem’, zei hij.

‘Uw vrouw zal zonder twijfel vinden, dat U zeer juist heeft gehandeld. Ik ben gewond.’

‘Gewond? Dat is iets anders. Dat is zelfs interessant.’

‘Voor U misschien. Voor mij minder.’

‘Dat kun je nooit van te voren weten. Waar bent U gewond? Pardon, dat gaat mij eigenlijk niets aan. Is het ernstig? Willen wij naar een dokter rijden?’

‘Neen. Rijdt U maar door.’

‘Waar wilt U heen?’

‘Amsterdam.’

Hij keek haar verbaasd aan en de wagen maakte van deze gelegenheid gebruik om dwars over den weg te gaan staan.

‘U doet veel beter goed op den weg te letten inplaats van mij met vragen lastig te vallen en mij aan te staren, alsof ik een wereldwonder ben.’

Pardon, juffrouw, dat zou U nooit gezegd hebben, als U wist, wie ik ben en wat mijn beroep is.’

‘U vergist zich. Het is mij totaal onverschillig, wie U bent en waar U zich mee bezig houdt. In elk geval moet U er genoeg geld mee verdienen, om er deze ongelooflijk oude kar op na te kunnen houden.’

De wagen stopte.

‘Waarom rijdt U niet verder?’ vroeg de dame opgewonden, terwijl zij door het achterraampje keek.

‘Mijn auto voelt zich door U beleedigd. Hij staakt.’

Zij keek hem aan.

‘U wilt mij dus niet verder rijden en mij hier midden op den weg aan mijn lot overlaten?’

Met zijn vriendelijkste glimlach keek hij haar aan. Hij schudde het hoofd.

‘Dat zou ik niet over mijn hart kunnen verkrijgen, en heelemaal niet tegenover zooveel liefalligheid.’

‘U hééft geen hart, want anders zou U niet kunnen stoppen, terwijl ik U verzocht door te rijden. En op mijn “liefalligheid” mag U heelemaal niet letten, want U bent getrouwd, zooals U zei.’

‘Dat is een vergissing. Het is mijn beroep, op alles te

letten - dus ook op liefthalligheid. Ik word er in zekeren zin voor betaald.'

'Ik wist niet, dat er zoo een beroep bestond. Wat bent U eigenlijk?

Er gleed weer een minzame glimlach over zijn gelaat.

'Ik dacht, dat het U totaal onverschillig was, waarmee ik mijn geld verdiende.'

'Dat is het ook,' zei ze woedend. 'Maar rijdt U nu eindelijk door of laat U mij aan het stuur.'

'Goed. Ik zal probeeren een goed woordje voor U te doen,' antwoordde hij.

Met oorverdoovend lawaai zette de wagen zich in beweging.

'Ik had niet gedacht, dat hij zich zoo gauw met U zou verzoenen,' zei de man.

De jongedame moest onwillekeurig lachen.

'Wie bent U eigenlijk?' vroeg zij.

Hij keek haar verbaasd aan en oogenblikkelijk schoot de wagen naar den linker kant van den weg.

Kort besloten greep de jongedame het stuur en gooide het om, net op tijd om een aanrijding te verhinderen.

De man veegde met een zakdoek over zijn voorhoofd.

'Dat was op het nippertje,' zei hij zuchtend.

'Stoppen!' beval zij.

Hij gehoorzaamde.

'Stapt U uit, vlug!'

'Wat moet dat?'

'Stapt U uit. Ik zal rijden. Stapt U aan deze kant in en gaat U hier zitten.'

'Voor mijn part.'

Zij verwisselden van plaats en reden verder, terwijl het langzamerhand donker begon te worden.

'Dus - wie bent U?' vroeg de jongedame.

'Baron - Cornelis.'

'U moest Uw naam wat meer eer aandoen en Uw banden beter oppompen.'

‘Daar kon U wel eens gelijk in hebben.’ Hij bekeek haar oplettend. Zij had een regelmatig profiel en haar slanke, sportieve gestalte zag er jeugdig en frisch uit. Plotseling zag hij haar kousen. Hij wees er naar en zei:

‘U bloedt.’

‘Wilt U alsjeblieft niet naar mijn beenen kijken,’ zei ze kalm.

‘Bent U aangereden?’

‘Neen. Ik ben in volle vaart uit een auto gesprongen.’

‘Wat bent U?’ vroeg Baron opgewonden. Hij kwam zoo verschrikt overeind, dat hij zijn hoofd tegen het dak van de auto stootte. ‘Au!’

‘Blijft U maar rustig zitten,’ zei de jongedame glimlachend. ‘En probeert U maar niet het na te doen. Want U zou waarschijnlijk Uw nek breken.’

Baron keek haar van terzijde aan.

‘Ik dank U voor Uw goede opinie over mijn sportieve capaciteiten’, mompelde hij knorrig binnensmonds.

‘Ik wilde U niet beleedigen.’

‘U doet niet anders, zoolang ik U ken. Eerst mijn wagen - en nu mij.’

‘Ik beloof beterschap.’

‘Wie bent U?’

Hij kreeg geen antwoord.

‘Geloof U niet, dat het Uw plicht is, zich aan mij voor te stellen, nu U op deze romantische wijze mijn wagen heeft ingepikt?’

‘Wilt U mijn aandacht niet afleiden? Ik heb geen zin, in het water te rijden en wil Uw wagen er voor behoeden, met een èchte auto in botsing te komen.’

‘Waarom stapt U niet uit, als mijn wagen U niet bevalt?’

‘Ik heb nog nooit in een wagen gezeten, die al doe je nog zoo je best niet harder dan vijftig of zestig kilometer kan lopen. Men moet ook zoiets hebben meegemaakt.’

Zij zwegen een heele poos.

Haarlem lag reeds achter hen en zij naderden Halfweg.

‘U wilt mij dus niet zeggen, wie U bent?’ vroeg Baron plotseling.

‘Neen.’

‘U wilt mij ook niet zeggen, waarom U uit den wagen bent gesprongen?’

Zij gaf geen antwoord.

Hij haalde de schouders op en vroeg niet verder. Maar toen kreeg hij een idee.

Toen zij aan de rand van Amsterdam stopte en uitstapte, zei hij vriendelijk glimlachend:

‘Morgen, uiterlijk overmorgen zal ik U terugzien. Good bye!’ Hij liet haar geen tijd hem te bedanken, sloeg het portier dicht en reed met veel lawaai verder.

Hij liet zijn Ford in een zijstraat bij het gebouw van het dagblad staan en begaf zich naar zijn bureau.

Een melodie uit de laatste film van Maurice Chevalier fluitend ging hij de trappen op.

Hij opende de deur van het bureau, waar Nijman en Verhulst zaten en bleef met een glimlach van gelukzaligheid op den drempel staan.

‘Hallo, Cornelis!’ riep Nijman lachend, ‘je ziet er uit, alsof je weer een “staatsgeheim” op het spoor bent.’

‘Dat is mogelijk. - Goeden avond, mijnheer Verhulst.’

‘Laat hem maar met rust,’ zei Nijman, ‘hij weet geen hoofdartikel voor morgen te bedenken.’

‘Morgenochtend ga ik verhuizen. Dan kan jij hier met Baron zitten en ik ga naar zijn bureau. Dan ben ik ten minste ongestoord,’ zei Verhulst nijdig.

‘Dan kan je waarschijnlijk heelemaal niets meer bedenken,’ opperde Nijman grinnkend.

‘Dank je, waarde collega. - Heb jij niet iets interessants voor het ochtendblad, Cornelis?’

‘Nou, rekent U maar.’

‘Dat heb ik al aan zijn gezicht gezien,’ riep Nijman.

‘Geef op!’ Verhulst strekte ongeduldig zijn hand uit.

‘Eerst even schrijven,’ zei Baron en glimlachte behaaglijk.

Verhulst keek op de klok.

‘Wanneer kan ik het artikel krijgen?’

‘Over een kwartier.’

‘Waar gaat het eigenlijk over?’

Glimlachend legde Baron de vinger op de lippen.

‘Staatsgeheim,’ fluisterde hij.

Toen hij een kwartier later het redactie bureau weer betrad, legde hij een blad papier op tafel. De redacteuren lazen:

GEVONDEN:

tusschen Haarlem en Amsterdam

LEEREN DAMESHANDTASCHJE.

Inhoud:

1. Kleine sleutelbos.
2. notitieboekje met een lijst van verjaardagen.
3. kostbare poederdoos (versch gevuld. Parfum iets te scherp.)
4. lippenstift (kissproof).
5. wenkbrauwenstift (nieuw, maar zonder scherpe punt).
6. Kleine spiegel (waarom lag hij slordig in de tasch en niet in het foudraal?).
7. Zeven centen in baar. (7 ct. Vreeselijk! Maar daarom niet getreurd, onbekende schoone. Geld alleen maakt niet gelukkig).

Tegen overlegging van legitimatiebewijs af te halen op Kamer 13 in het bureau van ons blad. Geen belooning.

Verhulst zei ongeduldig:

‘Wat moet dat hier? Waarom laat je mij dat zien? Ik heb je artikel nodig.’

Verhulst keek hem verbluft aan.

‘Dat heeft U daar,’ antwoordde Baron.

‘Heb je soms gedronken?’

‘Dat niet bepaald. Maar Uw vriendelijke invitatie voor een borrel kan ik onmogelijk afslaan - te meer waar ik die met dit uitstekende artikel wel heb verdiend.’

‘Een belachelijke annonce, waarin je bovendien den spot met de eigenares van de tasch drijft, kun je toch moeilijk een uitstekend artikel noemen. Het mankeert er nog maar aan, dat je verlangt, dat ik je voor dit geschrijf de voorpagina afsta.’

‘Zoo veeleischend ben ik niet,’ zei Baron glimlachend. ‘Ik heb niet meer dan de bovenste helft van de voorpagina nodig en die zult U mij toch wel willen geven.’

Verhulst was opgesprongen.

‘Zeker! Met genoegen! Ik zou niet weten wat ik liever deed! En mijn hoofdartikel zet ik tusschen de annonces van gemeubileerde kamers en tweedehands meubelen!’

‘Dat hoeft niet. Dat kan op de tweede pagina staan.’

Verhulst was buiten zichzelf van woede. Eindelijk zag hij Nijman aan en zei:

‘Ik zou in staat zijn hem op staande voet te ontslaan.’

Baron zuchtte:

‘En dat is nog wel mijn protector.’

‘Je hebt een zeldzaam talent, om mij juist op de beroerdste momenten er aan te herinneren.’

Nijman lachte.

‘Wat is eigenlijk je bedoeling met dit - uitstekende artikel?’ vroeg hij.

‘Kijk, dat is een vraag, die ik beantwoorden kan. Ik wil, dat de dame van wie de tasch is, naar ons toe komt.’

Verhulst barstte in een luid gelach uit.

‘En geloof je, dat zij op deze onhebbelijke annonce hier zal verschijnen?’

‘Ik geloof het niet, ik weet het,’ antwoordde Baron. ‘Ik ken die dame.’

‘Wie is het?’

‘Dat weet ik niet.’

Nu lachte Nijman, terwijl Verhulst met de handen in de zakken woedend de kamer op en neer liep.

‘Dat doet er ook niets toe. - Die tasch bevatte namelijk nog iets. Iets, dat ik in mijn artikel niet genoemd heb.’

‘En waarom niet, als ik vragen mag?’ informeerde Verhulst ironisch.

‘Omdat er mensen zijn, die zich levendig voor dit “iets” zouden interesseeren. En ik wil er niet aan mee werken, de dame het tijdelijke met het eeuwige te laten verwisselen, noch mijn jonge en mooie vrouw ontijdig tot weduwe te maken.’

Met een ruk bleef Verhulst voor hem staan.

‘Wat bedoel je daar mee?’

Glimlachend greep Baron in de zak van zijn jas en legde twee voorwerpen op tafel: een plaatsbewijs voor 'n loge voor de Covent-Garden-Opera in Londen en een in 't oog loopend klein, zilveren pistool, dat met vijf kogels geladen was.

Terwijl Nijman de voorwerpen met belangstelling bekeek, schudde Verhulst het hoofd.

‘Wat bewijst dat?’ vroeg hij. ‘Een jongedame heeft een wapen bij zich. Ik kan er niets bijzonders in zien, als ik aan de steeds toenemende criminaliteit in ons land denk. Een jaar geleden ben ik nog tegen de sensatieschrijvers te keer gegaan, omdat ik hun fantasie overdreven vond. Maar zij hebben gelijk. In een enkele week hebben wij in de krant over vijf moorden moeten schrijven. Maar dat is nog geen reden, om achter elk pistool een misdaad te vermoeden.’

‘Maar waarom is die dame dan uit een met volle

vaart rijdende auto gesprongen, die haar waarschijnlijk naar de boot moest brengen?’ vroeg Baron onschuldig.

‘Wat zeg je?!’ riep Verhulst.

‘Het is zoo.’

‘Waarom gebruik je deze sensatie dan niet?! Schrijf iets over de vermoedelijke reden van deze gevaarlijke daad - jaloerschheid, ontvoering, mensenroof! Waarheen heeft men het lijk gebracht?!’

‘Er is geen lijk. De jongedame is springlevend. Ik heb U toch gezegd, dat ik haar hier verwacht. Zij liep mij tegemoet en zwaaide met een zakdoek. Ik stopte en zij stapte in.’

‘Nu ontbreekt er nog maar aan, dat je me gaat vertellen, dat zij zelf gereden heeft,’ zei Verhulst woedend.

‘Dat wilde ik U juist vertellen,’ vervolgde Baron, zonder zich van de wijs te laten brengen. ‘Zij scheen met mijn manier van rijden niet erg ingenomen te zijn en nam het stuur van mij over. Aan de rand van de stad stapte zij uit.’

‘En gaf je haar handtaschje en waarschijnlijk ook de zakdoek, waarmee ze je heeft toegewuift.’

Baron schudde het hoofd.

‘Ik heb de tasch in zekeren zin - om zoo te zeggen - gegapt. De jongedame wilde mij geen enkele inlichting verstrekken en ik zag geen andere kans, om haar er toe te dwingen.’

‘Denk je nu werkelijk dat zij hier heen komt en je alles zal vertellen?’

‘Zij zal waarschijnlijk niets vertellen. Maar zij zal komen en zal mij zeggen, wie zij is. De rest kunt U dan wel aan mij overlaten. Wanneer ik had kunnen vermoeden, dat U mij niet eens de helft van de voorpagina zoudt willen afstaan, zou ik mijn reine geweten natuurlijk niet met een diefstal hebben belast. En van die jenever zal nu ook wel niets komen,’ voegde hij er treurig aan toe.

Verhulst wees op zijn voorhoofd.

‘Cornelis, men zal ons voor krankzinnig houden, als ik dit op de voorpagina laat zetten.’

Baron glimlachte.

‘Dat zal een reden te meer voor het publiek zijn, onze krant te koopen. Een krant met een redactie van krankzinnigen zou de nieuwste sensatie op dit gebied zijn.’

Nijman lachte.

‘Of je weet meer dan je los wilt laten, óf je fantasie speelt je parten,’ zei hij ten slotte. ‘Goed. Je krijgt de helft van de voorpagina. En als er meer achter zit als de aanstellerij van een overspannen meisje, krijg je van mij een heele flesch jenever.’

‘Accoord! - U heeft het gehoord, mijnheer Verhulst. Een heele flesch.’ Hij schoof zijn hoed naar achteren en glimlachte. ‘Wilt U even een bon voor een doosje sigaretten uitschrijven? Ik moet die jongedame toch een goede sigaret kunnen aanbieden, als zij naar ons toekomt.’

‘Maak dat je weg komt!’ riep Verhulst woedend.

‘O.K. chef. Ik zal het wel op onkosten laten boeken.’ Bij de deur bleef hij nog een keer staan en zei:

‘En vergeet U vooral niet, een flinke breede rand om mijn artikel te zetten!’

Hij verliet de redactie, stapte in zijn Ford en reed naar huis.

Hoofdstuk 2.

Een koude wind was opgestoken. Laag hingen de grijze wolken boven de stad en een fijne motregen begon te vallen. Zwart en geheimzinnig lag het breede water van de Oude Waal en verderop stond de massieve toren van de Oude Schans achter een sluier van fijne regendroppels.

Het was avond, en de stille straat, waar zelfs overdag niet veel drukte heerschte, lag als uitgestorven. De zwakke lantarens, die een flauw licht verspreidden, weerspiegelden in de natte straatstenen.

In een der huizen van deze straat was het Amsterdamsche filiaal van 'The Comet Company Ltd.' gevestigd. Het huis maakte een tamelijk bouwvalligen indruk; de buitendeur hing scheef in haar scharnieren, de gevel helde naar voren over en de steenen treden van de stoep, die naar de huisdeur voerde, waren uitgesleten. Onder deze stoep bevond zich een tweede ingang, die naar het goederenmagazijn voerde.

In groote zwarte letters stond de firmanaam over de geheele breedte van het huis.

De klok van de Oude Schans had net acht uur geslagen, toen een elegante auto voor het huis stopte.

Een man stapte uit, liep vlug de stoep op en sloot de deur open.

Hij ging naar binnen en door de smalle gang naar de nog smallere trap, die hij opging naar de eerste verdieping. Hier betrad hij zijn privé-kantoor, draaide het licht op, legde hoed en jas over de leuning van een stoel en ging aan zijn schrijftafel zitten.

Christiaan Bronsdijk, de directeur van het Hollandsche filiaal der maatschappij, was een man van 'n jaar of veertig. Zijn groote, sportieve gestalte met de breede schouders, zijn door de zon verbrande gelaatskleur en het glad achterover gekamde haar, dat aan de slapen begon te grijzen, maakten zijn uiterlijk zeer aantrekkelijk, hetgeen hem al dikwijls zoowel zakelijk alsook maatschappelijk van nut was geweest.

Bronsdijk was zich hier ook terdege van bewust en dit sprak duidelijk uit zijn houding en zijn afgemeten, bestudeerde bewegingen.

Hij drukte op de bel en even later trad een opvallend knap meisje binnen.

‘Het doet mij genoegen, juffrouw Doorman, dat U vanavond heeft willen blijven,’ begon hij vriendelijk glimlachend.

Zij gaf geen antwoord.

‘Ik werd onderweg langer opgehouden dan ik kon vermoeden en ik heb een paar brieven voor U te schrijven, die absoluut vanavond nog weg moeten. Ik hoop niet, dat ik Uw avond bedorven heb.’

‘Heelemaal niet, mijnheer Bronsdijk.’

‘Ik beloof U, dat wij over anderhalf uur klaar zijn.’

Louisa Doorman ging aan een klein tafeltje tegenover hem zitten. Zij had haar bloc-note voor zich liggen en wachtte op zijn dictee. Gedachteloos sloeg zij Bronsdijk gade, die achterover in zijn stoel geleund zat en zijn pijp aanstak.

Glimlachend keek hij op.

‘Ik zou U graag als tegemoetkoming een genoegen

doen. Ik heb voor morgenavond een kaartje voor Tuschinsky voor U. Tot mijn spijt maar één, want....'

'Het andere gebruikt U waarschijnlijk zelf,' viel zij hem glimlachend in de rede.

'Juist. Ik zie dat U niet kort van begrip bent,' zei hij gevlend. Dat zij het vanzelfsprekend vond, dat hij in de bioscoop naast haar zou zitten, deed hem vermoeden, dat zij niet onverschillig tegenover de aantrekkelijkheden van zijn persoon stond.

'Neen, mijnheer Bronsdijk, ik ben niet kort van begrip. En daarom spijt het mij Uw aanbod niet te kunnen aannemen.'

Hij wierp een vluchtigen blik op haar en zei, oogenschijnlijk volkomen onverschillig:

'Zooals U wilt. Ik dacht U er een plezier mee te doen.'

Hij dicteerde drie, vier korte brieven, die haar zoo onbelangrijk toeschenen, dat zij maar niet kon begrijpen, dat zij volstrekt vanavond nog weg moesten. Dit gevoel had zij trouwens bij alle brieven gehad, die zij sinds haar indiensttreding bij de firma had geschreven.

Plotseling ging de deur open en een buitengewoon elegant gekleede dame kwam binnen.

Bronsdijk keek op.

'Hallo, darling!'

'Hallo, boy!' Zij knikte de secretaresse toe. 'Goeden avond, juffrouw Doorman. Mijnheer Bronsdijk schijnt U aardig uit te buiten, dat hij zonder meer over Uw vrije tijd beschikt.'

Bronsdijk lachte.

'Ik geloof niet, dat juffrouw Doorman er zoo over denkt. Ga zitten, darling. Ik moet nog een kleine brief opgeven. Dan ben ik klaar en je kunt over mij beschikken.'

Thérèse Grenier ging in een fauteuil naast de schrijftafel zitten. Zij deed haar handtas open, nam er een kleine, gouden sigarettenkoker uit en stak een siga-

ret op. Terwijl zij behaaglijk de rook inhaleerde, liet zij Louisa Doorman geen oogenblik uit 't oog, die met vlugge vingers het dictée opnam.

‘Dat is alles,’ zei Bronsdijk en keek op de klok. ‘Ik denk, dat U om kwart over negen klaar kunt zijn.’

‘Zeker, mijnheer Bronsdijk.’ Louisa stond op. Zij wendde zich naar de deur van haar kantoor. Maar plotseling bedacht zij zich en draaide zich weer om. ‘Ik zou U graag even spreken, mijnheer.’

Verbaasd keek hij haar aan.

‘Nu? - Ik zou liever zien, dat U nu eerst die brieven schreef. Daarna kunt U mij natuurlijk spreken - of anders morgenochtend.’

Zij bleef kalm staan.

‘Ik wilde het liever meteen doen. Ik zal U hoogstens een minuut ophouden.’

‘Vooruit dan maar. Wat heeft U op Uw hart?’

‘Ik wilde mijn betrekking opzeggen.’

‘U wilt....?’

‘Ja. Ik weet, dat ik niet dadelijk kan vertrekken. Maar er zijn zooveel jonge meisjes, die hetzelfde presteeren als ik en met minder salaris tevreden zijn, dat het U niet moeilijk zal vallen, tegen de eerste van de volgende maand een plaatsvervangster voor mij te vinden. En tot zoolang wil ik hier blijven.’

‘Wat is de reden van Uw besluit?’

Zij zweeg even. Dan sloeg zij haar oogen neer en antwoordde:

‘Ik heb geen reden.’

Bronsdijk klopte zijn pijp uit.

‘Is het - om vanavond?’ vroeg hij glimlachend.

‘Omdat U mij vanavond heeft laten werken? Of omdat U mij heeft aangeboden, morgen met U naar Tuschinsky te gaan?’ Zij schudde glimlachend het hoofd. ‘Het eerste kan mij niet schelen en Uw invitatie ben ik al haast weer vergeten.’

Met half toegeknepen oogen keek Bronsdijk haar aan.

Zulk een antwoord had hij nog nooit van een vrouw gekregen en hij wist niet, welk gevoel sterker in hem was: haat tegen dit meisje, dat hij betaalde en dat zijn ijdelheid had gekwetst of een onbegrijpelijke belangstelling voor haar, omdat zij de eerste was, die zich door zijn hoge zelfbewustzijn niet liet imponeeren en zijn gunstbewijzen negeerde.

Langzaam stopte hij zijn pijp en stak haar aan. Hij leunde in zijn stoel achterover en blies een rookwolk naar het plafond.

‘U begrijpt zeker wel, dat ik U niet dadelijk daarop kan antwoorden, juffrouw Doorman. Of had U verwacht, dat ik er onmiddellijk in zou toestemmen?’

‘Dat had ik inderdaad verwacht, mijnheer Bronsdijk.’

‘Dan moet ik U teleurstellen. Ik zal er eens over denken en U zoo spoedig mogelijk mijn besluit laten weten. Meer kan ik tot mijn spijt niet doen.’

‘Goed. Misschien zult U gauwer tot een besluit komen, als ik U zeg, dat mijn besluit onherroepelijk vaststaat.’

Zonder hem den tijd te gunnen iets te antwoorden, draaide zij zich om en verliet het privé-kantoor.

‘Waarom laat je haar niet gaan?’ vroeg Thérèse, toen de deur dicht was.

Bronsdijk was opgestaan en liep nu met de handen op den rug heen en weer.

‘Ik heb je nu al herhaalde malen verzocht, je belangstelling voor mijn zakelijke aangelegenheden tot die dingen te bepalen, die ik je zelf wensch te vertellen,’ zei hij kalm.

Zij sloeg hem eenigen tijd gade en zei dan:

‘Wil je mij even de aschbak geven?’

Zonder een woord te zeggen nam hij den aschbak van de andere zijde van de schrijftafel en zette hem naast haar neer.

Zij drukte haar sigaret uit en zei terloops:

‘Is het ook een zakelijke aangelegenheid, als je jouw

typiste inviteert, mee naar Tuschinsky te gaan?’

‘Misschien. - Wat ben je omtrent de “Embe” handelsonderneming te weten gekomen?’

‘Niets. - Wat ben je met het meisje van plan?’

Hij antwoordde niet. Hij nam den hoorn van den haak en draaide een nummer.

‘Hallo.... Ja.... met wie? mag ik den chef even? Niet aanwezig? Dank U.

- Hallo, ja? Wie ik ben? Doet niets ter zake.’ Hij hing de telefoon op.

Ondertusschen was Thérèse er mee bezig, haar make-up een beetje bij te werken. Toen zij zich poederde, zei ze nonchalant:

‘Joe Griggs is hier.’

Met belangstelling sloeg zij de uitwerking van haar woorden gade.

Als onder een zweepslag kromp Bronsdijk ineen. Zwaar liet hij zich in zijn fauteuil vallen. Alle kleur was uit zijn gezicht geweken en zijn handen beefden.

‘Joe Griggs?’ vroeg hij toonloos.

‘Ja.’

‘Weet je het zeker, darling?’

‘Waarom schrik je er zoo van?’

‘Ik weet waartoe hij in staat is.’

‘Toen wij in New York aan boord gingen, heb je tegen mij gezegd: “Joe en ik zijn als vrienden uit elkaar gegaan. Ik verlaat Amerika, voordat de G-men hun net om ons hebben dichtgetrokken. Vandaag of morgen grijpen zij Joe en de heele bende toch. Ik heb genoeg om te leven en prefereer een rustig leven in Europa boven de electrische stoel”. Waarom schrik je dan zoo, wanneer hij geen reden heeft, om iets tegen je te ondernemen?’

Bronsdijk had nauwelijks geluisterd. Onbeweeglijk zat hij aan zijn schrijftafel en staarde voor zich uit.

‘Joe Griggs - ik was er bang voor, dat hij in Europa was. Ik dorst het niet uit te spreken. Ik vreesde, dat mijn

woorden het verschrikkelijke als een magneet zouden aantrekken.’

Thérèse vroeg, terwijl zij een nieuwe sigaret opstak:

‘Waarom ben je bang - jullie zijn toch vrienden?’

Bronsdijk boog zich voorover.

‘Vrienden! - Ja! - Twijfel je er soms aan?’ schreeuwde hij.

Zij keek hem aan en wendde langzaam het hoofd naar de deur, waarachter Louisa Doorman aan de schrijfmachine zat.

Bronsdijk sprong op. Hij liep haastig naar de deur en rukte haar open.

‘Is U klaar, juffrouw?’

‘Ik schrijf juist het laatste adres.’

‘Waar zijn de brieven?’

‘Als 't U blijft.’ Zij reikte hem de map.

Hij las de brieven vluchtig door en teekende ze.

‘Ik heb U verder niet meer nodig. Wilt U de brieven posten? Goeden avond.’

Hij keerde naar zijn privé-kantoor terug en sloot de deur. Hij stak zijn pijp weer aan, maar legde haar na een paar trekken weer weg.

‘Vijf uur voordat wij aan boord gingen, was Joe Griggs uit Frisco teruggekomen,’ zei Thérèse. ‘De overval op het goudtransport had 's morgens in alle kranten gestaan en hij kwam, om met jullie af te rekenen. Waarom bracht hij je niet naar de boot, als hij je wilde laten gaan? Jullie gingen toch als vrienden uit elkaar?’

‘Griggs is er niet de man naar, om onnoodig risico te lopen.’

‘Er bestond voor hem heelemaal geen gevaar. Hij was in Frisco, toen de overval plaats vond, en hij kon het bewijzen,’ antwoordde Thérèse kalm. ‘Noch de Feds, noch de G-men konden hem deze overval ten laste leggen. - Je verbergt iets voor me, boy.’

‘Maak je niet belachelijk,’ zei Bronsdijk knorrig. ‘Denk je soms, dat ik er met de heele buit vandoor ben

gegaan? Ik zou er geen oogenblik aan gedacht hebben. Bovendien hadden de “jongens”, die op hun aandeel wachtten en bij wie Joe al wekenlang in de schuld zat, mij nooit levend uit het land laten gaan. Neen, die gedachten kan je gerust uit 't hoofd zetten.’

‘Dat stelt mij gerust, als het ten minste geen leugen is.’

‘Waarom zou ik je iets voorliegen? Je weet, dat ik je liefheb.’

‘Hebben jullie elkaar bij O'Hara ontmoet?’

‘O'Hara? Hoe kom je daar bij?’ vroeg hij met een flauwen glimlach. ‘Wij hadden in Johnny's Alaska-Bar afgesproken. Ik zei hem wat ik van plan was. Hij keek mij langen tijd aan en zweeg.’ Bronsdijk wachtte even en speelde zenuwachtig met zijn potlood. Dan ging hij voort: ‘Ten slotte zei Joe: “Je wilt dus gaan? Goed. Ieder ander zou ik op dit oogenblik neerschieten. Maar jou kan ik vertrouwen. Als jij zegt, dat je het land verlaat, dan weet ik, dat het geen truc is om mij in de wielen te rijden. En dat zou ik je ook niet aanraden”. - Ik heb hem beloofd, niet naar Amerika terug te keeren zoolang hij leeft. - Waar heb je hem gezien?’

‘Hij zat in de Carlton-Corner.’

‘Alleen?’

‘Met een dame, die ik niet ken.’

‘Heeft hij jou gezien?’

‘Hij deed net alsof hij niets gemerkt had; maar ik ben ervan overtuigd, dat hij mij herkend heeft. Zijn metgezellin heeft mij in de spiegel van haar poederdoosje bekeken.’

Bronsdijk stond op.

‘Kom,’ zei hij kort.

‘Wat ben je van plan?’

‘Ik ga hem opzoeken,’ antwoordde hij glimlachend. ‘En als hij niet in het Carlton hotel woont, zal ik probeeren, zijn adres te weten te komen.’

‘Wat ben je van plan, boy?’ vroeg Thérèse nog eens.

Hij keek haar aan en een geheimzinnige glimlach verscheen op zijn gezicht.

‘Het is toch heel natuurlijk, een goeden vriend op te zoeken?’ zei hij.

Thérèse was naar het raam gegaan en keek naar buiten. Daarom ontging het haar, dat Bronsdijk, eer hij zijn bureau afsloot, zijn browning bij zich stak.

Hij draaide het licht uit en sloot de deur.

Langzaam daalden zij de smalle trap af.

Toen zij op straat kwamen, had de regen opgehouden. De wolken hadden zich verspreid en hier en daar vertoonde zich een ster aan den donkeren hemel.

Zij namen in de auto plaats. De motor sloeg aan en zij vertrokken in de richting van de Binnen Bantammerstraat.

Niemand had kunnen betwisten, dat het artikel van Baron de algemeene belangstelling van het publiek opwekte, ofschoon de uitwerking nogal verschilde.

Velen lachten er over. Tot hen hoorde ook Nijman, die zich van plezier op de knieën sloeg en Baron voor dit idee had kunnen omhelzen - zelfs wanneer de heele zaak op niets uitdraaide.

Anderen hielden het voor de handige aankondiging van een nieuw feuilleton, weer anderen voor het begin van een breed opgezette reclame.

Een feit was, dat iedereen het ‘artikel’ las en er over sprak.

De eenige, die kwaad was en zijn woede op iedereen koelde die in zijn buurt kwam, was Verhulst.

‘Het is een ziekelijke uitwas van een minderwaardige fantasie!’ schreeuwde hij, toen Nijman hem verzekerde, dat hij zich sinds lang niet zoo geamuseerd had. ‘Die Baron is een spijker aan mijn doodkist. En ik kan niet eens wat zeggen, want ik heb zelf de glorieuze idee gehad, hem aan onze krant te verbinden!’

Intusschen klom de ‘spijker aan de doodkist’ genoegelijk fluitend de trap op.

Bij het bureau van de twee redacteurs bleef hij staan. Voorzichtig deed hij de deur open en bleef als altijd met zijn gelukzaligen glimlach op de drempel staan.

‘Goeden morgen, heeren. Ik wilde alleen maar kijken, of U al verhuisd was, mijnheer Verhulst,’ zei hij zoo vriendelijk en onschuldig mogelijk.

Verhulst greep een lineaal en smet deze naar Baron.

‘Eruit!!’

De lineaal was op den grond gevallen. Baron bukte en raapte haar op, trad glimlachend op Verhulst toe en zei minzaam:

‘Dit projectiel had mij best kunnen raken. Ik zou haast zeggen, dat U kwaad op mij bent. En ik wou U nog wel komen bedanken, omdat U mijn artikel zoo prachtig heeft geplaatst.’

‘Eruit!!’ brulde Verhulst voor de tweede maal, ‘ik zou me aan jou kunnen vergrijpen!’

‘Dat zou ik niet overleven - protector,’ antwoordde Baron poeslief en trok de deur achter zich dicht.

Toen hij zijn kantoor binnenging, hoorde hij Nijman nog lachen.

Hij trok zijn jas uit, ging aan de schrijftafel zitten en liet zijn beenen over de leuning van den stoel bengelen. Hij stak een sigaar op en wachtte.

Het kwam geen oogenblik bij hem op, dat hij misschien op het punt stond, zich net als in het geval Fedora Bogdanowna, in situaties te storten, die hij, als hij er zich op het oogenblik rekenschap van zou geven, liever omzeild zou hebben.

Het avontuurlijke van zijn ontmoeting met de onbekende trok hem aan en in zijn onverwoestbaar optimisme zat hij er al wachtende over te piekeren, of hij Verhulst zou inviteeren, de flesch jenever, die Nijman hem had beloofd, te helpen leegdrinken.

Tegen tien uur rinkelde de telefoon.

Baron nam den hoorn op.

‘Hallo?’

‘Spreek ik met kamer 13?’ vroeg een vrouwenstem.

‘Ja.’

‘Ik heb de annonce gelezen. U spreekt met de eigenares van de tasch.’

Baron glimlachte.

‘Dat is aardig, dat U mij opbelt. U kunt mij gelooven of niet, maar een uur lang doe ik niets anders dan op U wachten, schoone onbekende.’

De stem aan den anderen kant lachte.

‘Vleier! Tot mijn spijt zult U nog langer op mij moeten wachten. Want ik kan vandaag onmogelijk komen om mijn eigendom terug te halen. Morgenochtend kom ik bij U. Ik bel U alleen maar op om U te verzoeken, de tasch aan niemand anders af te geven.’

‘Maakt U zich maar geen zorgen. Hoe gaat het overigens?’

Weer lachte de stem.

‘Uitstekend, dank U. Dus tot morgen.’

‘Wilt U mij nu niet eindelijk Uw naam zeggen?’ vroeg Baron. Hij kreeg geen antwoord. ‘Hallo.... is U daar nog? Hallo!’

De verbinding was al verbroken.

Hij stond langzaam op en slenterde naar het bureau van de redactie.

‘Zij heeft opgebeld,’ zei hij. ‘Ik schijn indruk op haar te hebben gemaakt, want ze zei dat het haar speet, pas morgen te kunnen komen.’

Nijman lachte.

‘Ik heb nooit begrepen, waarom je eigenlijk bent gaan trouwen, Cornelis. De mooiste kansen ontgaan je nu.’

‘U schijnt gelijk te hebben,’ zei Baron peinzend.

De telefoon rinkelde.

Verhulst nam den hoorn op.

‘Redactie. Ja. - Wie?’ - Hij keek Baron veelzeggend aan en zei: ‘Een dame - voor jou.’

‘Een dame? Waar?’

‘Zij is hier en komt op je kantoor.’

‘Mijnheer Nijman, wilt U even naar mijn das kijken. Ik speel het met die vervloekte zelfstrikkers niet klaar.’

Nijman trok zijn das recht.

Baron snelde naar de deur.

‘Wil je er rekening mee houden, dat je kantoor geen harem is!’ riep Verhulst hem nog na.

Nauwelijks had Baron zijn kamer bereikt en zich in een gewichtige houding aan zijn schrijftafel neergevleid, of er werd geklopt.

‘Binnen!’

De deur ging open en met groote verbazing staarde Baron de jonge dame aan, die binnentrad.

Ook de dame trok een gezicht alsof zij aan hallucinaties leed.

‘Eigenlijk had ik dat moeten begrijpen,’ zei ze ten slotte.

‘Waarom heeft U mij tien minuten geleden gezegd, dat U pas morgen kon komen?’ vroeg Baron, die er niets meer van begreep.

‘Ik heb U heelemaal niet opgebeld. - Mag ik misschien gaan zitten?’

‘Heb ik U nog geen plaats aangeboden? Neemt U mij niet kwalijk. Uw tegenwoordigheid verwacht mij een beetje.’

‘Ik schijn U altijd in de war te maken. Mag ik U nu om mijn taschje verzoeken?’

‘Zeker.’

‘U heeft het natuurlijk om zoo te zeggen gestolen. Ik merkte dadelijk, toen U wegreed, dat ik het in de auto had laten liggen. Ik heb U nog nageroepen.’

‘Dat heb ik gehoord.’

‘Waarom heeft U dan niet gestopt?’

‘Ik wilde U dwingen hierheen te komen.’

‘Nou, dat heeft U gelukkig bereikt. Mag ik nu mijn tasch hebben?’

‘Dadelijk. Maar U zult mij toch wel het genoeg doen een sigaret te blijven rooken?’

‘Met U? Bestaat niet.’

‘Het is de eenige belooning die ik vraag,’ zei Baron glimlachend. ‘En ik heb het merk zorgvuldig uitgekozen.’

Hij hield haar het doosje voor.

‘Ik moest eigenlijk kwaad op U zijn. Maar ik geloof dat U tot die menschen behoort, op wie men niet kwaad kan worden.’

Zij nam een sigaret en terwijl hij haar vuur gaf, vroeg hij:

‘Waarom moest U kwaad op mij zijn?’

‘Omdat U de brutaliteit heeft gehad zich met mijn privé-aangelegenheden te bemoeien. Het gaat U niets aan of mijn parfum te sterk of mijn lippenstift kissproof is - U bent toch getrouwd! En of mijn spiegel “slordig” in het taschje ligt. “Slordig” - wat een woord! Gebruikt U altijd zulke uitdrukkingen? - Zegt U maar niets. En dan: zeven cent! Zeven cent heeft U in mijn tasch gevonden en dat gaat U aan de groote klok hangen! Alsof ik in de grootste armoede moet leven. Het mankeert er nog maar aan, dat de een of andere weldoener U een gift voor mij stuurt!’

Baron grinnikte. Hij greep in de la van zijn schrijftafel en haalde een brief te voorschijn, dien hij haar overhandigde. Zij las de paar regels en schreeuwde buiten zichzelf van woede:

‘Ziet U wel! Bent U nu tevreden met Uw succes? Heeft U mij nu genoeg vernederd?’

‘Mag ik U verzoeken, het ingesloten biljet van tien gulden bij de zeven cent in de handtasch te leggen, eer de dame haar eigendom komt opeischen. Een weldoener’. Prachtig! Men heeft het gewaagd mij tien gulden aan te bieden. En alleen, omdat U zoo indiscreet bent geweest, de inhoud van

mijn taschje als een omroeper over het heele land uit te bazuinen!’

Woedend frommelde zij den brief in elkaar, tot haar oogen opeens op het bankbiljet bleven rusten.

Geïnteresseerd boog Baron zich voorover.

‘Wat heeft U?’ vroeg hij.

De jonge dame was plotseling bleek geworden.

‘Niets. Het is niets.’

‘Waarom zegt U mij niet de waarheid? Wat is U opgevallen?’

Hij kreeg geen antwoord.

‘Mag ik den brief misschien van U terug hebben?’ vroeg hij.

‘Waarom?’

‘Hij is aan mij gericht. Het is mijn eigendom.’

‘Als 't U blijft.’ Met een vermoeide armbeweging gaf zij hem den brief.

‘En het biljet van tien gulden?’

‘Dat is toch zeker mijn eigendom,’ zei ze zacht.

Baron streek den brief glad en las hem nog eens door. Daarna legde hij hem in de la van zijn schrijftafel.

Hij sloeg zijn bezoeker een oogenblik oplettend gade.

‘Wat gebeurt er eigenlijk om U heen?’ vroeg hij ten slotte.

Zij zweeg.

‘Geloof U niet, dat het beter zou zijn, wanneer U mij vertrouwde?’ drong hij aan.

Hij kreeg weer geen antwoord.

‘Wie bent U?’

Zij keek hem aan.

‘Mag ik mijn tasch hebben?’

‘Ik zal haar halen. Wilt U intusschen nog een sigaret rooken?’

Hij ging naar de deur, maar zij hield hem tegen.

‘Als U het in Uw hoofd krijgt, de politie te waarschuwen, spring ik uit het raam,’ riep zij opgewonden.

Hij bleef staan.

‘Heeft U reden, de politie te vreezen?’

‘Neen,’ zei ze kort.

‘Dat stelt mij gerust,’ zei hij en verliet de kamer.

Langzaam als altijd slenterde hij naar het kantoor van zijn chefs.

Hij deed de deur open en bleef met zijn vriendelijksten glimlach op de drempel staan.

‘Mijnheer Nijman - mag ik U verzoeken morgen mijn flesch jenever mee te brengen?’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg Nijman belangstellend.

‘Staatsgeheim,’ fluisterde Baron glimlachend.

‘Feiten, jonge man, feiten!’ riep Verhulst.

‘Daarvoor heb ik op het oogenblik geen tijd,’ zei Baron. ‘Want nu moet ik de jongedame, die ik gisteren op zoo romantische wijze heb leeren kennen, haar eigendom teruggeven.’

‘Ik dacht dat ze pas morgen kwam,’ zei Verhulst.

‘Dat dacht ik ook. - Blijkbaar was haar verlangen naar mij te groot.’

‘Waar is die dame nu? Ik zal haar eens bekijken. En met haar praten.’

Verhulst sprong op, maar Baron schudde het hoofd.

‘Doet U dat niet, geachte protector. Zij is zoo menschenschuw. Ik zal nu gaan. Zoodra ik terugkom, hoort U er meer van. Maar verwacht U mij niet te vroeg. - Gelooft U overigens, dat U een uniform van een bode heeft, die mij past? Zij hoeft niet bepaald naar maat gemaakt te zijn; zoo ijdel ben ik niet.’

‘Wat ben je nu weer van plan?’ vroeg Nijman lachend.

‘Ik wil morgenochtend voor enkele uren mijn zware ambt neerleggen en niets anders zijn dan een eenvoudige, gelukkige redactie-bode.’

‘Heb je wel eens een gelukkige redactie-bode gezien?’ vroeg Nijman.

‘Ik zal de eerste zijn. Dus, heeren, wilt U niet vergeten, een uniform en een flesch jenever mee te brengen?’

Hij sloot de deur en begaf zich naar zijn kantoor.

‘Ik zie, dat U zoo verstandig bent geweest, niet uit het raam te springen,’ zei hij toen hij binnenkwam. ‘Het zou ook verkeerd geweest zijn. De sprong is te hoog om ongedeerd te blijven en te laag om er aan dood te gaan.’

Zij sprong op.

‘U heeft gezegd, dat U mijn tasch zoudt halen.’

‘Juist. Ik heb mij vergist. Ik vergat, dat ik haar hier had.’ Op zijn gemak ontsloot hij een kast en haalde de tasch voor den dag.

Zij greep er haastig naar, mompelde nauwelijks verstaanbaar ‘dank U’ en snelde naar de deur.

‘Wilt U zich er niet van overtuigen, dat alles in de tasch aanwezig is, wat er in was?’ vroeg Baron.

‘Het zal wel in orde zijn,’ zei ze en greep naar den knop van de deur.

‘Ik wil, dat U in mijn tegenwoordigheid kijkt, of de inhoud van de tasch intact is.’

Aarzelend deed zij het taschje open en nam elk voorwerp in de hand.

Baron sloeg haar oplettend gade, maar zij beheerschte zich volkomen.

‘En?’ vroeg hij.

‘Het is in orde. Dank U.’

Zij greep weer naar den deurknop. Maar Baron was tegen de deur gaan staan en maakte geen aanstalten, den weg vrij te geven.

Verontwaardigd keek zij hem aan.

‘Wat moet dat beteekenen?’

Rustig beantwoordde hij haar blik.

‘Weet U zeker, dat U niets uit Uw tasch mist?’

‘Ja. Ik begrijp Uw vraag niet,’ zei ze kort.

‘Waarom liegt U?’ vroeg hij en zag haar onafgewend aan.

‘Het is niet mijn gewoonte te liegen,’ snauwde zij.

‘Ik heb niet beweerd, dat het een gewoonte van U is. Maar op dit oogenblik liegt U.’

Zij haalde de schouders op en glimlachte verachtelijk.

‘U is een gentleman!’

‘Speelt U toch geen komedie. - Over komedie gesproken: wat wordt morgenavond in de Covent-Garden-opera gegeven?’

Haar koppige houding stortte met een slag ineen.

‘Laat U mij nu gaan,’ zei ze met toonlooze stem.

Hij gaf den weg vrij.

‘Zooals U wilt.’

Zij aarzelde nog even. Dan vroeg zij gehaast:

‘Is hier nog een andere uitgang?’

‘Door de machinenzaal naar de achterkant van het gebouw.’

‘Wilt U mij den weg even wijzen?’

‘Natuurlijk.’ Hij opende de deur.

Terwijl hij naast haar de trap afgang, zei hij:

‘Ik zal maar niet naar Uw naam vragen. U zoudt zwijgen of opnieuw liegen. En daartoe wil ik U niet overhalen.’

Zij gaf geen antwoord.

Zij gingen door de machinenzaal. De machtige rotatiepersen stonden stil. Het personeel was er mee bezig de machines te oliën en er de papierrollen voor de avondeditie in te leggen. Maar de jonge dame had voor niets oog. Haastig liep zij door.

‘Door deze gang,’ zei Baron.

Toen zij den uitgang bereikt hadden, fluisterde Baron alvorens de deur te openen:

‘Wanneer U bescherming noodig mocht hebben, belt U mij dan op. Dat is beter dan met zilveren pistolen rond te loopen. Zilveren pistolen kunnen óók afgaan.’

Zij antwoordde niet. Zonder te groeten of hem ook

maar aan te kijken verliet zij het gebouw.

Baron wachtte, tot zij 'n pas of veertig, vijftig verwijderd was en volgde haar.

Bij de Singel bleef zij staan en keek om. Hij kon zich nog net op het laatste oogenblik in een portiek verbergen. Toen hij een paar seconden later naar haar uitkeek, was zij verdwenen.

Het was een onoverzichtelijke hoek en hij vroeg zich tevergeefs af, waar zij gebleven zou kunnen zijn. Was zij de Cafeteria binnengegaan? Was zij de richting naar de Kalverstraat uitgegaan? Of had zij een tram of een taxi genomen?

Op een gegeven oogenblik dacht hij, dat zij uit de telefooncel van de kiosk kwam. Hij ging er haastig heen en moest constateeren, dat hij zich vergist had.

Tusschen rijdende taxi's en fietsers door liep hij naar de Kalverstraat. Toen hij daar aangekomen was, moest hij er om lachen, dat hij werkelijk had kunnen denken, zijn onbekende in deze drukte te zullen vinden.

Teleurgesteld keerde hij naar den hoek van Spui en Singel terug. Hij ging het tramhuisje binnen en stak een sigaar op. Hij wist zelf niet waarom hij hier een eeuwigen tijd bleef staan, want het was natuurlijk onzinnig hier te blijven wachten.

Plotseling staarde hij als gehypnotiseerd naar de Cafeteria: zat zij daar niet aan een tafeltje bij het raam? Natuurlijk was zij het. Hij zag haar hoed, haar rug. Hij glimlachte. Waar had hij al dien tijd zijn oogen gehad! Hij had dadelijk moeten begrijpen, dat zij in die paar seconden die hij in het portiek had gestaan, onmogelijk had kunnen verdwijnen.

Zoo vlug mogelijk en vloekend op de verkeersseinen, die aldoor op rood schenen te blijven staan, liep hij naar de Cafeteria. Hij trad binnen en ging op een van de hoge stoelen aan het buffet zitten. Hier bestelde hij een kop koffie en een stuk appeltaart.

Hij nam op zijn gemak suiker en pas toen hij zijn koffie omroerde, keek hij naar het bewuste tafeltje.

De dame scheen te voelen, dat zijn blik op haar rustte, want zij keek op. Zij was niet jong meer en ook verre van knap, hetgeen haar echter niet belette hem veelbelovend toe te lachen.

Hij schrok zoo geweldig, dat hij haast werktuigelijk van zijn stoel gleed en zijn koffie omgooide.

‘Pardon,’ mompelde hij bij zichzelf en verliet het lokaal.

En daarna stond hij weer buiten en wachtte. Waarop eigenlijk? Honderd keer besloot hij op te stappen en elke keer bleef hij weer staan. Pas toen het vier uur sloeg begaf hij zich terneergeslagen naar zijn bureau.

Hij had haar spoor verloren en waar hij haar het taschje overhandigd had, bestond er voor haar geen aanleiding, hem nog eens te komen opzoeken.

Maar spoedig glimlachte hij weer en herwon zijn zelfvertrouwen. In de la van zijn schrijftafel lagen het zilveren pistool en het kaartje voor de voorstelling van den volgenden avond in de Covent-Garden-opera. Daarmee was misschien nog iets te beginnen; ofschoon hij - zonder er een reden voor te kunnen opgeven - meer van het bezoek verwachtte, dat hij den volgenden morgen tegemoet kon zien.

Diep in gedachten stapte hij het redactie-bureau binnen.

‘Wat is er gebeurd, Cornelis?’ vroeg Nijman, die onder alle omstandigheden zijn goede humeur behield.

‘Als ik dat maar wist!’ zuchtte Baron.

‘Niets is er natuurlijk gebeurd! Niets!’ stoof Verhulst op. ‘Kijk maar, hoe hij daar staat. Hoeveel Wild-West films heb je den laatsten tijd weer gezien, Baron?’

Baron straalde.

‘Heerlijke films met lasso's en cowboys, indianen en paarden, prachtige paarden! en pistolen, al waren deze laatsten ook niet zoo sierlijk als het kleine zilveren pis-

tool, dat sinds gisteren in mijn schrijftafel ligt.'

'Je bent verliefd op dat meisje! Dat is alles! Je wilde haar terugzien!' riep Verhulst. 'En om dat te bereiken, heb je een verhaal gefantaseerd, om ons de eerste pagina voor een slechte grap af te persen. Het was de streek van een verliefde kwajongen! Je hebt ons blad aan de spotlust van het publiek prijsgegeven, begrijp je dat, mijnhéér Baron?'

Baron zag hem berouwvol aan.

'U heeft gelijk,' zei hij zacht.

'Het valt me mee, dat je het ten minste toegeeft. Tot ziens.'

Zonder een woord te zeggen sloop Baron de kamer uit, maar toen hij de deur achter zich had gesloten, begaf hij zich vroolijk glimlachend naar zijn kamer.

'Zoo moet je met hem omspringen,' zei Verhulst. 'Heb je gezien hoe klein hij werd?'

'Omdat hij je kent,' antwoordde Nijman.

'Wat wil je daarmee zeggen?'

'Dat hij het opgeeft je te overtuigen. Juist de manier, waarop hij je gelijk gaf, is voor mij het bewijs, dat hij gelijk heeft.'

'Belachelijk.'

'Wij zullen zien.'

Den volgenden morgen zag men in de redactie allemaal lachende gezichten. Men schudde het hoofd over deze nieuwe gril van Baron, die in de uniform van een bode door het gebouw wandelde en deze maskerade met een ernst volhield, alsof hij nooit een andere positie dan die van bode had bekleed.

Brommend en vloekend liep Verhulst hem in de gang voorbij.

Baron bleef staan en riep hem na:

'Goeden morgen, chef!'

Maar hij kreeg geen antwoord. Hij haalde de schouders op en ging verder. Voor de deur van het redactie-

bureau bleef hij staan. Hij deed de deur open en zag Nijman met een blik aan, die deerniswekkend was.

Nijman lachte.

‘Wat zie jij er uit, Cornelis. Hoe lang wil je die nonsens eigenlijk nog volhouden?’

Baron schudde het hoofd.

‘Lacht U niet, mijnheer Nijman.’ Hij wees naar de plaats van Verhulst. ‘Ik geloof dat hij iets tegen mij heeft. Hij heeft niet eens mijn groet beantwoord. Ik vind dat niets aardig.’

‘Je kent hem toch. Je weet zelf, dat hij je graag mag. Maar hij heeft verklaard, dat hij niet meer tegen je praat en je niet meer aankijkt, zoolang je in dat gekke pakje blijft rondlopen.’

Baron glimlachte weemoedig.

‘Ik had niet gedacht, dat hij zich voor de uniform van zijn eigen krant zou schamen. Ik blijf in mijn kamer. Als er iets bijzonders is, telefoneert U dan even, dan hoeft hij mij niet te zien.’ Liefkoozend gleed zijn blik lang de blauwe jas met de glimmende nikkelen knopen. ‘Ik vind hem prachtig. Als kind heb ik al eens gehoopt zoo een jas te mogen dragen. Ik ga heen. Naar mijn jenever hoef ik zeker nog niet te vragen? Goeden morgen.’

Tegen half elf werd een dame bij hem aangediend.

‘Laat haar boven komen. Maar niet mijn naam noemen.’

Even later werd er geklopt en een elegant gekleede, mondaine vrouw kwam binnen. Zij keek verwonderd, toen zij den man in uniform zag.

‘Pardon, ik heb mij zeker vergist - ik moet op kamer 13 zijn.’

‘Kamer 13, juist, dat is hier.’

‘Heb ik dan gisteren met U getelefoneerd?’

‘Met mij? Neen. Waarschijnlijk met die mijnheer, die anders hier zit.’

Zij glimlachte.

‘Dat dacht ik wel. Ik zou hem graag even willen spreken.’

‘Kan ik U misschien van dienst zijn? Hij moest plotseling weg.’

Zij aarzelde een oogenblik.

‘Ik zal toch maar liever wachten, tot hij terugkomt,’ zei ze ten slotte.

‘Wij verwachten hem pas tusschen half vier en vier uur; hij is naar buiten.’

‘Eigenaardig. Hij wist toch, dat ik zou komen,’ zei ze een beetje uit de hoogte.

‘Heeft hij geen boodschap voor mij achtergelaten?’

‘Misschien kan ik U helpen, als ik weet, waar het over gaat.’

‘Het gaat om mijn handtaschje, dat ik verloren heb en dat hier blijkbaar werd afgegeven. Ik ben een beetje zenuwachtig, omdat de tasch nog iets bevatte, dat niet in de annonce vermeld stond. Namelijk een logeplaats voor de huidige voorstelling in een theater in Londen. Ik zou graag weten, of het biljet niet zoek is geraakt.’

‘Dat kan ik U tot mijn spijt niet zeggen. Wanneer U mij even Uw naam en adres wilt geven, zal ik U bericht zenden, zoodra mijnheer is teruggekomen.’

‘Zeer vriendelijk.’

‘Een oogenblik.’ Omslachtig greep hij een vel papier en een potlood. ‘Ja?’

Zij keek hem aan, alsof zij aan heel iets anders dacht.

‘Ja? Wat?’ vroeg zij norsch.

‘Uw naam, als 't U blijft,’ zei hij onderdanig glimlachend.

‘Mijn naam? Ja. Russell. Amelie Russell. - Neen, met twee l's. Zoo is het goed.

En Amelie met een m.’

‘En Uw adres of Uw telefoonnummer?’

Zij schudde het hoofd.

‘Laat U maar. Ik weet nog niet, waar ik vanmiddag te bereiken ben. Ik kom liever om vier uur terug. Dat

is nog vroeg genoeg, om het vliegtuig naar Londen te halen. Goeden dag.'

Toen zij de kamer verlaten had, floot Baron door zijn tanden. Wat wilde deze vrouw? En wie was zij? Amelie Russell? Hij glimlachte. Zij had te lang geaarzeld, eer zij den naam noemde. Die naam was natuurlijk valsch. En waarom vroeg zij zoo bezorgd naar het biljet voor den schouwburg? Waarom vroeg zij niet naar het pistool? Wist zij niets van het wapen af? Plotseling sloeg hij zich tegen het voorhoofd. Natuurlijk, dat was het! Amelie Russell was de naam van de werkelijke eigenares van de tasch! Amelie Russell heette de jonge dame, die uit de rijdende auto was gesprongen.

Hij trok vlug zijn jas aan, knoopte hem dicht en zette den kraag op, zoodat niets van de uniform te zien was. Dan begaf hij zich naar het bureau van zijn chefs.

'Prachtig artikel voor de ochtendeditie, heeren. Er boven komt in vette letters te staan: Opzienbarende arrestatie in ons gebouw!'

'Wat beteekent dat?' vroeg Verhulst. 'Waarom heb jij je kraag opgezet? Ben je ziek?'

'Neen, maar ik wilde, dat U weer tegen mij zoudt spreken,' antwoordde hij glimlachend. 'Om vier uur vanmiddag zal de eerste akte van het drama zich beneden in de hal afspelen. Zorgt U er voor, dat twee fotografen aanwezig zijn. Het zou jammer zijn, als wij dat oogenblik niet op de lens zouden vasthouden.'

'Zeker, mijnheer Baron heeft het maar voor 't zeggen,' zei Verhulst bits. 'Maar zou je nu misschien zoo vriendelijk willen zijn ons eindelijk te vertellen, waar het eigenlijk over gaat?'

'Waarom niet? Ik dacht, dat U het niet wilde weten. En dat speet mij geweldig, want U weet, dat ik dolgraag vertel.'

Hij ging op een tafel zitten, stak een sigaar op en vertelde voor den eersten keer uitvoerig en in chronolo-

gische volgorde, wat hij gedurende de twee laatste dagen beleefd had.

Met toenemende belangstelling luisterden de redacteurs naar zijn woorden en toen Baron een kwartier later het bureau had verlaten, zei Verhulst stralend:

‘Het is toch een reuzenkerel, onze Cornelis!’

Nijman stond op en nam jas en hoed.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Verhulst.

‘Ik ga een flesch jenever halen,’ zei Nijman lachend.

Hij was al bij de deur, toen Verhulst hem nariep:

‘Nijman - brengt U twee flesschen mee!’

‘Twee?’

‘Ik wil hem er ook een aanbieden. Ik geloof wel, dat ik hem dat verschuldigd ben.’

Baron had door den achteruitgang het redactiegebouw verlaten en zich naar de zijstraat begeven, waar hij gewoonlijk zijn Ford parkeerde, die hij in een plotselinge opwelling ‘de razende reporter’ had gedoopt. Dat de wagen hem sinds het begin der anti-lawaai-campagne al twee bekeuringen had bezorgd, dat hij zich slechts langzaam voortbewoog en meestal op slappe banden liep, deed niets ter zake: Baron had hem in zijn hart gesloten en kon er maar niet toe overgaan, den razenden reporter door een nieuwen wagen te vervangen.

Hij stapte in, na eenige ingewikkelde manipulaties sloeg de motor aan en de wagen zette zich in beweging.

Baron reed naar de O.Z. Achterburgwal en stopte voor het hoofdbureau van politie. Hij liet zich bij hoofdinspecteur C.H.F. Smit aandienen en werd onmiddellijk ontvangen.

Glimlachend ging Smit hem tegemoet en reikte hem de hand.

‘Ik dacht al, dat U mij heelemaal vergeten had, mijnheer Baron.’

‘Vergeten, inspecteur? Dat kunt U niet meenen. Hoe

zou ik ooit kunnen vergeten, hoe U mij uit die vervloekte molen, die nachtelijke schiettent heeft gehaald?’

‘Waarom bent U niet eens naar mij toegekomen?’

‘Daar ben ik te eenkennig voor, inspecteur.’

Smit lachte.

‘In elk geval ben ik blij U weer eens te zien. En aangezien U zoo zelden komt, zal ik mij wel niet vergissen als ik veronderstel, dat U iets bijzonders op 't hart heeft.’

‘Dat heb ik inderdaad.’

‘Gaaf U zitten. - Maar wilt U Uw jas niet uittrekken?’

‘Graag.’ Hij begon zijn jas los te knopen, maar opeens bedacht hij, dat hij nog steeds in uniform was. Hij deed hem weer dicht en zei: ‘Ik bedoel, liever niet. Ik ben namelijk om zoo te zeggen niet aangekleed. En de gedachte, in zekeren zin ongekleeft tegenover U te zitten, zou mij in de war maken. Maar ik mag zeker wel een sigaar opsteken?’

‘Natuurlijk.’

Het onderhoud duurde haast een uur en eindigde er mee, dat Smit den reporter naar de redactie begeleidde. Hij was wel met eenig wantrouwen in de Ford gestapt, maar de wagen scheen in een beste bui te zijn en zij bereikten vlot het doel van hun rit.

De hoofdinspecteur nam het pistool en het biljet voor de Covent-Garden-opera mee en keerde naar zijn kamer terug.

Helder straalde de zon boven de stad. De boomen begonnen al groen te worden en de menschen zagen er vroolijk uit.

Precies om vier uur stopte een elegante sportwagen voor het redactiegebouw.

De dame, die achter het stuur zat, stapte uit, sloot den wagen af en betrad de hal van het gebouw.

Zij begaf zich naar den portier en zei:

‘Kamer 13, als 't U blijft.’

Zij wendde zich naar de trap om naar boven te gaan, toen de portier haar terugriep.

‘Wilt U een oogenblik wachten,’ zei hij en nam den hoorn van de huistelefoon op.

‘Ik word verwacht,’ zei ze kort.

‘De heeren zijn in conferentie en ik heb opdracht, iedere bezoeker telefonisch aan te dienen. Hoe is Uw naam?’

‘Amelie Russell.’

De portier belde kamer 13 op en zei:

‘Een dame voor U. - Juffrouw Russel.’ - Hij hing den hoorn op. ‘Wilt U maar naar boven gaan.’

Zij stond op het punt zich naar de trap te begeven, toen iemand haar arm greep.

Toen zij zich omdraaide, zag zij een gemoedelijken man voor zich staan, die haar vriendelijk toeknikte.

‘Hallo - juffrouw Russell.’

Zij nam hem eens op en zei uit de hoogte:

‘Pardon, ik ken U niet.’

‘Dat is ook niet noodig. De hoofdzaak is, dat ik U ken.’

‘Wilt U mij als 't U blijft loslaten! Het is een schandaal, dat U het waagt, mij hier in het openbaar lastig te vallen!’ Zij wendde zich tot den portier: ‘Waarom zit U daar rustig toe te kijken, hoe deze vlegel mij lastig valt. Zoudt U mij niet liever helpen?’

‘Juffrouw Russel,’ zei de gemoedelijke man, die nog steeds haar arm vasthield, ‘verlangt U niets onmogelijks van hem. Waarom maakt U zooveel drukte?’

‘Ik maak geen drukte en laat U mij nu eindelijk gaan. Ik moet hier iemand spreken.’

‘Iemand spreken?’ vroeg de ander glimlachend. ‘U bedoelt dat U het handtaschje wilt halen? Maakt U zich daarover geen zorgen. Het taschje is reeds in het bezit van de rechtmatige eigenares.’

‘Wat bedoelt U?’ stoof zij op.

‘Dat zal ik U op een andere plaats uitleggen. Gaat U mee.’

‘Wie bent U?’

‘Recherche,’ antwoordde hij en liet zijn penning zien.

Plotseling rukte zij zich los en probeerde de uitgang te bereiken. Maar een tweede beambte plaatste zich tusschen haar en de deur en greep haar linker pols. Op hetzelfde oogenblik gaf zij hem een vuistslag in het gezicht, waardoor hij achteruit tuimelde. Het was haar bijna gelukt, van het korte oogenblik van verwarring gebruik te maken en te ontkomen. Maar zij voelde, hoe twee handen met ijzeren greep haar arm omklemden en zij kromp ineens van pijn.

‘U doet mij pijn,’ steunde zij.

‘Dat zal wel,’ zei de beambte, die het eerst met haar had gesproken, zonder haar los te laten.

‘Is dat de beroemde beleefdheid van onze politie? En nog wel tegenover een dame?’ riep zij opgewonden.

De beambte glimlachte.

‘U is onredelijk. Tegenover een dame zijn wij de zachtmoedigheid in persoon. Maar prijsboksers pakken wij een beetje harder aan.’

‘Prijsboksers?!’ riep zij buiten zichzelf van woede.

‘Kijkt U maar eens hoe zijn neus er uit ziet.’

‘Ik zal mijn beklag over U indienen.’

‘Dat moet U vooral doen.’

Zij waren op straat gekomen en gingen naar den sportwagen.

‘Ik ben nieuwsgierig of U mij loslaat, als ik achter het stuur zit,’ zei ze smalend.

‘Mijn collega zal rijden. U gaat met mij in de dickey-seat. Het zal wel een beetje nauw voor ons tweeën zijn, maar het is een goede vooroefening voor U, want U zult zich wel eenigen tijd in een beperkte ruimte moeten bewegen.’

Zij voelde hoe zij als 't ware in den wagen getild

werd, maar eer zij opnieuw kon protesteeren, had de wagen zich al in beweging gezet.

Ongeveer een uur na deze gebeurtenissen betrad Baron het bureau van de redacteuren en toonde hun vier photo's, die de volgende momenten te zien gaven: de arrestatie, de poging tot ontvluchten, de vuistslag en het vertrek.

‘Fabelachtig!’ riep Nijman.

‘Inderdaad,’ stemde Verhulst toe.

‘Dit is het mooiste plaatje,’ vond Baron en wees op een der afdrukken. ‘Kijkt U eens, daar sta ik - in de uniform! Ik zei U al, dat het een droom uit mijn kinderjaren was en nu sta ik zelfs zoo op een photo.’

‘Dat is natuurlijk de hoofdzaak!’ zei Verhulst. ‘En doe mij een plezier en loop niet den heelen dag in die jas rond. Ik krijg het gevoel, dat ik zelf griep of longontsteking heb, als ik je zoo ingepakt zie.’

‘Maar ik heb nog steeds die uniform aan, mijnheer Verhulst,’ antwoordde Baron minzaam.

‘Voor mijn part loop je het heele jaar in dat ding rond, als je er plezier in hebt. En neem eindelijk dat pak mee, dat ons hier maar in den weg ligt.’

‘Ik wist niet, dat het voor mij was.’

‘Man, jij weet nooit iets,’ zei Verhulst hoofdschuddend.

Baron had het pak opengemaakt en staarde naar de twee flesschen jenever. Op zijn gezicht verscheen een breede, gelukzalige glimlach.

‘Mijnheer Nijman, dat is overdreven,’ zei hij enthousiast.

‘Zie je, collega, zoo is hij nu,’ bracht Verhulst in het midden. ‘Mij noemt hij zijn protector en toch neemt hij als vanzelfsprekend aan, dat beide flesschen van jòu zijn.’

‘Die tweede is van hem,’ legde Nijman uit. ‘Hij vond, dat hij je dat verschuldigd was.’

Glimlachend knikte Baron Verhulst toe, die zich al weer in de photo's verdiept had.

‘Dat is netjes van U. Maar ik wist wel, dat U niet in staat zou zijn, werkelijk kwaad op mij te worden.’

‘Dat is beroerd genoeg.’

‘Beroerd of niet: nu heb ik in elk geval iets geweten!’

Hoofdstuk 3.

Voorzichtig reed de sportwagen de binnenplaats van het hoofdbureau van politie op.

‘En wat bent U nu met mij van plan,’ vroeg de dame uit de hoogte, toen zij tusschen de twee beambten de trap op ging.

‘Wij gaan een beetje met U praten,’ was het lakonieke antwoord.

Zij glimlachte.

‘Wanneer U denkt, dat U van mij ook maar het minste te weten komt, dan kunt U Uw tijd beter besteden. Bovendien zou ik wel eens willen weten, wat U eigenlijk van mij hoopt te vernemen.’

‘Dat zult U dadelijk hooren.’

Zij gingen het bureau van den hoofdinspecteur binnen.

‘Bent U de commissaris?’ begon de dame, zoodra zij de drempel overschreden had. ‘Kijkt U eens. Zóó houdt deze gentleman mij vast vanaf het moment, dat hij mij in het redactiegebouw begon lastig te vallen. Alsof ik een misdadigster ben.’

Intusschen keek Smit uitsluitend naar zijn beambte, wiens neus opgezet en bloederig was; zelfs zijn bovenlip was een beetje gezwollen.

‘Wat is er met U gebeurd?’ vroeg hij.

‘Dat heb ik gedaan,’ zei de dame.

Smit keek haar belangstellend aan.

‘Heeft U dat gedaan?’ vroeg hij kalm.

‘Ja. En ik zou het met genoeg nog eens doen.’

‘Waarom?’

‘Hij heeft mij belet het redactiegebouw te verlaten, toen ik probeerde, mij aan de opdringerigheid van dien anderen vlegel te onttrekken.’

Smit glimlachte.

‘U heeft een grappige manier om de dingen te zien.’

‘Ik zie de dingen, zooals ze zijn.’

‘Dat lijkt mij in ons beider belang de beste oplossing. - Neemt U plaats.’

De beampte liet haar los en wees op een stoel tegenover den hoofdinspecteur.

‘Ik heb heelemaal geen gevoel meer in mijn arm. Ik denk dat hij bont en blauw ziet. Als hij opzet, zal ik een aanklacht indienen wegens het toebrengen van lichamelijk letsel.’

Eer zij ging zitten, trok zij omslachtig een handschoen uit en stofte er den stoel mee af.

‘Hoe is Uw naam?’

Zij aarzelde een oogenblik. Een eigenaardige glimlach speelde om haar mond.

‘Amelie Russell.’

‘Dat is een leugen.’

‘U schijnt er in Uw beroep eigenaardige uitdrukkingen op na te houden. Zeker een soort jargon.’

‘Onze uitdrukkingen zijn niet eigenaardiger dan de creaturen waarmee wij in aanraking komen.’

‘Creatuur - prijsbokser - ik ben nieuwsgierig, hoe ik in Uw kringen nog meer genoemd zal worden.’

‘Wilt U mij nu Uw naam zeggen?’

‘Ik heb U al gezegd, hoe ik heet. U beweert, dat het een leugen is. Dat moet U bewijzen - niet ik.’

‘Wat heeft U met juffrouw Russell te maken?’

Zij lachte hartelijk.

‘Ik weet niet, welk antwoord U op deze vraag verwacht. Wat kan ik met mijzelf te maken hebben?!’

Wat niet dikwijls gebeurde, dat gebeurde nu: Smit verloor zijn kalmte. Hij sloeg met de vuist op tafel.

‘Nu is het genoeg!’ riep hij opgewonden.

‘Dat vind ik al lang!’ snauwde zij.

De telefoon rinkelde.

De hoofdinspecteur nam den hoorn op.

‘Ja? Niet ingeschreven? Dat dacht ik wel.... Zoo? Merci.’

Hij legde den hoorn neer en wendde zich tot de dame. ‘Van wie is de wagen, waarmee U naar het redactiegebouw is gereden?’

Zij gaf geen antwoord.

‘Wilt U het niet zeggen?’

Zij bleef zwijgen.

‘Denkt U maar niet, dat U met deze houding iets zult bereiken. - Wat waren U of de mensen, waarmee U samenwerkt, met Amelie Russell van plan? Of welke opdracht moest zij vanavond in de Covent-Garden-opera uitvoeren?’

‘U maakt zich belachelijk, waarde heer. En ik weet niet of ik medelijden met U moet hebben of om U lachen moet.’

‘Ik zal U in de gelegenheid stellen, er over na te denken.’

‘Allright. Dan kan ik zeker wel weggaan.’ Zij stond op.

‘U vergist zich. Ik kan mij niet herinneren, dat ik gezegd heb, dat U weg kunt gaan.’

Zij keek hem aan.

‘O, ik begrijp U.’

‘Gaat U mee,’ zei de beambte, die haar gebracht had en nu naast haar was komen staan.

‘Ik geef U een laatste kans,’ verklaarde Smit. ‘Als U mijn vragen beantwoordt....’

‘Ik ben geen kind, commissaris.’

‘Pardon, inspecteur.’

‘Bent U geeneens commissaris?’

‘Neen. Maar ik geloof, dat U iets wou zeggen?’

‘Ik wil den commissaris spreken.’

‘U zult zich er mee tevreden moeten stellen, uitsluitend met mij te doen te hebben.’

‘U weet heel goed, dat U er geen recht toe heeft, mij hier tegen mijn zin vast te houden.’

‘O, ik zou U voor een heeleboel dingen vast kunnen houden. En dat zal ik doen ook, zoolang U weigert, mij Uw naam op te geven.’

Zij haalde de schouders op en zei minachtend:

‘Allright. Dan heb ik dat ook eens meegemaakt.’

‘Mocht U van meening veranderen, dan wilt U mij wel even laten waarschuwen.’

‘Ik geloof niet, dat ik van Uw vriendelijke aanbod gebruik zal maken. Ik ben erg zwijgzaam van natuur.’

Zij wendde zich tot den beambte, die op haar wachtte, en zei glimlachend en plechtig:

‘Ik ben bereid.’

Zij stond al op de drempel, toen Smit haar nariet:

‘Luistert U eens - waarom zwijgt U zoo hardnekkig over het kleine zilveren voorwerp, dat zich in het taschje bevond?’

Zij glimlachte.

‘Doet U geen moeite, inspecteur. Op die manier zult U mij niet vangen.’

‘Ik bedoel dit hier,’ zei hij en toonde haar het kleine, zilveren pistool.

Zij scheen - nauwelijks merkbaar - te schrikken. Maar het was maar een ondeelbaar oogenblik. Zij had zich onmiddellijk hersteld en keek glimlachend naar het wapen.

‘Kijk eens aan,’ zei ze op zachten toon.

‘Wat weet U van dit pistool?’ vroeg Smit scherp.

‘Ik? Ik weet er niets van. Ik heb dat ding nog nooit gezien.’

‘Wat moesten Uw woorden dan beteekenen?’

‘Alleen maar bewondering, dat U zoo clever bent!’ en met trotsch opgeheven hoofd verliet zij naast den beambte het bureau.

Smit bleef staan en keek haar na, ook nog nadat de deur zich achter haar had gesloten.

Was zij werkelijk bij het zien van het wapen geschrokken? Of had hij het zich alleen maar verbeeld, omdat hij gehoopt had, dat zij zich zou verraden? In elk geval was hij ervan overtuigd, dat deze vrouw er meer van wist en hij was niet van plan, haar te laten gaan, eer hij licht in de zaak had gebracht.

Zijn oogen bleven op het pistool rusten. Hij ging aan zijn schrijftafel zitten, ontladde het wapen en begon het uit elkaar te nemen. Hij nam een loupe en onderzocht elk deel afzonderlijk. Maar hij vond niets.

Na een uur gaf hij het op. Hij begreep, dat hij zoo niet verder kwam. Teleurgesteld borg hij het pistool en de patronen weer op.

En toch kon hij de gedachte niet van zich afzetten, dat dit wapen nog van belang zou blijken te zijn.

Op den avond van dezen dag gebeurde iets, dat in de hoofdstad en trouwens in het heele land een geweldige opwinding teweegbracht.

In het wachtlokaal van het politiebureau in de Maanstraat te Oostzaan zat men te rooken en te lezen. De onbeduidende nieuwtjes van den dag werden besproken en men verdiepte zich in gissingen omtrent den uitslag van de aanstaande wedstrijden van de politie-sportclub.

Plotseling werd de deur opengerukt. Een chauffeur stormde de kamer binnen - bleek, hijgend, met versufte oogen. Over zijn gezicht liep een dun straaltje bloed. Hij was zonder pet en zijn uniform was vuil en gescheurd.

‘....Overvallen....’ fluisterde hij met toonlooze stem.

Hij wankelde. Zijn handen zochten naar een houvast, maar voordat de agenten, die opgesprongen waren, het konden verhinderen, zakte hij ineen.

‘Een dokter!’ beval de brigadier en een der agenten begaf zich onmiddellijk naar de telefoon.

De chauffeur was niet bewusteloos. Men hielp hem overeind en bracht hem naar een stoel, waarin hij zich zwaar liet vallen.

‘Een slok water,’ zei hij met moeite.

Hij greep het glas, dat men hem reikte, en dronk met kleine, gulzige teugen. Hij gaf het glas terug en staarde voor zich uit.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg de brigadier voorzichtig.

Langzaam hief de chauffeur het hoofd op en keek den brigadier aan.

‘Overvallen.... beroofd.... alles weg.... ja.’ Hij wreef over zijn gezicht. Hij voelde het kleverige vocht en toen hij het bloed op zijn hand zag, zei hij zacht voor zich uit: ‘Ze hebben ons flink te pakken gehad.’

Hij nam het glas opnieuw en dronk het in één lange teug leeg.

‘Kunt U alles vertellen?’ vroeg de brigadier.

De chauffeur knikte.

‘Ja.... het zal wel gaan. Ik zal probeeren alles zoo precies mogelijk te vertellen.’ Hij zweeg en keek hulpeloos van den een naar den ander. Hij haalde de schouders op. ‘Ik weet eigenlijk zelf niet precies - het ging allemaal zoo gauw. Al een paar minuten reed een wagen voor ons uit. Wij konden hem niet inhalen - de bestuurder scheen erg onzeker te zijn, want de auto zwenkte een paar maal gevaarlijk naar de linker kant van de weg. - Dronken, dacht ik. - Plotseling gebeurde het. Ineens stond de wagen dwars over de weg. - Ik moest stoppen om een botsing te voorkomen.... Beroofd....’

‘Waar is het gebeurd?’ drong de brigadier aan.

De chauffeur maakte een onzekere, vage armbeweging.

‘Vijf man waren het. Toen ik stopte vlogen alle deuren van de andere wagen open. Vijf mannen sprongen er uit en wij keken in de mondingen van vijf revolvers. Ik had niet moeten stoppen. Ik had den wagen in de flank moeten rijden. Ik merkte mijn vergissing te laat. Ik en mijn metgezel werden uit de wagen getrokken. Ik wilde me verdedigen - tevergeefs. Ik weet niet, waarmee ze mij over het hoofd hebben geslagen.’

‘Zoudt U de mannen herkennen?’

‘Zij droegen maskers. - Men gooide ons op de grond - twee van hen knielden op ons en drukten hun revolvers tegen onze slapen. - Ik zag, hoe twee anderen de zakken met geld en waardepapieren uit onze auto haalden, terwijl de vijfde de banden doorsneed. Plotseling klonk een kort gefluit. Men liet ons los. Deuren werden dichtgeslagen. Toen ik mij ten slotte met moeite had opgericht, was de wagen verdwenen.’

Terwijl de dokter, die intusschen gearriveerd was, zich met den chauffeur bezig hield, gaf de brigadier het gebeurde telefonisch aan het hoofdbureau door.

Twee minuten later stoven de wagens van de motorbrigade alle richtingen uit. Politiebooten gingen op weg en terwijl alle kanalen en grachten in het felle licht van zoeklichten werden afgezocht, kregen de politiebureaux in het heele land, alsmede alle vlieghavens en grensstations telegrafisch instructies. Het radioprogramma werd onderbroken, om het publiek dezen brutalen roofoverval mede te deelen en iedereen aan te sporen, aan de opheldering van deze misdaad mee te werken.

Het bericht veroorzaakte groote opwinding en in alle gezinnen werd het geval tot laat in den avond besproken, terwijl men op nieuwe berichten van de radio wachtte.

Maar niemand zou op de gedachte zijn gekomen of

het voor mogelijk hebben gehouden, dat niet ver van het hoofdbureau van politie een man in een gezellig ingerichte kamer naar de telegrafische berichten zat te luisteren, terwijl hij op de aankomst van zijn mannen wachtte. Zij hadden hun werk goed gedaan en hij had er voor gezorgd, dat men ze niet te pakken zou krijgen. Men had niets aan het toeval overgelaten. De overval was om zoo te zeggen wetenschappelijk voorbereid. Iedereen wist precies was hij doen moest, en het succes had duidelijk bewezen, dat de samenwerking en de discipline onder zijn menschen niets te wenschen overlieten. Hij glimlachte. De politie kon gerust alle wegen, vlieghavens en grensstations controleeren! Zij kon klopjachten op hem en zijn mannen houden, maar hier zouden zij hem niet zoeken. Hèn niet en-

Hij luisterde. Op de trap naderden voorzichtige voetstappen.

- en de buit niet, voltooide hij zijn gedachten.

Op het hoofdbureau van de centrale recherche stond men voor een raadsel. Den heelen nacht had men koortsachtig gewerkt, versterkte patrouilles hadden de grensposten betrokken en elken uitweg bezet, die de wagen zou kunnen benutten. Een net met nog fijnere mazen was over het heele land gesponnen - een net, dat ook de kleinste gehuchten insloot: met verrassende snelheid waren overal overrompelend en onverwachts patrouilles van de marechaussée verschenen, die met de onverbiddelijke doortastendheid te werk gingen, die al menig keer in den strijd tegen de misdaad goede diensten had bewezen. Draadlooze meldingen en orders schoten door den aether. Maar hoe goed ook het opsporingswerk ter hand was genomen: de jacht op den wagen met de vijf daders had evenmin resultaat als de besprekingen, die op het hoofdbureau zelf plaats vonden.

Zooals altijd na het bekend worden van een zware

misdaad, kwamen ook nu regelmatig mededeelingen van het publiek binnen; dan hier, dan daar geloofde men, den wagen met de vijf mannen gezien te hebben. Aangezien alle wagens van een radio-installatie waren voorzien, was het hoofdbureau in staat, na elk bericht dat binnenkwam, de betreffende streek hermetisch af te sluiten. Maar het resultaat was steeds hetzelfde: òf de wagens, die men aanhield, waren van geheel onschuldigen aard òf de ‘wagen met vijf gemaskerde mannen’ had alleen in de fantasie van mensen bestaan, die voor sensatie erg ontvankelijk waren.

Met behulp van schijnwerpers en bliksemlicht had men op de plaats der misdaad de noodige fotografische opnamen gemaakt en voorzichtig reed men de op vier stukgesneden banden loopende postauto naar het hoofdbureau van politie.

De postbeambte, dien men bij de auto in bewusteloozen toestand had aangetroffen, had blijkbaar een hersenschudding opgelopen en moest naar het ziekenhuis vervoerd worden. Volgens den dokter kon er van een ondervraging de eerste dagen nog geen sprake zijn en zooals de toestand van den man zich liet aanzien, was het de vraag, of hij ooit in staat zou zijn een bruikbare verklaring af te leggen.

Men had den chauffeur naar den O.Z. Achterburgwal meegenomen, en hij herhaalde zijn woorden voor Smit. Hij sprak nu niet zoo onsamenhangend, maar zijn verhaal kwam precies met datgene overeen, wat hij den brigadier in Oostzaan had verteld. Nadere bijzonderheden kon hij zich ook nu niet herinneren.

‘Toen de wagen voor ons uit reed, zei ik nog tegen mijn collega: als die wagen maar geen ongelukken maakt! Wij zullen het nummer onthouden. Ik schakelde de zoeklichten in om beter te kunnen lezen, want het nummerbord was met een stoflaag bedekt.’

‘Wat was het nummer?’ vroeg Smit.

‘Het was....’ De chauffeur keek den hoofdinspec-

teur aan. Hij dacht ingespannen na. Lang. Dan schudde hij het hoofd. 'Ik weet het niet meer.'

'Weet U of Uw collega het nummer ook heeft gelezen?'

'Ja, want hij las het hardop voor.'

'Welk nummer las hij voor?' drong Smit aan.

De chauffeur keek hem weer aan. Een uitdrukking van hulpbehoevendheid verscheen op zijn gezicht.

'Ik weet het niet,' zei hij zacht.

Plotseling viel hij met een zucht voorover. Een zwakte had hem befallen en hij was bewusteloos geworden.

'Geen wonder,' zei de hoofdinspecteur. 'De overval - de hoofdwond - de rit hier naar toe in de bijwagen van een motorfiets - het verhoor - er zijn sterkere naturen, die het niet zouden uithouden.'

Men had den man bij het open raam op den grond gelegd en was nog met hem bezig, toen de telefoon rinkelde.

Smit luisterde zelf.

'Ja? Zoo? Waar hebben jullie hem? - Wordt de wagen bewaakt? - Goed, dadelijk boven brengen.'

Hij legde den hoorn neer en zei:

'Men heeft in de onmiddellbare nabijheid van de plaats van de misdaad een man gegrepen, die daar met zijn auto was en een verdachte indruk maakte. Wij zullen hem eens nader bekijken.'

Er werd geklopt. Twee agenten van de motorbrigade kwamen binnen, die tamelijk hardhandig een man de kamer induwden.

Smit en van Dam begonnen daverend te lachen zoodra zij hem zagen.

'U heeft goed lachen, heeren,' zei Baron, die er heelemaal niet vroolijk uitzag. 'Heeft U wel eens een rit gemaakt in een kindervagen, die ze aan een motorfiets gespijkerd hebben? En dan met negentig kilometer per uur? Ik heb niet gedacht, dat ik de tocht in deze helsche

machine zou overleven.’ Met beide handen wees hij naar de beambten, die nog rechts en links van hem stonden en niet goed wisten, welke houding zij moesten aannemen. ‘Moet U die twee zien, inspecteur. Ze wilden in geen geval, dat ik achter mijn stuur ging zitten. Ze hebben “de razende reporter” in beslag genomen. Ze hebben hem van binnen en van buiten onderzocht. Ik was woedend en vroeg, of ze soms machinegeweren zochten of de verdwenen schatten van de postauto. Maar ze waren zoo onbeleefd geen antwoord te geven; en toen ik ze er vriendelijk op attent maakte, dat het gekkenwerk was, om “de razende reporter” voor een rijdend fort te houden of voor een bergplaats van gestolen goederen, werden ze plotseling kwaad op mij en tilden mij ondanks mijn protest in den kinderwagen. Het had er nog maar aan gemankeerd, dat ze mij een zuigflesch hadden gegeven!’ Hij veegde zijn voorhoofd af. ‘Als de twee waakhonden het goed vinden, zou ik U nu willen begroeten.’

Lachend reikte Smit hem de hand, waarna Baron ook van Dam begroette.

‘Dat U het zou zijn had ik nu heelemaal niet verwacht,’ zei de hoofdinspecteur.

‘En ik had niet verwacht,’ antwoordde Baron, ‘dat er nog twee agenten in de hoofdstad bestonden, die de “razende reporter” niet kenden. Het is eigenlijk een belediging.’ Hij duidde op de groep bij het raam. ‘Wie hebben jullie daar liggen?’

‘Dat is de chauffeur van de overvallen postauto.’

‘Is hij dat? Als jullie hem net zoo hier naar toe hebt gebracht als mij, dan is het geen wonder, dat hij in elkaar gezakt is,’ zei Baron droog.

De hoofdinspecteur beduidde de twee motorrijders, dat zij konden gaan. Hij stak een sigaret op en ging op een hoek van zijn schrijftafel zitten.

‘En vertelt U eens, wat U daar buiten eigenlijk uitgevoerd heeft.’

Baron glimlachte allerbeminnelijkst.

‘Ik heb een beetje rondgekeken.’

‘Laat U dat werk maar aan de politie over,’ zei Smit ernstig. ‘Met dat handtaschje was het een ander geval. U kende de eigenares. U heeft ons een vrouw overgeleverd, die waarschijnlijk meer op haar geweten heeft dan alleen maar een poging, zich het eigendom van een ander toe te eigenen en wij hebben alle reden, U daarvoor dankbaar te zijn. Maar met die overval op de postauto heeft U niets te maken. Bemoeit U zich daar liever niet mee. Ik heb trouwens geen zin, U voor de tweede maal uit de een of andere molen te halen.’

‘Ik zou U niet graag in die verlegenheid brengen, inspecteur,’ antwoordde Baron glimlachend. ‘Twee keer hetzelfde is niet origineel. En indertijd hebben de andere kranten mij al van plagiaat beschuldigd. - Maar zonder malligheid, inspecteur, weet U niet kortzichtig. U moet niet over 't hoofd zien, dat ik U van veel nut kan zijn. Legt U mij dus niets in den weg. Ik doe niets onwettigs. De zucht naar avonturen zit mij nu eenmaal in het bloed, dat krantengeschrijf is mij niet voldoende. Ik denk dikwijls, dat een van mijn voorouders gaucho of zooiets is geweest. Dan wordt alles mij te benauwd en ik verlang naar ruimte, naar zon en paarden -’

‘Het is best mogelijk, dat Uw familie van cowboys afstamt -’

‘Gaucho's, inspecteur!’ viel Baron hem in de rede.

‘Maar dat neemt niet weg, dat wij goede vrienden willen blijven, niet waar?’

‘Dat spreekt vanzelf.’

‘En wij begrijpen elkaar - niet waar?’

‘Uitstekend - gelukkig wel,’ antwoordde Baron glimlachend.

Bij het raam klonk een zucht. De chauffeur had het bewustzijn teruggekregen en kwam met de hulp van den dokter overeind. Zijn kwetsuren bleken niet van zoo ernstigen aard te zijn als men aanvankelijk had ge-

dacht, zoodat dr. de Jong geen bezwaren maakte, toen de chauffeur verzocht, naar huis te mogen gaan.

‘Hoe voelt U zich nu? Heeft U nergens pijn?’ informeerde Smit.

De chauffeur schudde langzaam het hoofd.

‘Ik ben ontzettend moe,’ zei hij zacht.

‘Wij moeten hem iemand meegeven,’ adviseerde dr. de Jong.

‘De dokter neemt mij de woorden uit de mond,’ merkte Baron op. ‘In zijn toestand kan hij onmogelijk alleen over straat gaan. Als het niet onbescheiden is, wil ik de “razende reporter” gaarne ter beschikking stellen. Ik zal zoo voorzichtig rijden, dat de man zal denken, dat hij op een wolk zweeft. Maar ik wil mij natuurlijk niet opdringen.’

Smit moest onwillekeurig lachen.

‘Baron wenscht een mooie kans waar te nemen. Neen, waarde vriend. In zijn toestand kan hij onmogelijk alleen.... aan een reporter worden toevertrouwd, al wil deze nog zoo voorzichtig rijden.’

‘Ik zal hem geen enkele vraag stellen,’ verzekerde Baron. ‘Ik bied geheel onbaatzuchtig mijn diensten aan. Ik weet dat U denkt, dat wij journalisten niet onbaatzuchtig kunnen zijn. Maar U vergist zich. Ik kan zwijgen als het graf.’

Glimlachend keek de hoofdinspecteur dr. de Jong aan.

‘Wat vindt U, dokter?’

De dokter knikte.

‘Neemt U hem voor mijn part mee,’ zei Smit. ‘En misschien denkt U er onderweg aan, dat U mij heeft beloofd, hem niets te vragen.’

Baron glimlachte.

‘De dokter heeft een betere opinie over mij dan U, inspecteur.’

‘Maar ik ken de menschen beter dan hij,’ was het antwoord.

De dokter bracht den chauffeur zelf naar beneden en naar den wagen, die bij den ingang van het binnenplein stond.

Baron ging achter het stuur zitten en de motor sloeg met zoo een oorverdoovend geknetter aan, dat een paar agenten toegestormd kwamen, die dachten, dat er een hevig vuurgevecht plaats vond.

Langzaam reed de wagen de poort uit.

Bij de eerste garage, die hij tegenkwam, stopte Baron.

Hij liet benzine bijvullen en vroeg, waar de telefoon was.

Men wees hem den weg en hij belde de redactie van zijn blad op.

‘Hallo.... ja? U spreekt met Cornelis. Spreek ik met mijnheer Nijman? Laat U mijn protector meeluisteren. Wacht U nog even met de morgeneditie. Ik heb den chauffeur van de overvallen postauto in mijn wagen. Het weer is zoo mooi, ik ga een eindje met hem omrijden. Ongeveer over een uur ben ik op de redactie. - Alles goed begrepen? O.K.’

Hij legde den hoorn neer, rekende af en stapte in zijn wagen.

Toen Smit bij het ontbijt het ochtendblad inkeek, staarde hij met groote oogen naar een artikel, waarboven met dikke letters gedrukt stond:

CHAUFFEUR VAN OVERVALLEN

POSTAUTO VERTELT ONZEN

VERSLAGGEVER!

Woedend las hij het artikel ten einde en belde daarna Baron op, die nog thuis was.

‘Is dat de onbaatzuchtigheid, waar U het over had?’ vroeg hij norsch.

‘Ik wist wel, dat U mij niet zoudt gelooven, inspec-

teur. En wat geeft het als ik U de plechtige verzekering geef, dat ik hem geen enkele vraag heb gesteld.'

'Wat wilt U mij nu weer voor een sprookje vertellen? Hoe is de man er toe gekomen, het heele verhaal te doen, als U hem niets gevraagd heeft?'

'Ik heb hem werkelijk niets gevraagd, inspecteur. Ten eerste, omdat U het niet wilde, en ten tweede, omdat ik niet nieuwsgierig was. Ik had medelijden met den man en ik heb hem de geschiedenis van een overval verteld, die ik mij nog herinnerde. Het verhaal scheen hem buitengewoon te interesseeren en opeens begon hij te praten. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen, tegen hem te zeggen: hou je mond. Ik dacht bij mijzelf: goed zoo, mijn jongen, praat maar kalm door, dat zal je opluchten....'

Smit mompelde een vloek en gooide den hoorn op den haak.

Hij stak een sigaret op, nam hoed en jas en begaf zich naar den O.Z. Achterburgwal.

Hoofdstuk 4.

De voorstelling was in vollen gang.

De nieuwe revue was voor Carré een groot succes. De voorstellingen waren elken avond uitverkocht en bij het ensemble was de stemming even vrolijk als in de zaal.

Zooals elken avond moest de ‘valse lente’ herhaald worden en de twaalf girls stormden na afloop met stralende gezichten naar hun garderobe.

Sadie O'Brien en Amelie Russell hadden samen een garderobe.

Toen Amelie de deur opengooide, bleef zij op de drempel staan.

‘Sadie! Kijk eens!’ riep zij enthousiast. ‘Wat een prachtige bloemen!’

‘Ik wou, dat de hemel mij zoo een trouwen aanbidders stuurde! Tien dagen lang zendt hij je elken avond de mooiste bloemen en je gaat niet eens 'n keer met hem uit.’

‘Hoe kan ik dat? Ik zou Fred niet meer in de oogen kunnen kijken.’

‘Onzin. Je neemt het veel te zwaar op. Waarom zou je niet één keer met hem uitgaan? Ik zou zeggen, dat hij dat wel heeft verdiend.’

‘Fred zou het niet toestaan.’

Sadie lachte.

‘Ik zou niets van een vriend moeten hebben, die mij niet zou toestaan met een man uit te gaan, die mij elken avond zulke prachtige bloemen stuurde.’

‘Sadie!’

Amelie riep het zoo opgewonden, dat Sadie er haast van schrok.

‘Wat is er, kindje?’

‘Sadie - tusschen de bloemen -’ fluisterde Amelie. In haar bevende handen hield zij een geopend etui, waarin een breede uit diamanten bestaande armband lag. ‘Sadie - wat prachtig!’

Sadie was naast haar gaan staan en had den arm om haar schouder gelegd.

‘Hij houdt van jou,’ zei ze plechtig.

Op dit oogenblik kwam de garderobiere binnen.

‘Juffrouw Russell - iemand vraagt naar U.’

‘Wie?’

‘Is hij het?’ riep Sadie opgewonden en wees naar de bloemen.

‘Neen, Een ander. Ik wilde U niet roepen, maar hij zei, dat het dringend was.

Amelie ging de gang op.

‘Fred?’

‘Ja. Ik.’

‘Waarom ben je gekomen? Is er iets gebeurd?’ vroeg zij verlegen.

‘Je bent twee dagen lang niet thuis geweest. Waar was je?’

‘Fred -’

‘Waar was je?’

‘Fred, doe mij een plezier -’

‘Ik wil weten, waar je was!’

‘Ik was bang.’

‘Je moet niet denken, dat je mij op den duur kunt ontloopen. Ik zal je altijd weten te vinden.’

‘Maar Fred, je wilt mij toch niet ongelukkig maken?’ riep zij.

‘Je weet niet, wat ik kan,’ zei hij hard.

De garderobedeur werd opengegooid en Sadie keek om den hoek.

‘Verkleeden, kindje, vlug! Je hebt nog maar twee minuten!’

‘Ik verwacht je bij de uitgang,’ zei Fred.

Amelie verkleedde zich haastig.

Ze zei geen woord. Haar vreugde was verdwenen. Zij dacht niet meer aan de bloemen en aan het sieraad.

‘Wat wilde Fred?’ vroeg Sadie.

Zij kreeg geen antwoord.

‘Hebben jullie ruzie?’

Amelie zweeg nog steeds.

‘Laat hem lopen,’ raadde Sadie haar aan. ‘Een man, die jou laat huilen, is niet waard, dat je een oogenblik aan hem denkt.’

‘Dat mag je van Fred niet zeggen,’ zei Amelie zwakjes.

‘Je verbeeldt je maar, dat je van hem houdt. Je hebt hem nooit echt liefgehad.’

‘Hoe kan je zoiets zeggen, Sadie? Ik zou haast kwaad op je worden.’

‘Als je hem nooit weer terug zou zien, zou je dat heel erg vinden?’

De bel rinkelde. Er volgde een dans voor de twee meisjes, terwijl de andere girls op den achtergrond bleven.

Amelie danste verstrooid; zij was niet in staat zich te concentreren en op een gegeven oogenblik maakte zij een fout, waardoor zij heelemaal in de war raakte.

De finale van de eerste akte was afgelopen.

De regisseur vroeg haar:

‘Wat was er met jou aan de hand?’

Amelie keek hem schuldbewust aan.

‘Je hoeft niet dadelijk op je knieën te vallen,’ zei hij

glimlachend. ‘Het publiek heeft er niets van gemerkt. Maar je moet oppassen, hoor!’

Sadie trok haar mee en zij gingen naar hun garderobe.

Amelie nam het etui nog eens in de hand.

‘Denk je heusch, Sadie, dat ik met hem uit moet gaan?’

‘Natuurlijk moet je dat doen! Een man, die een vermogen voor je uitgeeft, zonder te weten, of hij er iets voor terugkrijgt!’

‘Maar Fred wacht op mij.’

‘Dan ga je door de voordeur naar buiten. Ik zal wel tegen Fred zeggen, dat je al weg bent. Ik zal hem zeggen, dat je niet goed bent en dat het zijn schuld is.’

De garderobière kwam binnen en gaf Amelie een visitekaartje. Zij glimlachte spottend.

‘Ik heb nog nooit iemand zoo zien volhouden. Al tien dagen loopt hij een blauwtje. Ik heb hem gezegd, dat hij niet op antwoord hoefde te wachten, maar hij gaf mij zoo een groote fooi, dat ik toch maar even naar U toe ben gekomen.’

Amelie keek naar het kaartje.

‘Christiaan Bronsdijk, directeur The Comet Co. Ltd.’, las zij. En ze zei tegen Sadie: ‘Van hèm.’

‘Zegt U hem, dat juffrouw Russell hem gaarne bij de hoofdingang zal ontmoeten,’ zei Sadie deftig tegen de garderobière. ‘Heeft U verstaan? Bij de hoofdingang.’

De garderobière keek Amelie vragend aan en toen deze knikte, zei ze: ‘Hè, hè, eindelijk! Ik begon al aan Uw verstand te twijfelen. Elken avond voor een tientje bloemen en hij heeft er geeneens dankjewel voor gehad. - De boodschap, die ik hem nu ga brengen, is wel een rijksdaalder waard.’

Glimlachend verliet zij de garderobe.

De pauze was afgelopen en naarmate de voorstelling haar einde naderde, werd Amelie zenuwachtiger.

Toen zij het schmink van haar gezicht verwijderde, zei ze plotseling:

‘Sadie - zeg niets tegen Fred. Ik ben bang.’

Met groote oogen keek Sadie haar aan.

‘Bang?’

‘Je kent Fred niet. Hij is tot alles in staat.’

‘Meen je dat?’

‘Ik geloof het wel. Hij is dikwijls zoo eigenaardig. Dan durf ik hem naast niet aan te kijken.’

Zij was vlugger klaar dan anders. Zij nam afscheid van Sadie en kuste haar.

‘Ik zal in de “Nar” op je wachten, kindje.’

‘Dat hoeft niet. Ik ga vandaag naar huis.’

‘Nou, amuseer je maar.’

Toen Amelie het gebouw verliet, kwam Bronsdijk op haar toe. Hij nam zijn hoed af en boog over haar hand, die hij kuste.

‘Ik dank U, dat U gekomen bent, juffrouw Russell.’

‘Waarom geeft U zoo vreeselijk veel geld voor mij uit?’ vroeg Amelie glimlachend.

‘Ik heb er plezier in.’

Hij opende het portier van zijn wagen en zij stapten in.

Voorzichtig baande de auto zich een weg te midden van de laatste bezoekers, die het theater verlieten, en het gewemel van taxi's en particuliere wagens.

Zij reden over de Magere Brug naar het centrum.

Beiden zwegen.

Bronsdijk glimlachte stil voor zich uit. Hij was er verheugd over, dat zij eindelijk zijn verzoek had ingewilligd.

Amelie voelde zich erg onrustig. Zij moest aldoor aan Fred en zijn bedreiging denken, want zij wist, dat hij meende, wat hij gezegd had. Bovendien stond zij op het punt, zich in haar eerste avontuur te storten en zij had er geen idee van, hoe het zou afloopen.

In de Nieuwe Doelenstraat stopte Bronsdijk. Hij hielp

haar uitstappen en toen zij naast hem stond, zag hij haar glimlachend aan.

‘Waarom kijkt U mij zoo aan? Val ik U tegen?’ vroeg zij.

‘Integendeel. Ik vind U zoo nog mooier dan op het tooneel.’

Amelie wist niet, wat zij moest antwoorden. Zij kreeg een kleur en sloeg haar oogen neer.

Zij gingen naar de Excelsior Bar.

De boy schoot toe om Amelie met haar mantel te helpen, maar Bronsdijk zei glimlachend:

‘Nee, vriend, dat doe ik zelf.’

Hij hielp haar bij het uittrekken van haar mantel en bijna liefkoozend gleden zijn handen over haar schouders. Hij overhandigde den boy de garderobe en zij liepen de kleine, smaakvol ingerichte ruimte door, waar slechts weinig tafels bezet waren.

Zij gingen zitten en bestelden een cocktail.

‘Aardig is het hier,’ zei Amelie.

‘Ja, het is een van de gezelligste zitjes in Amsterdam.’

De kellner serveerde. Uit de aangrenzende zaal klonk gedempt dansmuziek en zij zwegen eenigen tijd.

Plotseling zei Amelie:

‘Kijkt U eens, ik heb Uw armband omgedaan.’

‘Vindt U hem mooi?’ vroeg Bronsdijk en hij zag, hoe zij bewonderend naar het sieraad keek.

‘Hij is veel te mooi voor mij. Veel te kostbaar. Waarom heeft U dat gedaan?’

‘Bent U het niet gewend deze kleine bewijzen van erkentelijkheid van het dankbare publiek te ontvangen?’

Amelie lachte.

‘Zoo geestdriftig is het publiek hier niet. Het moet wel heerlijk zijn, voor zoo een publiek te dansen. Men zegt, dat het in Amerika zoo is.’

Bronsdijk glimlachte.

‘Zoudt U graag naar Amerika willen?’

‘Dat zouden wij allemaal graag willen. Sadie zei, dat ze er ook heen wil.’

‘Wie is Sadie?’

‘Mijn vriendin. Wij hebben samen één garderobe. Ik houd veel van haar. - Mag ik haar de bloemen geven, die U mij vanavond gestuurd heeft?’

‘Natuurlijk. Maar ik zal haar morgen ook bloemen sturen.’

‘Dat is aardig van U.’

Zij nam een slokje van haar cocktail en Bronsdijk sloeg haar met genoeg gade. Zij droeg een eenvoudige, zwarte japon, die haar allerbekoorlijkst stond.

‘Ik zal er voor zorgen, dat U naar Amerika gaat,’ zei hij zacht.

Zij zette haar glas met een bevende hand neer.

‘Nu had ik me bijna verslikt!’

‘Ik meen het.’

Ze keek hem met groote oogen aan.

‘Kent U Amerika?’ vroeg zij opgewonden. En toen hij knikte, ging zij voort: ‘Toe, vertelt U mij er iets van.’

‘U zult Amerika zien en Amerika zal U zien. De Broadway zal over U spreken. En wanneer 's avonds de duizenden lichten aangaan, zal Uw naam alle anderen overstralen.’ Plotseling scheen een schaduw over zijn gezicht te glijden en hij mompelde binnensmonds: ‘Ik zou in staat zijn, voor U een domheid te begaan.’

Zij legde haar hand op zijn arm.

‘Dat moet U niet doen. Waarom zoudt U een domheid voor mij begaan?’

Bronsdijk maakte nog steeds den indruk, dat hij in gedachten verdiept was.

‘Het leven zou weer een doel hebben,’ zei hij op zachten toon.

Hij zat nog even in gepeins verzonken en zijn stemming sloeg ook op Amelie over. Zij dacht aan Fred, hoe hij in de gang van het theater tegenover haar had ge-

staan; zij dacht aan zijn koude oogen en zijn scherpe, harde woorden.

‘Hij zou het nooit toelaten,’ zei ze meer tot zich zelf.

Bronsdijk keek haar aan.

‘Heeft U een vriend?’

Zij knikte.

‘Als hij werkelijk van U houdt, zal hij niet zoo egoïstisch zijn Uw carrière in den weg te staan.’

‘Hij is vreeselijk egoïstisch. En dikwijls....’

‘Dikwijls?’ vroeg hij, toen zij niet verder sprak.

Maar zij schudde het hoofd. Waarom zou ze hem zeggen, dat ze bang voor Fred was en dat eigenlijk alleen deze angst haar weerhield, met hem te breken.

‘Ik zal met hem spreken,’ zei Bronsdijk.

Verschrikt keek zij hem aan.

‘Doet U dat niet! U kent hem niet! Hij zou misschien wel in staat zijn, geweld tegen U te gebruiken.’

Bronsdijk glimlachte.

‘Er schijnen dus nog meer menschen te bestaan, die in staat zouden zijn, een domheid om Uwentwil te begaan. Ik kan het best begrijpen. - Wie is het?’

‘Hij is directeur van een handelszaak. Misschien kent U zijn firma wel. Het is de “Embe-Handelsonderneming”.’ Vragend keek zij hem aan.

‘Ik heb de naam wel eens gehoord,’ antwoordde hij luchtig. Niets in zijn houding of in den toon van zijn woorden duidde er op, dat de ‘Embe’ hem geweldig interesseerde. Hij stond er wel niet mee in relatie, maar hij veronderstelde, dat deze firma er verantwoordelijk voor was, dat hij voor eenigen tijd een zwaar verlies had geleden.

Hij kwam er niet meer op terug, maar zijn besluit stond vast. Hij zou Fred Lensing, den directeur van de ‘Embe’, reeds den volgenden dag een bezoek brengen.

Hij was een aangenaam causeur en spoedig was haar sombere stemming verdwenen. Zij glimlachte weer en luisterde met groote oogen, toen hij op de meest van-

zelfsprekende manier over dingen vertelde, die zij alleen maar van de film kende.

Het was in een ommezien één uur en zij vertrokken. Het was zacht weer en Bronsdijk voelde er niets voor, nu al naar huis te gaan.

‘Bent U erg moe, of willen wij nog een eindje omrijden?’ vroeg hij.

‘Ik wil dolgraag nog wat rijden,’ zei ze enthousiast. ‘Het is zulk prachtig weer.’

Langzaam reden zij de Amstel langs. Pas bij Ouderkerk keerde hij om.

Hij keek erg verwonderd, toen zij hem vroeg, of zij nu eens mocht chauffeeeren.

‘Kunt U autorijden?’

Amelie lachte.

‘Had U dat niet gedacht? Ik heb het van Fred geleerd en hij is een goede leermeester.’

Zij verwisselden van plaats en Bronsdijk had er plezier in, toen hij zag, met welke zekerheid zij den wagen bestuurde.

Tegen twee uur hadden zij haar woning aan de Reguliersgracht bereikt.

Hij kuste haar de hand.

‘Zie ik U nog eens?’ vroeg hij.

Zij knikte. Haar stralende oogen zeiden hem overduidelijk, hoe graag zij hem terug zou zien.

‘Ik zal wachten, tot het licht op Uw kamer aangaat.’

Zij sloot de buitendeur open, wenkte hem nog eens toe en even later hoorde hij haar den sleutel aan den binnenkant omdraaien.

Toen hij achter een raam op de tweede verdieping licht zag, wachtte hij nog een poosje, maar zij kwam niet meer naar het raam en een beetje teleurgesteld reed hij weg.

Amelie was de trap naar de tweede verdieping opge-

gaan, geheel vervuld van de belevenissen van dezen avond.

Amerika! Het theater van Broadway! De film! - Het was haast te mooi om waar te zijn.

Zou Bronsdijk het wel gemeend hebben? Maar toen zij aan den armband dacht, dien hij haar gegeven had, leek het haar niet uitgesloten, dat hij woord zou houden. Carrière! Het was allemaal geluk en toeval. Waarom zou zij ook niet een keer geluk hebben? En Bronsdijk was een man, die haar uitstekend beviel.

Zij deed de deur van haar kamer open en draaide het licht op. Zij kneep haar wenkbrauwen samen, want zij begreep het niet dadelijk.

In een stoel bij het raam zat Fred. Zijn oogen hadden dezelfde harde uitdrukking, die haar dien avond in het theater was opgevallen.

Zij keek hem eenigen tijd sprakeloos aan. Dan hoorde zij beneden de auto weggrijden en opeens kreeg zij het gevoel, dat zij niet meer alleen stond. Bronsdijk was in haar leven gekomen en dit gaf haar het zelfbewustzijn terug.

‘Wat moet dat?’ vroeg zij onvriendelijk. ‘Wat doe je hier - op dit uur?’

Hij keek haar onafgebroken aan.

‘Ga zitten, Amelie. Ik moet met je praten.’

‘Is daar zoo'n haast bij, dat we dat juist nu moeten doen?’

‘Sadie heeft mij gezegd, dat je naar huis was gegaan.’

‘Heeft zij dat gezegd?’

‘Ze zei, dat je niet lekker was.’

‘Ik heb haar gevraagd het niet te zeggen.’ Zij aarzelde even en sloeg de oogen neer. ‘Ik wilde je niet aan 't schrikken maken.’

‘Ik wist niet, dat je zoo bezorgd over mij was. Je bent gauw weer opgeknapt. Heeft Bronswijk dat klaargespeeld?’ Hij zag hoe zij schrok en glimlachte. ‘Je hoeft niet te denken, dat Sadie of de garderobière je

verraden hebben. Zij hebben bij alles, wat hun heilig was, bezworen, dat je naar huis was gegaan. - Maar ik was iets te laat en zag jullie nog net in zijn wagen weggrijden.

- Wat heb je met Bronsdijk te maken?’

‘Wat gaat jou dat aan? Hij is goed voor mij.’

Fred zweeg even. Hij sloeg haar oplettend gade. Eindelijk vroeg hij:

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

Een ondoorgroondelijke glimlach speelde om haar mondhoeken en terwijl zij haar handschoenen uittrok, zei ze luchtig:

‘Hij is aardig tegen mij. Dat bedoel ik er mee.’

Zijn blik viel op het sieraad en hij zag de steenen in het licht fonkelen.

‘Inderdaad. Ik zie het. Waarmee heb je hem betaald?’

Zij staarde hem een seconde lang aan, dan barstte zij in een schaterlach uit.

‘Doe die armband af,’ beval hij.

Zij lachte nog steeds.

‘Doe die armband af,’ herhaalde hij zacht en dreigend.

Amelie richtte zich op.

‘Ik laat me door jou niet de wetten stellen. Wat verbeeld je je eigenlijk? Ik ben niet meer bang voor je. En dat is door dezen avond gekomen. Waarmee ik hem betaald heb? Ik wist niet, dat je zoo bekrompen was. Bronsdijk is een gentleman!’

‘Ik ken hem.’

‘Dan moest je weten, dat hij een dame ook als dame behandelt.’

‘Ik begrijp het.’ Hij stond op.

Onwillekeurig week zij een paar passen achteruit.

Hij glimlachte.

‘Wees maar niet bang. Ik zal je niet aanraken. Ik weet, wat een dame toekomt. Ik zal die zaak met Bronsdijk in orde maken.’ Hij begaf zich naar de deur.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg zij angstig.

Hij keek haar aan.

‘Zeg eens, Amelie - ben je op hem verliefd?’

‘Wat ben je van plan?’ vroeg zij nog eens.

‘Dat weet ik nog niet. Maar ik kan je wel zeggen, dat ik niet graag in zijn schoenen zou staan.’

Zij kwam vlak bij hem staan.

‘Hoor eens, Fred. Bemoei je liever met je eigen zaken en laat Bronsdijk met rust. Het zou je anders wel eens slecht kunnen bekomen.’

‘Dat zou mij niets verwonderen, want ik ken zijn reputatie. Maar ik ben niet erg bang uitgevallen. Ik heb met jou te doen, Amelie. Ik dacht, dat je meer mensenkennis had en je niet door een paar glinsterende steenen het hoofd op hol liet maken. Hij is goed voor jou? Heb je wel eens van een tijger gehoord, die goed voor een gazel was?’

Onder den overtuigenden klank van zijn stem begon haar zekerheid ineen te storten.

‘Wat bedoel je, Fred?’ vroeg zij zenuwachtig.

‘Niets. Goeden nacht - of beter gezegd: goeden morgen.’

Hij verliet de kamer en trok de deur achter zich dicht.

Amelie bleef alleen achter, bleek en besluiteloos. Zij hoorde Fred de trap afgaan en de buitendeur dichtvallen. Zij hoorde, hoe zijn voetstappen zich verwijderden - dan volgde een diepe stilte.

Zij was doodmoe en kon er toch niet toe besluiten, naar bed te gaan. Langzaam liep ze naar een laag stoeltje, dat onder de leeslamp stond, en ging zitten. Zij steunde haar ellebogen op haar knieën en vouwde haar handen.

Haar blik viel op den armband en een vermoeide glimlach gleed over haar gezicht. Bronsdijk! - Maar plotseling verdween de glimlach. Zij dacht aan de bedreiging, die Fred zoeven had uitgesproken. Zij moest dadelijk weg, om Bronsdijk te waarschuwen. Maar dan

schoot het haar ineens te binnen, dat zij niet eens zijn adres wist. Moedeloos leunde zij in haar stoel achterover.

Zij was zeker ingeslapen, want toen zij de oogen opende, viel de ochtendschemering reeds door het raam. Zij keek op haar armbandhorloge: het was vier uur. Om tien uur had zij repetitie. Dan moest zij frisch zijn en zij wilde probeeren nog een paar uur te slapen.

Zij stond op en wilde het licht uitdraaien, toen zij plotseling bleef staan.

‘Dirk,’ fluisterde zij.

‘Je sliep zoo vast, dat ik het niet over 't hart kon verkrijgen je te wekken.’

‘Hoe lang ben je hier al?’

‘Ik was hier al eerder dan hij. Ik hoorde hem komen. Eerst dacht ik, dat jij het was. Maar toen hij de trap opkwam, hoorde ik aan zijn zware tred, dat het een ander was. Ik had nog net tijd, in je slaapkamer te verdwijnen en mij in de kast te verschuilen.’

‘Stel je voor, dat hij jou gevonden had!’

‘Ik kon niets anders doen, want ik kon hem niet meer uitwijken. - Amelie, dit is nu al de derde nacht, dat ik op je wacht. Heb je mij niets te vertellen?’

‘Je moet het mij niet kwalijk nemen, Dirk.’

‘Je hebt mij in moeilijkheden gebracht.’

‘Dat spijt me.’

‘In ernstige moeilijkheden. En ik weet nog niet, hoe ik er uit moet komen. - Heb je gehoord, dat Louisa gearresteerd is?’

Zij keek hem bedroefd aan.

‘Dat is verschrikkelijk. Is het mijn schuld?’

‘Zij is - onvoorzichtig geweest,’ antwoordde hij aarzelend. ‘En ik betwijfel, of ik haar zal kunnen helpen. In elk geval kan ik op haar vertrouwen. Het was een fout van mij, jouw acrobatische capaciteiten te onderschatten.’

‘Dirk, je bent mijn broer en je weet, dat ik veel van

je houd en je volkomen vertrouw. Ik heb je nooit gevraagd, waarom je dit of dat deed - ofschoon ik er nooit veel van begrepen heb. Ik heb ook nooit een verklaring van je verlangd, waarom dat met die pas moest gebeuren.'

'Ik had er een gegronde reden voor.'

'Als jij het zegt, zal het wel zoo zijn. Ik geloof je. Maar ik dacht eerst, dat je het gedaan had, omdat je je voor mij schaamde. Omdat ik een danseres ben.'

Dirk glimlachte.

'Amelie - je weet wel, dat ik integendeel trotsch op je ben. - Maar je moet mij één ding zeggen: waarom heb je het gedaan? Het was voor mij van het grootste belang, dat je die voorstelling in de Covent-Garden-Opera zoudt bijwonen.'

'Dirk, je weet, dat ik alles voor je zou doen. Daarom heb ik ook dadelijk ja gezegd, toen je mij vroeg, voor jou naar Londen te gaan. Maar hoe verder wij ons van Amsterdam verwijderden, hoe meer ik begon te begrijpen, dat ik iets verkeerd deed. Ik moest ook aan mijzelf denken. Je weet, hoe moeilijk het is, een engagement te krijgen. De nieuwe revue was mijn groote kans. Als ik werkelijk naar Londen was gegaan, had het meteen het einde van mijn carrière beteekend.'

'Waarom houd je niet op met dat dansen? Ik heb de revue gezien. Je hebt beslist talent en ik heb met veel plezier gezien, dat het publiek enthousiast was. Maar carrière zul je hier nooit maken. Daarvoor is Holland veel te klein.'

'Bronsdijk wil er voor zorgen, dat ik naar Amerika ga.'

'Wie is Bronsdijk? Ik hoorde jullie over hem praten.'

'Al tien dagen lang stuurt hij mij elken avond de prachtigste bloemen. Hij geeft een vermogen voor mij uit. Kijk maar,' en zij liet hem den armband zien.

Glimlachend bekeek hij het sieraad.

‘Inderdaad heel mooi,’ zei hij. ‘En heeft hij gezegd, dat hij je naar Amerika wil brengen?’

‘Ja. Hij heeft het heelemaal uit zichzelf aangeboden. En ik geloof ook, dat hij het meent.’

‘Weet je, wat hij eigenlijk voor iemand is?’

Amelie keek haar broer aan. Wie was Bronsdijk? Zij wist het niet.

Bedroefd schudde zij het hoofd.

‘Maar hij is heel anders dan Fred. Hij zou het zeker goedvinden, dat ik met jou omga. Ik vind het verschrikkelijk, dat Fred er zoo op tegen is.’

‘Laat maar. Als ik je bij mij wil hebben, zal ik er altijd wel iets op vinden om het mogelijk te maken.’

‘En ben je niet meer kwaad op mij? Ik bedoel, omdat ik niet naar Londen ben gegaan?’

‘Natuurlijk niet. Ik zou nooit kwaad op je kunnen worden. Maar luister eens even: waar heb je dat kleine zilveren pistool gelaten, dat ik je meegaf?’

‘Het was in mijn handtaschje. De reporter heeft het natuurlijk gevonden, die mij in zijn wagen had meegenomen.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ik zag het pistool in zijn hand. Ik heb je waarschuwing bij hem gelezen en wist dus, wat ik doen moest. Ik heb gezwogen en hem niet eens mijn naam genoemd.’

‘Dat zegt niet veel. Ik heb reporters gezien, die betere speurders waren dan menige rechercheur. Als hij er zoo een is, zal hij er gauw genoeg achter komen, wie je bent.’

Amelie keek hem aan. Zij trachtte in zijn gezicht te lezen, wat er in hem omging.

‘Ik geloof, dat je je onnoodig ongerust maakt, Dirk. Is het erg, dat hij het pistool heeft?’

‘Het zou niet erg zijn, als ik mij maar met Louisa in verbinding kon stellen.’

‘Misschien kan ik het wel voor je doen. Ik zou je zoo graag willen helpen.’

Haar woorden ontroerden hem.

‘Zou je dat werkelijk willen doen?’

‘Natuurlijk, graag zelfs.’

‘Goed. Ik zal morgenavond op je wachten en je zeggen, wat je moet doen.’ Hij kuste haar op het voorhoofd, nam hoed en handschoenen en ging naar de deur. ‘Heb je met Bronsdijk over mij gesproken?’

‘Ik wist niet, of je het goed vond. Daarom heb ik niets gezegd. Maar ik wilde je juist vragen, of ik je niet aan hem voor zou stellen. Ik geloof, dat hij zeer invloedrijk is.’

‘Dat is mogelijk. Maar wacht er nog maar even mee.’

‘Zooals je wilt, Dirk.’

‘Hij reikte haar de hand.’

‘Tot morgen, Amelie.’

Toen hij vertrokken was, opende Amelie het raam en wuifde hem na, tot hij over de brug van de gracht was verdwenen.

Vanaf hun prilsten jeugd hadden zij veel van elkaar gehouden. Amelie wist wel niet, wat hij voor een leven leidde, maar zij vertrouwde hem onvoorwaardelijk. Zij was ervan overtuigd, dat alles wat hij deed goed was - omdat hij het deed.

Haar ongerustheid was geheel verdwenen. Zij voelde zich veilig, als zij aan Dirk dacht.

Zij kleepte zich vlug uit en ging naar bed.

Toen de wekker om negen uur afliep, ontwaakte zij tot haar groote verbazing volkomen frisch en uitgerust.

Zij gebruikte haar ontbijt, dat zooals altijd uit een beschuit en twee sinaasappelen bestond en ging naar de repetitie.

Zij wandelde de Kerkstraat door. Toen zij over de Magere Brug kwam, glimlachte zij. Hier was zij gisteravond met Bronsdijk langs gereden.

Het heldere blauw van den hemel en de teere witte wolken weerspiegelden in het water van de Amstel en

de zachte wind voerde een geur van ontluikende knoppen met zich mee.

Opgewonden ontving Sadie haar vriendin bij den tooneelingang.

‘Zoo'n brutaliteit! Wat denkt ie wel! Hij heeft me zóó gemeen aangekeken! Er wordt geklopt. Ik roep: “buiten blijven”, want ik was nog niet aangekleed. Maar pang! vliegt de deur open en wie komt naar binnen wandelen? Jouw Fred! Ik zeg: “maakt U dat U wegkomt! U ziet toch, dat ik niet gekleed ben! En ik vertrouw niemand - jullie mannen zijn allemaal hetzelfde”. En wat denk je, dat hij antwoordt? “Misschien het soort mannen, waarmee U gewoonlijk omgaat”. Ik werd helsch. Ik gooi hem mijn poederdons naar het hoofd. Maar op hetzelfde oogenblik gaat de deur open en onze garderobejuffrouw komt binnen. De dons vliegt haar in het gezicht - midden in het gezicht! Wat een vlegel!’

Amelie glimlachte. Met droomerige oogen keek zij voor zich uit.

‘Het is nog zoo vroeg, Sadie. Ik ben blij, dat een nieuwe dag is aangebroken, een dag met zonlicht en vreugde!’

‘Dat is wel zoo, maar zeg nou zelf: wat verbeeldt die vent zich eigenlijk!’

‘Fred is dood, Sadie’ zei Amelie eenvoudig.

Sadie was met stomheid geslagen. Met groote verschrikte oogen keek zij haar vriendin aan.

‘Om Godswil, wat is er gebeurd?’ vroeg zij eindelijk fluisterend. ‘Hebben jullie ruzie gehad? Of is hij verongelukt?’

Glimlachend legde Amelie haar hand op haar hart.

‘Hij is hier binnen gestorven, Sadie.’

‘O, is hij alleen maar in je hart gestorven?’ zei Sadie opgelucht. ‘Ik was al bang, dat je een domheid had begaan. Ik ben er echt blij om. Je was veel te goed voor hem. - Hoe is het gebeurd?’

‘Het was niet zoo moeilijk. Hij had mij met Bronsdijk zien weggrijden.’

‘Neen!!’

‘Ja. Eerst heeft hij mij gedreigd en toen beleedigde hij mij en daarna Bronsdijk.’

‘En wat heb je toen gedaan?’

‘Toen heb ik hem beleedigd. Ik heb hem gezegd, dat hij bekrompen was. Eindelijk is hij weggegaan. - Zeg, Sadie, Bronsdijk wil mij naar Amerika laten gaan.’

‘Meen je dat werkelijk?’

‘Hij scheen het absoluut van plan te zijn. Wat een geluk, Sadie!’ Plotseling werd zij ernstig en zei plechtig: ‘En hij behandelt mij heelemaal als een dame.’ Maar spoedig was zij weer vroolijk en jubelde: ‘De broadway! De film! Amerika!’

‘Kindje, ik ben echt blij voor je. Je moet lief tegen hem zijn.’

‘Het is een fijne vent. Ik mag jou de bloemen geven, die hij mij gestuurd heeft. En vanavond zal hij je zelf bloemen sturen. Het zou me niets verbazen, als hij je meeneemt naar Amerika.’

‘Denk je dat?’

‘Ik geloof het zeker.’

Sadie begon te huilen en toen zij op het tooneel kwamen, liepen de tranen nog langs haar wangen.

Nieuwsgierig kwamen de andere girls naar haar toe en ook de balletmeester kwam naderbij en vroeg bezorgd:

‘Wat is er met jou gebeurd?’

Amelie keek hem droomerig aan en zei glimlachend:

‘Het heeft niets te beteekenen. Zij huilt van vreugde.’

De muziek zette met een schrille dissonant in en de repetitie nam een aanvang.

Hoofdstuk 5.

Meer dan dertig jaar geleden hadden K.R. Mallant en H. Blackwell de ‘Embe-handelsonderneming’ opgericht. De firma handelde in Westindische producten en door de gunstige marktpositie in het jaar der oprichting alsmede door het verstandige beleid van Mallant was zij tot grooten bloei gekomen.

Ongeveer tien jaar geleden was Mallant plotseling gestorven en Blackwell, die nòch over de capaciteiten, nòch over den scherpen kijk op zaken van zijn compagnon beschikte, was niet in staat geweest, de zaak op hetzelfde niveau voort te zetten. Spoedig was er een stagnatie ingetreden en de bank, die het vertrouwen in de ‘Embe’ had verloren, had een belangrijk crediet tot reorganisatie van de zaak geweigerd. Blackwell kon er niet toe besluiten de firma te liquideeren en had zich genoodzaakt gezien het personeel te ontslaan en de zaak naar twee kleine kantoorlokalen op den O.Z. Voorburgwal te verplaatsen.

Maar ondanks deze maatregelen ging de zaak verder achteruit en ten slotte had Blackwell een notaris opgedragen, een kooper voor de ‘Embe’ te zoeken.

De notaris had hem niet veel hoop gegeven, maar,

toen Blackwell op zijn standpunt bleef staan, de opdracht aanvaardt.

Reeds een paar weken later was tot zijn grootste verwondering een koper komen opdagen, namelijk Fred Lensink.

Met een verveeld gezicht had hij boeken en balansen ter zijde gelegd, een sigaret opgestoken en gezegd:

‘Ik weet, dat de “Embe” al met één been in haar graf staat. Daarom interesseeren de boeken en balansen mij niet in 't minst. Ik koop de firma en zal het bedrag betalen, dat U er voor vraagt.’

Blackwell wilde bezwaren maken.

‘Mijnheer Lensink, U kunt toch onmogelijk de “Embe” overnemen, zonder dat U weet....’

De notaris trapte hem onder tafel op zijn voet.

‘Hij weet alles!’ zei hij nadrukkelijk. ‘U hoort toch, dat hij alles weet.’

Een half uur later verliet Fred Lensink het kantoor van den notaris met het koopcontract in zijn zak.

Dit was drie jaar geleden gebeurd.

Lensink had zijn intrek in de kantoren van de ‘Embe’ gehouden.

De ontvangst, die de boekhouder Maurits Rafalowitch hem bereidde, was niet erg hartelijk.

Rafalowitch stond vanaf de oprichting der onderneming in haar dienst en had het bericht van den verkoop met gemengde gevoelens ontvangen. Het speet hem oprecht, dat Blackwell, met wien hij haast een menschenleeftijd had samengewerkt, uit de zaak was getreden en hij koesterde een niet nader te verklaren wantrouwen jegens den nieuwen directeur.

Maar reeds in het eerste uur van hun kennismaking was dit wantrouwen in het tegendeel omgeslagen.

‘Hoe lang zit U nu al in de “Embe”, Rafalowitch?’ had Lensing hem gevraagd.

Rafalowitch dacht: hij schijnt de ‘Embe’ voor een

soort gevangenis te houden, anders zou hij niet 'zit' zeggen.

'Ik ben hier vanaf de oprichting werkzaam, als U dat bedoelt,' was zijn antwoord.

'Dan bent U wel voldoende met alles op de hoogte, om de zaken hier zelfstandig waar te nemen, als ik op reis ben. - Hoeveel personeel hebben wij op het oogenblik?'

Rafalowitch glimlachte medelijdend. Personeel? Zaken? Die denkt zeker, dat hij een heel warenhuis heeft gekocht.

'Afgezien van mijn persoon hebben wij niemand, mijnheer Lensink.'

'Laat U voorloopig twee typistes en een loopjongen komen. Als het gaat, morgen al. Zonder personeel geen zaken. En er zal werk te over zijn.'

'Zeker, mijnheer, ik zal er voor zorgen.'

'Wat is Uw salaris, Rafalowitch?'

'Honderdentwintig gulden - in de maand,' voegde hij er met nadruk aan toe, alsof hij wilde zeggen: als men dat tenminste voor een boekhouder met dertig jaar praktijk een salaris kan noemen.

'Vanaf vandaag heeft U honderdvijftig. En als U aan de eischen, die ik aan U zal stellen, voldoet, kunnen wij binnenkort over een verdere salarisverhooging praten. Maar onthoudt U één ding: ik wensch niet, dat U er om vraagt. Zoodra ik de tijd gekomen acht, zal ik het U zeggen. Heeft U mij goed begrepen?'

'Zeker, mijnheer,' zei Rafalowitch, die dacht, dat hij het in Keulen hoorde donderen; en hij vroeg zich in stilte af, of de 'Embe' misschien alleen maar schijndood was geweest. Hij hoopte nu maar, dat hij aan de eischen zou voldoen en dat de nieuwe directeur woord zou houden.

Hij had voor de volle honderd procent voldaan en Fred Lensink had woord gehouden. Het gevolg hiervan was, dat Maurits Rafalowitch nu een salaris van vier-

honderd gulden genoot, procuratiehouder was en een personeel van tien mensen onder zich had.

In het begin duizelde hij dikwijls van de halsbrekende zaken, die zijn chef op touw zette. Maar toen deze steeds een gunstig verloop hadden, leerde hij de handigheid bewonderen, waarmee Lensink van elke kans gebruik maakte. Door vele winstgevende transacties werden de liquide middelen van de zaak belangrijk verhoogd, terwijl er een enorme reserve gekweekt werd.

De concurrentie zag den nieuwen opbloei van de 'Embe' met leede oogen aan. De algemeene toestand was in 't geheel niet verbeterd en men schreef de plotselinge vooruitgang van de zaak dan ook meer of minder aan onguire manipulaties toe.

In het bijzonder was het tusschen de 'Embe' en de 'Comet Company Ltd.' tot een rivaliteit gekomen, die steeds grooter vormen aannam en in een openbare vijandschap dreigde te ontaarden.

Christiaan Bronsdijk en Fred Lensink hadden elkaar nooit persoonlijk ontmoet en ofschoon zij het voor zichzelf niet wilden toegeven, waren zij er toch alle twee mee ingenomen, dat zij eindelijk - al was het ook maar door een kleine revuegirl - een reden hadden, persoonlijk kennis met elkaar te maken.

Om tien uur 's morgens stopte de auto van Bronsdijk voor de 'Embe'-handelonderneming.

Bronsdijk ging de trappen op, drukte op de bel naast het loket en gaf zijn kaartje af.

Even later werd hij in de wachtkamer gelaten en bekeek met verbazing de kostbare inrichting van het vertrek.

Hij had steeds intensiever over de oorzaken van het verlies nagedacht, dat hij bij zijn laatste transacties had geleden en waardoor hij zich genoodzaakt had gezien zijn bankkonto belangrijk te overschrijden, om andere transacties te kunnen afsluiten, die het verlies weer eenigszins goed moesten maken. En steeds meer was

in hem de overtuiging gegroeid, dat niemand anders als de ‘Embe’ de schuld van deze mislukkingen was en hij verlangde er naar, den man te leeren kennen, die hem dit geleverd had.

Rafalowitch, die meer van deze dingen afwist dan Bronsdijk kon vermoeden, glimlachte, toen hij het kaartje van Bronsdijk kreeg.

Hij begaf zich naar de wachtkamer. Nieuwsgierig nam hij den bezoeker over den rand van zijn bril op. Dan wierp hij een blik op het kaartje en vroeg:

‘Is U mijnheer Bronsdijk?’

‘Ja.’

‘Directeur van The Comet Company Ltd.’, las Rafalowitch. ‘Aangenaam kennis te maken. Mijn naam is Rafalowitch.’

‘Aangenaam.’

‘Dat kan ik mij voorstellen. Men wil altijd graag weten, hoe een concurrent er uit ziet.’

‘Juist. Daarom zou ik mijnheer Lensink graag willen spreken.’

‘Den chef? Mijnheer Bronsdijk, dat gaat niet. De chef is alleen maar te spreken, als U van tevoren een afspraak maakt.’

‘Heeft U hem gezegd, dat ik hier ben?’

‘Mijnheer Bronsdijk, ik heb hier een goede positie te verliezen. En dat zou ik niet graag riskeeren, zelfs voor een concurrent niet.’

Bronsdijk trok de wenkbrauwen samen.

‘Ik verlang, dat U mij onmiddellijk aandient!’ zei hij scherp.

‘Windt U zich niet op, mijnheer Bronsdijk,’ zei Rafalowitch met de grootste kalmte. ‘Want wat zult U bereiken? Niets zult U bereiken. En wanneer U toch iets bereikt, zult U met datgene, wat U bereikt heeft, weer niets bereiken. Ik kan U naar het privé-kantoor brengen en daar zult U zien, dat de chef niet aanwezig is.’

Bronsdijk sprong op.

‘Waarom heeft U dat niet dadelijk gezegd?’

‘Heeft U mij aan 't woord laten komen?’

Zonder een woord te antwoorden en zonder te groeten verliet Bronsdijk het kantoor van de ‘Embe’.

Hoofdschuddend keek Rafalowitch hem na.

‘En dat noemt zich een concurrent,’ bromde hij in zichzelf, waarna hij zich naar het privé-kantoor begaf.

‘Is hij weg?’ vroeg Lensink.

‘Ja, mijnheer.’

‘Mooi zoo. Ik wil hem spreken. Maar niet hier. Laat U de Comet Company Ltd. over een half uur opbellen en zeggen, dat ik er vanmiddag om drie uur zal zijn.’ En op zachten toon voegde hij er aan toe: ‘Ik wil hem op zijn eigen kantoor spreken.’

Zijn handen balden zich tot vuisten en met vast opeengeperste lippen staarde hij voor zich uit.

Zoo zat hij nog langen tijd, nadat Rafalowitch het privékantoor had verlaten.

Twee huizen van de Leidschestraat verwijderd bevond zich in de Kerkstraat het Sandwichhouse ‘Petite Marmite’, een van die kleine, niet in 't oog loopende gelegenheden, die menigeen achteloos voorbijgaat, terwijl de ‘ingewijde’ weet, dat hij hier een uitstekende lunch kan krijgen.

De lange en toch intieme ruimte was eenvoudig ingericht. Maar juist het ontbreken van elk uiterlijk raffinement, de decente kleuren en het aangename licht verhoogden tezamen met de haast plechtige rust het genot der spijzen en verwekten bij elken gast het gevoel van volkomen tevredenheid.

Om ruim één uur betrad Thérèse Grenier de kleine zaal.

Zij liet haar blik over de aanwezige gasten glijden en nam daarna aan de leestafel plaats. Zij nam l'Illustration ter hand en begon er verstrooid in te bladeren. Af

en toe keek zij ongeduldig naar de deur, alsof zij iemand verwachtte.

Ongeveer tien minuten later kwam een man binnen, die reeds bij de deur de aanwezigen scherp opnam.

Hij was groot en slank; ofschoon hij al in de veertig moest zijn, was zijn donkerblonde haar zelfs aan de slapen nog niet grijs. Hij droeg een kleine snor, die het wilskrachtige van zijn gezicht nog verhoogde.

Hij stak zijn handschoenen in zijn zak, gaf hoed en stok af en ging naar de leestafel.

‘Hallo, Thérèse!’

‘Hallo, Joe!’

Zij spraken tamelijk zacht.

Thérèse stond op en zij gingen aan een tafeltje achter in het lokaal zitten.

‘Als ik maar wist, of ik je vertrouwen kan,’ fluisterde Griggs en keek haar van terzijde aan. Hij bewonderde Thérèse en had eens veel van haar gehouden. Zij hadden elkaar eenige jaren geleden op een avond in de ‘Ambassador’ in New York leeren kennen en elkaar daarna dikwijls ontmoet. En ofschoon het maar toevallige en vluchtige ontmoetingen waren geweest, was Griggs toch spoedig onder haar invloed gekomen en reeds eenige weken na hun kennismaking had hij haar ten huwelijk gevraagd. Thérèse had hem afgewezen en de voorkeur aan een vriendschap met Bronsdijk gegeven. Griggs was niet sentimenteel geworden. Hij had geglimlacht en geantwoord: ‘Zooals je wilt. Ik ga nòch voor jou nòch voor een andere vrouw op mijn knieën liggen. Wanneer je denkt zonder Bronsdijk niet te kunnen leven: mijn zegen heb je.’ Maar ook na dezen dag waren zij elkaar niet uit den weg gegaan en bij volgende ontmoetingen hadden zij met elkaar gesproken, alsof deze pijnlijke episode nooit tusschen hen had gestaan. - Een paar dagen geleden had hij haar toevallig in Amsterdam ontmoet en hij moest toegeven, dat zij nog mooier was geworden. Maar ofschoon zijn oude gevoe-

lens voor haar weer ontwaakt waren, maakte haar onverklaarbare toegankelijkheid hem voorzichtig en wantrouwend.

Het was niet moeilijk voor haar, zijn gedachten te raden en zij vroeg:

‘Waarom wantrouw je mij?’

‘Hoe kan ik weten, dat je oprecht tegenover mij bent? Je weet, dat ik veel van je heb gehouden, Thérèse. En je kent het spreekwoord: oude liefde roest niet. Maar de vrouw moet nog geboren worden, die er kans toe zou zien, mij in een val te lokken.’

‘Val? Je weet wel beter, Joe.’

‘Het is mogelijk. Maar je moet mijn voorzichtigheid gemakkelijk kunnen begrijpen. Op den avond van de bewuste overval was het op twee plaatsen in Manhattan tot een hevige schietpartij met de feds en de G-mannen gekomen. Vijf van onze mensen werden doodgeschoten. Drie werden gewond naar de gevangenis gebracht. Niemand wist, wat er met Bronsdijk gebeurd was. Men had hem overal en nergens gezien. Ik wachtte geduldig, want ik kende de durf van Bronsdijk en het was mogelijk, dat het hem gelukt was, uit die heksenketel te ontkomen. Toen hij na vierentwintig uur nog niet was komen opdagen, begon ik mij bezorgd te maken. Het lukte mij te weten te komen, dat hij niet tot de drie gewonden behoorde, die men gearresteerd had. Alle pogingen, om iets omtrent de dooden te vernemen of ze te zien, eer zij begraven werden, mislukten totaal. Clive, die het waagde de ruimte binnen te dringen, waar de vijf doodkisten stonden, viel in handen der politie, en beschermd door een zwaar gewapende escorte werden de lijken weggebracht. Wanneer je niet op denzelfden dag als Bronsdijk was verdwenen, had ik in de vaste overtuiging verkeerd, dat hij bij het gevecht was omgekomen. Maar nu jij met hem verdwenen was, kwam ik op het idee, dat er verraad in het spel was. En ver-

raders, Thérèse, maakt men koud.'

Haar vingers beefden, toen zij haar glas neerzette.

'Denk je, dat ik je verraden heb?' fluisterde zij opgewonden. 'Heb ik je niet open en eerlijk verteld, hoe alles zich heeft toegedragen? Hoe wij aan boord gingen en Bronsdijk mij verzekerde, dat hij jou in Johnny's Alaska Bar alles uitgeleverd had?'

Hij zag haar peinzend aan.

'Als ik maar wist, of ik je vertrouwen kon,' zei hij nogmaals.

'Je moet mij gelooven, Joe. Ik zou Bronsdijk met mijn eigen handen gedood hebben, als hij mij ook maar iets van zijn verraad verteld zou hebben.

Griggs blies een fijne rookwolk uit, tikte de asch van zijn sigaret en zei:

'Goed, ik zal je gelooven. Misschien is het dom van mij. Maar je weet maar al te goed, dat niet een van onze jongens er voor terug zou deinzen, een tweede verraad te wreken, al moest hij tot het andere einde van de wereld reizen. Denk aan Anna Sagen, die Dillinger heeft verraden en nooit tot rust zal komen, al heeft zij zich in Budapest aan een operatie moeten onderwerpen, die haar op vijfendertigjarigen leeftijd tot een oude vrouw maakte.'

'Ik weet het, Joe. En het is goed zoo.'

Hij bestelde koffie en bood haar een sigaret aan. Terwijl hij langzaam in zijn koffie roerde, vroeg hij:

'Waar zei je ook weer, dat ik hem vinden kon?'

'Zijn kantoor is op de Oude Waal. Je kunt het huis niet missen. De naam van de firma staat in groote letters dwars over de heele gevel.'

'The Comet Company Ltd. - Hoe kom ik er?'

'Je rijdt over de Prins Hendrikkade, dan de Kromme Waal op en parkeert je wagen op de hoek van de Jonkerdwardsstraat.'

'Ik zal doen, zooals je zegt. Maar als er een truc achter zit, - als je probeert, mij er in te laten lopen -'

‘Geloof je me niet? Laat hem dan met rust!’ siste zij.

‘Ik vraag me tevergeefs af, hoe je er toe komt, hem aan mij over te leveren. Ik heb nog niet vergeten, dat je indertijd geweigerd hebt, hem om mijnentwil te laten lopen.’

‘Misschien doe ik het wel, om naar Amerika terug te komen. Ik wil hier weg! Ik ga hier dood!’

Griggs rekende af en zij vertrokken.

Christiaan Bronsdijk was in een vreeselijk slechte stemming.

Zijn typiste was na den avond, dat zij hem had opgezegd, niet meer op kantoor gekomen. Hij had haar schriftelijk verzocht, haar werkzaamheden bij de Comet Company Ltd. onmiddellijk te hervatten, maar zij had zijn brief onbeantwoord gelaten. Daarna had hij zijn boekhouder naar haar woning gestuurd, om haar op het onwettige van haar handelwijze attent te maken. Maar de boekhouder was onverrichter zake teruggekomen. De hospita had gezegd, dat juffrouw Doorman vertrokken was, zonder mede te deelen, hoe lang zij wegbleef en zonder een adres achter te laten. Bronsdijk was woedend geweest. Hij wist hoe moeilijk het zou zijn, een goede plaatsvervangster voor haar te vinden. Hij stelde buitengewoon hoge eischen en verlangde, dat een typiste niet alleen vlot kon correspondeeren in de vreemde talen, maar ook geheel zelfstandig kon werken.

Hij had zich over de manier geërgerd, waarop men hem bij de ‘Embe’ had afgescheept en toen men hem kort na zijn terugkeer op kantoor telefonisch mededeelde, dat Lensink van plan was hem om drie uur te bezoeken, was hij er heelemaal van overtuigd, dat deze wel degelijk op kantoor was geweest. Hij voelde dit als een vernedering, die hem zenuwachtig maakte en irriteerde.

Even voor half één, 'n paar minuten voor den afgesproken tijd, was hij bij Saur op het Rokin verschenen.

Hij nam plaats, bestelde een lunch voor twee personen en wachtte. Maar even later kreeg hij de boodschap, dat juffrouw Grenier opgebeld had. Zij kon onmogelijk komen, maar zou om zes uur bij hem op kantoor zijn. Hij glimlachte, bestelde de uitgebreide lunch af, at een kleinigheid en reed terug naar de Oude Waal.

Onderweg bedacht hij plotseling, dat hij nog tijd genoeg had, even bij Amelie aan te gaan, en reed naar de Reguliersgracht. Daar vernam hij, dat Amelie de boodschap had achtergelaten, dat zij van plan was, pas 's avonds laat na de voorstelling thuis te komen. Hij begaf zich naar Carré, waar men hem zei, dat de dames tegen half drie voor een korte repetitie werden verwacht. Hij schreef een paar regels op een kaartje met verzoek, dit aan juffrouw Russell af te geven. Hij glimlachte. Hij had haar verzocht, om half vijf op zijn kantoor te komen en haar vriendin mee te brengen, als zij zin had. Hij was nieuwsgierig, of zij aan zijn verzoek gehoor zou geven.

Precies om drie uur werd Fred Lensink bij hem aangediend.

De begroeting tusschen de twee mannen was koud en vormelijk.

Zij reikten elkaar de hand en Bronsdijk verzocht zijn bezoeker plaats te nemen. Eenigen tijd zwegen zij en keken elkaar aan.

‘Dat is dus The Comet Company Ltd.,’ dacht Fred.

‘Dat is dus de Embe-Handelsonderneming,’ dacht Bronsdijk.

Fred opende het gesprek.

‘Mijnheer Bronsdijk, U kon onmogelijk verwachten, dat ik U vanmorgen zou ontvangen. Ik heb het reusachtig druk. Ik moet met elke minuut rekening houden en kon het mij niet permitteeren, mijn dagindeeling voor een bezoek te wijzigen, waarvan ik niet eens de reden weet. Wanneer U mij gisteren had opgebeld, was

het mij misschien mogelijk geweest, U te ontvangen.'

Bronsdijk glimlachte.

'Waar U het zoo ontzettend druk heeft, kan ik nauwelijks veronderstellen, dat U uitsluitend naar mij toe bent gekomen, om mij uit te leggen, waarom U mij vanmorgen niet heeft kunnen ontvangen. Ik zou U daarom willen verzoeken, dadelijk ter zake te willen komen, want ofschoon ik moet toegeven, dat ik het niet zóó druk heb als U het schijnt te hebben, is mijn tijd toch ook kostbaar.'

'Dat kan ik mij voorstellen,' antwoordde Fred kalm en zakelijk, 'want er is toch ongetwijfeld een boel tijd voor noodig om een geschikt sieraad voor een dame uit te zoeken als men - dit moet ik U toegeven - zoo een goede smaak heeft als U.'

'U heeft er zeker niets op tegen, dat ik rook?' Bronsdijk stak zijn pijp aan en leunde in zijn stoel achterover. 'U heeft het zeker over Amelie Russell?'

'Ja, ik bedoelde juffrouw Russell. Is het U bekend, dat zij een goede vriendin van mij is?'

'Als dat zoo is, moet ik U toegeven, dat Uw smaak niet slechter dan de mijne is,' zei Bronsdijk glimlachend.

'Het is mij totaal onverschillig, hoe U over mijn smaak denkt. Maar ik wensch niet, dat U zich tusschen haar en mij tracht te plaatsen.'

'U schijnt er niet voor de volle honderd procent van overtuigd te zijn, dat Amelie van U hetzelfde zou zeggen - namelijk, dat U een goede vriend van haar is. En daar komt het toch juist op aan.'

'U houdt zich zeker voor een geestigen cynicus?'

'Cynicus? Hoe komt U dáárbij? Ik houd mij integendeel voor sentimenteel.'

Fred knikte met een spottenden glimlach.

'Uw sentimentaliteit zou een haai aan het huilen maken.'

'Als U die haai bent, kan ik het mij voorstellen.'

‘Ik zie, dat wij elkaar begrijpen. - Hoe ver zijn wij nu met elkaar?’

‘U vergist zich, mijnheer Lensink. Het zou mij spijten, wanneer iemand als Amelie in dit bekrompen milieu weg zou kwijnen. Ik heb gezien, dat zij talent heeft, en dit talent kan maar op één plaats van de wereld tot een ongekende hoogte worden opgevoerd: aan de Broadway. Wat beteekent roem, die men in de tingeltangels van dit ongelukkige werelddeel kan vergaren, vergeleken bij het fonkelen der sterren van de Broadway! Ik wil Amelie den weg tot succes banen. Ik wil haar de carrière laten maken, die zij verdient. - U ziet, mijn belangstelling in het meisje beperkt zich uitsluitend tot haar kunst. Ik zou het een vaderlijke belangstelling willen noemen.’

‘Vaderlijk?!’ Fred boog zich naar voren. Hij sprak zacht maar met grooten nadruk. ‘Blijft U in het vervolg met Uw vaderlijke klauwen liever van haar af!’

‘Wat zegt U?!’ stoof Bronsdijk op.

‘Hooft het ook bij Uw vaderlijke gevoelens, dat U den arm om haar heenlegt en haar met een blik aankijkt, die Uw gedachten beter dan woorden openbaart - zooals U gisterenavond deed, toen U met haar na de voorstelling bent weggereden?’

‘Nonsens!’ zei Bronsdijk minachtend.

‘Hooft het er ook bij, dat U haar met een sieraad het hoofd op hol brengt, inplaats van haar een verzekerd, rustig bestaan te laten?’ ging Fred voort.

‘U maakt zich belachelijk. Een verzekerd bestaan doodt het beste in een kunstenaar. Ontneemt U hem de noodzakelijkheid, elken avond opnieuw de gunst van het publiek te moeten veroveren - en het is met hem gedaan. Of -’ en een verachtelijke glimlach speelde om zijn mondhoeken, ‘was het Uw bedoeling, de jonge dame voor te stellen, een braaf, burgerlijk huwelijk aan te gaan?’

Fred keek hem recht in de oogen.

‘En wanneer dat zoo was?’

Het gezicht van Bronsdijk kreeg een bedroefde uitdrukking.

‘Dan zal het Uw schuld zijn, dat zij het niet ver zal brengen.’

Fred haalde een blad papier uit zijn zak en zei:

‘Mijnheer Bronsdijk, laten wij er een eind aan maken. Ik heb hier een verklaring opgesteld, die U in mijn tegenwoordigheid zult onderteekenen.’

‘En als ik niet teeken?’ vroeg Bronsdijk geamuseerd, terwijl hij het papier aannam.

‘Dat zou mij voor U spijten.’

Bronsdijk keek hem aan. Hij glimlachte nog steeds.

‘Afpersing?’ vroeg hij.

‘U kunt het noemen, zooals U wilt. Maar dat verandert niets aan het feit, dat ik er op sta, dat U teekent.’

Bronsdijk begon te lezen en plotseling verbleekte hij. Hij keek naar Lensink en in zijn oogen stond duidelijk te lezen, dat zijn zelfvertrouwen een gevoelige klap had gekregen.

‘Wie bent U?’ vroeg hij met toonlooze stem. ‘Hoe weet U....?’

Fred stak een sigaret op.

‘Ook de sterren van de onderwereld fonkelen,’ zei hij kalm. ‘En hun glans straalt tot op dit - hoe noemde U het ook weer? - ongelukkige werelddeel. Breedvoerig hebben de kranten over deze geschiedenis uitgewijd. En gelooft U mij, dat het publiek deze berichten met dezelfde belangstelling heeft gelezen als de verhalen over filmsterren, boksers, vliegeniers en voetbalcracks. - U zult dus onderteekenen?’

‘Ik kan toch onmogelijk.... Mijn handteekening onder deze verklaring zou gelijkstaan met zelfmoord.’

‘U overdrijft. Ik wil alleen maar, dat U juffrouw Russell met rust laat. Wanneer U teekent, blijft dit papier rustig in mijn safe liggen. Zelfs de jongedame zal niets van de inhoud van deze verklaring te weten komen.

Zoolang U zich aan Uw belofte houdt, zal ik er niet naar vragen, wat U onder de dekmantel van The Comet Company Ltd. voor zaken doet.'

'De Comet Company is een reële onderneming,' bracht Bronsdijk in het midden.

'Ik zei U reeds, ik zal er niet naar vragen. Mocht U er echter niet toe kunnen besluiten, Uw plannen tegenover juffrouw Russell op te geven, zal ik van deze verklaring gebruik maken.'

Bronsdijk boog zich voorover. Zijn handen, die op de schrijftafel lagen, balden zich tot vuisten.

'Hoelang heeft U er voor nodig gehad, om dit duivelsche plan uit te broeden?' Zijn stem werd fluisterend. 'Maar onthoudt U één ding: ik zou mijn handteekening zelfs dan niet geven, wanneer mijn beste vriend er om vroeg.'

'U schijnt heelemaal niet te begrijpen, dat ik op het oogenblik Uw beste vriend ben.'

Bronsdijk schoof het papier weer naar hem toe.

'Ik ben niet zoo stom, in deze val te lopen.'

Fred stond op.

'Jammer - ik wilde U een kans geven.' Hij begaf zich naar de deur.

'Wat wilt U doen?' vroeg Bronsdijk.

'Ik geef U een half uur bedenktijd. Dan kom ik terug. En houdt U er rekening mee, dat men bij mij op kantoor op de minuut af zal weten, hoe laat ik bij U binnenkom. Vijf minuten later zal men mij hier opbellen.'

Bronsdijk was eveneens opgestaan.

'Gaat U hier naar buiten - deze deur voert direct naar de trap.'

Hij opende de deur en Fred vertrok.

Zoodra Bronsdijk alleen was, begon hij heen en weer te lopen. Hij piekerde en piekerde. Het was niet moeilijk te raden, wie zijn naam had prijsgegeven. De mannen van zijn eigen racket hadden hem verraden, toen zij achter zijn bedrog waren gekomen. Met deze moge-

lijkheid had hij van begin af aan gerekend. Maar aangezien hij een en ander goed had voorbereid, had hij het kunnen wagen, zich met de buit aan boord te begeven. Zijn hut was op naam van den directeur van The Comet Company Ltd. besproken en niemand zou op het absurde idee zijn gekomen, Christiaan Bronsdijk, den directeur van een bekend concern, met een der meest beruchte bendeleiders te vereenzelvigen. In Europa had hij zich veilig gevoeld. Griggs? Belachelijk! Voor Griggs was hij niet bang. Griggs was zijns gelijke en bij de eerste de beste gelegenheid zou hij hem neerschieten. Maar Lensink! Met Lensink kon hij op deze manier niet afrekenen, wanneer hij zichzelf de mogelijkheid niet wilde ontnemen, Europa nog eens te kunnen verlaten.

Hij kneep de wenkbrauwen samen. Onderteekenen? Nooit. Hij keek op de klok. Nog vijftientig minuten. Hij had nog tijd genoeg. Jammer dat hij Thérèse niet kon bereiken. Om zes uur zou zij op zijn kantoor komen. Daar kon hij in geen geval op wachten. Hij belde haar woning op. Neen, juffrouw Grenier was niet thuis en had niet gezegd, waarheen zij zou gaan. Nijdig legde hij den hoorn op den haak.

Hij drukte op de bel en dadelijk kwam de boekhouder binnen.

Bronsdijk zei, terwijl hij haastig een paar regels op een vel papier schreef:

‘Luistert U eens, ik ben vandaag voor niemand meer te spreken. Begrijpt U goed, voor niemand! Ik moet een paar dagen op reis. Juffrouw Grenier komt om zes uur hier. Geeft U haar dezen brief.’ Hij had het papier in een enveloppe gedaan en deze dichtgeplakt.

De boekhouder nam den brief in ontvangst en Bronsdijk vervolgde:

‘Een adres kan ik U nog niet opgeven. Ik zal U elken morgen opbellen en U de noodige instructies geven.’ Hij knikte hem toe. ‘Dit is alles. U kunt gaan.’

Hij opende de laden van zijn schrijftafel en stak een paar dingen in zijn zak, die hij onderweg nodig had. Plotseling staakte hij zijn bezigheid en glimlachte weemoedig. Hij dacht aan Amelie. Deze droom was ten einde. Verder, opschieten! Hij had nog maar twintig minuten.

Hij sloot de laden zorgvuldig af. Dan nam hij den hoorn van den haak en belde den passagedienst van de K.L.M. op. Hij had geluk en kreeg nog twee plaatsen voor het avondvliegtuig naar Parijs. In zijn brief had hij Thérèse zonder verderen uitleg verzocht, dadelijk van zijn kantoor naar Schiphol te komen.

Al tijdens het telefoongesprek had hij in de aangrenzende kamer van den boekhouder stemmen gehoord. Nu hoorde hij vlak achter de deur iemand met stemverheffing zeggen:

‘Damn you! I want to see an old friend! You won't stop me!’

De deur vloog open en de man, die binnenkwam, gooide haar dadelijk achter zich dicht.

‘Hands up!’ riep Griggs, en Bronsdijk, die geen tijd meer had gehad, om naar zijn wapen te grijpen, keek in den loop van een op hem gerichte browning. Automatisch gehoorzaamde hij.

‘Dat is niet redelijk, Joe. Je ziet, dat ik weerloos ben.’

Griggs lachte.

‘Ik wist niet, dat je er nog denkbeelden omtrent redelijkheid op na hield. - Opstaan!’ beval Griggs, en toen Bronsdijk naar de leuning van zijn stoel wilde grijpen: ‘Handen in de hoogte houden! - Ga daar staan. Maar beweeg je niet. Bij de eerste beweging, die je maakt, schiet ik.’

Hij ging achter hem staan en voelde over zijn zakken. In den rechter achterzak vond hij een revolver, die hij bij zich stak.

‘Kan ik mijn handen nu laten zakken?’ vroeg Bronsdijk.

‘Zoodra ik het goed vind. - Waar heb je de tweede revolver?’

‘Ik begrijp je niet. Welke tweede revolver?’

‘Ik bedoel die, waarmee je zoudt probeeren mij neer te schieten, als ik zoo dom zou zijn, je nu te veroorloven, je handen te laten zakken.’

‘Ik heb geen tweede revolver.’

‘Zooals je wilt. Blijf dan maar zoo staan.’ Terwijl hij met de rechterhand de browning nog steeds op Bronsdijk gericht hield, stak hij met de linker een sigaret op. Hij wachtte geduldig.

Bronsdijk overlegde. Hij was den man, die glimlachend op den rand van de schrijftafel zat, op genade en ongenade overgeleverd en hij wist, wat hij van Griggs te verwachten had: dat deze het woord genade niet kende. Over een kwartier moest Lensink terugkomen. Dat kon zijn redding zijn. Hij had kunnen lachen bij de gedachte, dat hij nu al zijn hoop op Lensink zette, den man, die veel gevaarlijker voor hem kon worden dan Griggs. Desondanks moest hij zien tijd te winnen.

‘Joe -’ begon hij, ‘naast je ligt de sleutel van de schrijftafel. In de rechter bovenla kun je mijn tweede browning vinden, die eveneens geladen is.’

Griggs kneep de oogen half dicht.

‘Wat heb je nu weer voor een gemeen plan uitgebroed? Hè? Welk alarmapparaat stel ik in werking, als ik die la open doe?’

Grenzelooze angst beviel Bronsdijk en het kostte hem moeite, zich staande te houden. Zijn tong kleefde aan zijn verhemelte.

‘Je gelooft toch niet in ernst, Joe, dat ik je er in wil laten loopen?’ bracht hij met moeite uit.

Zonder den ander uit de oogen te laten, opende Griggs de schrijftafel.

Hij vond het wapen op de plek, die Bronsdijk had aangeduid en stak het eveneens bij zich.

‘In orde,’ zei hij, ‘je kunt je handen nu wel laten zak-

ken. - Ga in die stoel daar zitten. Zoo, ons onderhoud kan beginnen. Je ziet er uitstekend uit. Je schurkenstreek schijnt je goed bekomen te zijn. Je maakt den indruk, het reinste geweten van de wereld te hebben.'

'Joe -'

'Hou je kop! Ben je niet nieuwsgierig te hooren,, waar ik vandaan kom? Ik kom rechtstreeks van O'Hara. Ik was in de veronderstelling, dat wij daar een afspraak gemaakt hadden.'

'Je vergist je, Joe. Je had gezegd: Wij ontmoeten elkaar in Johnny's Alaska Bar.'

'Juist. Dat sprookje heb je Thérèse ook verteld,' antwoordde Griggs, 'en ze heeft je geloofd.'

'Laat ik je zeggen -'

'Houd je mond, gemeene verrader! Ik weet nog niet, wat ik met je doen zal. Het zal van jezelf afhangen, of ik je neerschiet, hier in deze kamer, in deze zetel, waar je als de eerbare, geachte directeur van The Comet Company Ltd. hebt getrouwd, of dat ik je naar Amerika meeneem, om het aan de jongens over te laten, met jou af te rekenen.'

'Joe - dat kun je onmogelijk doen -'

'Waar heb je de poet gelaten? En hoeveel is jou in Nice in handen gevallen? En in Aix? Waar zijn de driehonderdduizend francs, die jij in Parijs op de kop hebt getikt. En de anderhalf millioen francs van Avignon? Waar is de buit uit de postauto van Oostzaan?'

'Joe, luister nu eens -'

'Klets niet zooveel! Geef antwoord!' zei Griggs hard.

'Joe, je moet naar mij luisteren.'

'Vooruit dan maar. Maar maak het kort, ik heb niet veel tijd.'

Bronsdijk was nauwelijks in staat, zich verstaanbaar te maken. Zijn stem klonk heesch en zijn woorden kwamen gejaagd over zijn lippen.

'Ik heb jullie verraden. Ik geef het toe.'

'Verder, verder,' onderbrak Griggs ongeduldig.

‘Ik wilde er uit. Het was een hondeleven, wat ik daar moest lijden, - ondanks al het geld, dat wij daar opstapelden - achtervolgd en opgejaagd door de feds en de G-mannen, en daarom ging ik naar Europa. Ik wilde een nieuw leven beginnen. En het is mij gelukt. Ik kan je verzekeren, dat niets mij er toe had kunnen brengen, ook maar iets onwettigs te ondernemen. Toen ik van den overval in Nice las, werd ik opmerkzaam; ik weet niet waarom, maar ik moest aan jou denken. Aix en Parijs volgden, ik begon te vreezen, dat jij in Europa was, en na het gebeurde in Avignon was ik er zeker van. Niemand anders als jij zou het gewaagd hebben en niemand zou de overvallen zoo geniaal hebben voorbereid.’

Griggs lachte kort.

‘Waarom doe je op dit oogenblik nog je best, de feiten te verdraaien?’

‘Je vergist je, Joe.’

‘O ja? Je bent er dus van overtuigd, dat ik met die verschillende misdaden iets heb uit te staan?’

‘Ja, dat ben ik. En je zult mij er niet van afbrengen.’

‘Ik voel me gevestigd, Bronsdijk. Maar denk je, dat ik zoo gek zou zijn, mijn eigen graf te graven? Een aanranding op onbekend gebied? In een werelddeel, waar niets dan barrières zijn? - Neen, waarde vriend, ik ben er van overtuigd, dat het allemaal jou werk was. En je zult mij de buit overhandigen. Begrepen?’

Zij keken elkaar aan.

Ieder was er van overtuigd, dat de ander voor de overvallen verantwoordelijk was, die in de laatste weken in Westeuropa hadden plaats gevonden.

Plotseling kreeg Bronsdijk een idee. Zou Lensink? - Lensink was verbazend goed op de hoogte. Lensink, van wien niemand wist, hoe hij aan de groote bedragen kwam, die - wanneer de geruchten waarheid bevatten - door de ‘Embe’ in den laatsten tijd waren verdiend. En waarom zouden de geruchten valsch zijn? Lensink

- die naam gaf zijn gedachten een geheel andere richting. Over hoogstens tien minuten moest Lensink verschijnen.

Griggs was het schitteren in de oogen van Bronsdijk niet ontgaan.

‘Waaraan dacht je zooveen?’ vroeg hij.

‘Joe, laat mij een paar dagen den tijd. Ik zal je alles uitleveren, wat ik genomen heb. Parole d'honneur. Ik zal met Thérèse het avondvliegtuig nemen -’

Glimlachend schudde Griggs het hoofd.

‘Handig uitgedacht, mijnheer de directeur. Maar daar komt niets van. Thérèse gaat met mij terug naar Amerika.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Bronsdijk.

‘Zij heeft genoeg van jou,’ antwoordde Griggs. ‘Zij herinnerde zich opeens het huwelijksaanzoek, dat ik haar indertijd had gedaan. Mijn verlangen naar haar is wel niet zoo groot meer, maar nu zij het zoo graag wil, zou ik niet weten, waarom ik haar dit plezier niet zou gunnen.’

Bronsdijk rimpelde het voorhoofd. Een vreeselijke verdenking kwam bij hem op. Zou Thérèse hem aan dezen man hebben overgeleverd? Thérèse, de eenige vrouw, die hij werkelijk had liefgehad?’

‘Joe - zeg mij de waarheid. Wie was de dame, waarmee je in Carlton-Corner hebt gezeten?’

‘Thérèse.’

Bronsdijk greep naar zijn hoofd. Hij voelde zich misselijk worden en steunde.

‘Doet het pijn?’ vroeg Griggs glimlachend. ‘Thérèse en ik zijn het eens geworden. Zij gaat met mij mee. En jij zult nu een reis maken, waarvoor je geen vliegtuig noodig hebt.’

Hij stond op en kwam langzaam op Bronsdijk af.

Toen Griggs uit het privé-kantoor kwam en de deur zorgvuldig achter zich had dichtgetrokken, bleef hij

naast den boekhouder staan, klopte hem vertrouwelijk op den schouder en zei:

‘Wanneer U nog nooit echte vreugde over een onverwacht weerzien heeft gezien, dan had U er bij moeten zijn, toen Bronsdijk mij plotseling voor zich zag staan.’

‘Ik kon onmogelijk weten -’

‘Laat U maar. Ik ben niet een van die mensen, die kwaad met kwaad vergelden. Ik ben een philanthroop. En daarom zal ik U - natuurlijk vertrouwelijk - een goede raad geven: zoekt U een andere betrekking.’

Bleek van schrik keek de boekhouder hem aan. Hij was niet zoo jong meer, en een andere betrekking - in dezen tijd-

‘Het spijt mij verschrikkelijk,’ stamelde hij, ‘indien ik onbeleefd tegen U ben geweest. Ik had orders, die ik moest opvolgen. Maar zegt U mij één ding: heeft mijn chef er over gesproken, dat hij van plan is, mij te ontslaan?’

‘Uw chef? - Waarde vriend, met Uw chef is het afgelopen. Goeden dag. En - als ik de volgende keer kom -’

‘Dan ken ik U natuurlijk,’ stamelde de boekhouder.

‘Allright,’ zei Griggs glimlachend en vertrok.

Andries Terwindt, de boekhouder, staarde nog lang in gedachten verzonken naar de deur, door welke de bezoeker, wiens naam hij niet eens wist, was verdwenen. Hij zat met de ellebogen op de tafel gesteund en kauwde op zijn penhouder.

Hij voelde zich niet erg prettig en dat was ten slotte begrijpelijk. Haast twee jaar lang was hij zonder betrekking geweest en daar hij een familie van vier mensen moest onderhouden, had hij noodgedwongen schulden moeten maken. Toen was onder de groote menigte sollicitanten naar de vacature bij The Comet Company Ltd. de keus op hem gevallen en hij had weer ruimer adem gehaald. Het salaris was behoorlijk. Aan

sparen had hij natuurlijk niet kunnen denken, want elke maand had hij er een aanzienlijk bedrag moeten afnemen, om geleidelijk zijn schulden te betalen. En dan - na twee jaar van nood en ontbering moesten nieuwe kleeren gekocht worden, in de huishouding kwam men vele dingen tekort - neen, een reserve had hij in den laatsten tijd nog niet kunnen kweeken.

Waarom moest hij een andere betrekking zoeken? De chef was altijd tevreden over hem geweest en had zich ook dikwijls in dien zin uitgelaten. En wat had de vreemdeling er eigenlijk mee willen zeggen: met Uw chef is het afgelopen?

Terwindt keek naar de deur van het privé-kantoor.

Zou hij naar binnen gaan? Met den chef spreken? Hij had opdracht niemand binnen te laten. De chef was voor niemand te spreken. Maar dat kon toch onmogelijk voor hem gelden.

Hij legde de penhouder neer, stond op en bleef even aarzelend voor de deur van het privé-kantoor staan.

Maar ten slotte klopte hij aan, deed de deur open en ging naar binnen. Maar nog geen minuut later kwam hij lijkwit en over het geheele lichaam bevend weer uit het privé-kantoor gerend. In zijn hand hield hij een revolver.

Onverstaanbare woorden mompelend strompelde hij naar zijn schrijftafel. Hij gooide het wapen op het blad van de tafel en rukte den hoorn van den haak. Hij belde de politie op, maar kreeg geen gehoor. Hij gooide den hoorn achteloos neer en greep zijn hoed. Hij rende naar buiten en dacht er niet eens aan, dat hij nog steeds zijn mouwbeschermers droeg. Zijn ontsteltenis was zoo groot, dat hij niet eens zag, dat in de half geopende, naar de trap voerende deur van het privé-kantoor een man stond, die hem met belangstelling nakeek.

Fred Lensink ging de deur door en liep langzaam naar de schrijftafel. Hier bleef hij staan en bekeek den man, die met achterover gezonken hoofd en slap neer-

hangende armen in den stoel hing. Het was een afgrijselijke aanblik, maar hij kon zich niet losrukken en staarde als gehypnotiseerd naar het mismaakte, met bloed bevlekte gezicht. De kogel was het linker oog binnengedrongen, dat niets meer was dan een bloedige, zwart omrande massa, terwijl het rechter oog wijd geopend was en naar het plafond scheen te staren.

‘Beter dan je handteekening,’ dacht Fred. Hij nam het papier, dat Bronsdijk had moeten onderteekenen, uit zijn zak en hield er een lucifer bij. Spoedig was er alleen nog maar een hoopje asch van over en hij stampte het in de aschbak fijn. Hij wierp nog een laatsten blik op Bronsdijk en ging, de deur achter zich sluitend, de trap af.

Een oogenblik bleef hij nog besluiteloos voor het huis staan, dan ging hij achter het stuur van zijn wagen zitten en reed in de richting van de Prins Hendrikkade weg.

Even later kwamen lichte, gracieuze stappen de trap op en een onderdrukt gegiechel klonk door het huis. Op de tweede verdieping bleven de twee meisjes voor een deur staan, die niet in het slot gevallen was.

‘The Comet Company Ltd.,’ las Sadie en wees op de naamplaat naast de deur.

‘Dan maar naar binnen gewandeld,’ zei Amelie. ‘Wij zijn precies op tijd. Dat zal in elk geval een goede indruk maken.’

Zij gingen naar binnen en bevonden zich in het kantoor van het personeel.

Er was niemand te zien.

Zij wachtten een paar minuten en keken een beetje rond.

Amelie maakte een buiging tegen den leegen stoel van den boekhouder en zei:

‘Zoudt U misschien zoo vriendelijk willen zijn, ons bij Zijne Hoogheid den directeur van de Comet Com-

pany Ltd. aan te dienen. Ons werd tegen half vijf audiëntie verleend en wij hebben ons de moeite getroost, de ellendig steile trap op te klimmen.’

Maar er kwam niemand en Amelie haalde de schouders op.

‘Het is hier tamelijk stil voor een kantoor,’ vond zij.

Sadie wees naar de tweede, half openstaande deur en fluisterde:

‘Misschien is daar iemand binnen.’

Amelie ging naar de deur, deed haar geheel open en keek naar binnen. Zij moest zich aan de deurpost vasthouden en stond als versteend. Zij sloot de oogen, haar gezicht was verwrongen van smart en zij kreunde:

‘Om Godswil!’

Sadie was angstig naderbij gekomen.

‘Wat is er, kindje?’ vroeg zij zacht.

‘...En door het oog, Sadie.... door het oog!’ jammerde Amelie. ‘Kijk eens, hoe hij er uitziet!’

Sadie wierp een blik naar binnen en slaakte een snerpende gil. Zij greep haar vriendin bij den arm en riep opgewonden:

‘Laten wij weggaan, gauw! Ik ben zoo bang!’

Maar Amelie schudde het hoofd.

‘Ik moet naar hem toe - laat mij gaan.’

Langzaam en voorzichtig overschreed zij de drempel van het privé-kantoor. Midden in de kamer bleef zij staan. Haar beenen waren zwaar als lood. Zij huiverde en staarde onbeweeglijk naar den doode.

Sadie was haar schrik te boven gekomen; zij mocht haar vriendin niet in den steek laten en was naast haar komen staan.

Amelie keek haar aan en zei eenvoudig:

‘Sadie - daar ligt Amerika - Broadway. Weet je, wat hij gezegd heeft? “Wanneer 's avonds de duizenden lichten aangaan, zal Uw naam alle andere overstralen”. Dat wilde hij voor mij doen. En nu?’ Zij snikte zacht.

‘Kom,’ zei Sadie teeder.

Amelie ging naar den doode toe.

‘Raak hem niet aan, kindje, raak hem niet aan!’ riep Sadie opgewonden.

Amelie boog zich over hem en kustte hem op het voorhoofd.

‘Ik geloof, dat ik jou heb liefgehad,’ fluisterde zij. ‘Ik zal je nooit vergeten.’

Dan liet zij zich door Sadie naar buiten brengen.

Hoofdstuk 6.

Rusteloos liep hoofdinspecteur Smit zijn bureau op en neer. Hij rookte de eene sigaret na de andere, terwijl van Dam gelaten aan zijn schrijftafel zat en met een potlood figuurtjes teekende.

Smit had zich met de Fransche autoriteiten in verbinding gesteld. De overvallen droegen hetzelfde karakter en de gedachte lag voor de hand, dat zij het werk van een en dezelfde internationale misdadigersorganisatie waren. Maar net als hij stonden ook de Fransche collega's voor een raadsel. Zoowel hier als in Frankrijk werd elke garage bewaakt, elke wagen aangehouden en doorzocht. Zelfs de Belgische politie had haar medewerking toegezegd. Nergens een aanknoopingspunt, nergens de geringste verdenking.

Aan de Brabantsch - Belgische grens, bij het beruchte punt de 'Achelsche Kluis', had deze perfecte afzetting een ander succes opgeleverd. De beambten hadden groote hoeveelheden smokkelwaar - margarine, sigarettenpapier en jam - in beslag genomen.

Woedend had Smit het bericht op tafel gegooid.

'Prachtig! Ja! Maar wat kan mij dat schelen!'

'Ik geloof, dat wij ons die moeite kunnen besparen,'

zei van Dam. ‘Volgens mij is de buit uit de postauto nog in Amsterdam.’

‘Juist. Daarvan ben ik ook overtuigd. Maar juist daarom moeten wij in Amsterdam zoo onzichtbaar mogelijk blijven.’

Terwijl de chauffeur van de postauto zienderoogen opgeknapt was, was in de toestand van zijn metgezel een verslechtering ingetreden, zoodat er de eerste dagen nog geen sprake van kon zijn, den man aan een verhoor te onderwerpen.

Men was met den chauffeur naar de plaats van de misdaad gereden en had hem hier nog eens laten vertellen, hoe alles precies in zijn werk was gegaan. Maar het eigenaardige geval had zich voorgedaan, dat de man zich hier buiten minder bijzonderdeden kon herinneren dan bij zijn eerste verhoor op het politiebureau.

Ook met de vrouw, die men gearresteerd had, kwam men niet verder. Smit had haar aanvankelijk eenige faciliteiten toegestaan, en haar deze successievelijk weer onttrokken. Hij had gehoopt, haar op die manier eerder tot spreken te bewegen. Maar zij had nergens op gereageerd en op geen enkele vraag geantwoord.

Bijna was voor den eersten keer in de loopbaan van den hoofdinspecteur het wonder gebeurd, dat hij op het voorstel van den commissaris was ingegaan en dit laatste geval aan een ander had overgedragen. Maar op het laatste oogenblik had hij zich bedacht en besloten, beide gevallen in eigen hand te houden. Hij had zelf niet kunnen zeggen waarom, maar het leek hem nu eenmaal beter.

Plotseling bleef hij staan en keek van Dam aan.

‘Hadden wij voor vandaag die danseres niet gedagvaard? Amelie Russell?’

‘Inderdaad.’

‘Waarom is zij niet gekomen? Heeft zij bericht gestuurd?’

‘Neen. - Gelooft U werkelijk, inspecteur, dat die juf-

frouw iets met de zaak te maken heeft? Of dat zij iets weet? Het is toch ook mogelijk, dat die andere maar een naam heeft opgegeven, die haar het eerste te binnen schoot, toen de reporter haar naam en adres vroeg.'

'Dat geloof ik niet. Maar dat zullen wij in elk geval wel hooren. - Middeldorp moet haar morgen vroeg om acht uur uit haar woning halen.'

De telefoon rinkelde.

Van Dam nam den hoorn op.

'Ja? - Is hij beneden? - Laat boven komen.'

'Iemand, die iets over een moord komt vertellen. - De portier heeft de indruk gekregen, dat de man eenigszins overspannen is,' voegde hij er glimlachend aan toe.

'Overspannen? Er zijn altijd nog menschen, die een politiebureau voor een gekkenhuis of een nachtasyl houden.'

De deur werd opengerukt. Een man stond op de drempel, bleek, opgewonden, hij droeg mouwbeschermers en zijn oogen dwaalden rusteloos van den een naar den ander.

'Ben ik hier terecht?' vroeg hij. 'Ik moet den dienstdoenden beambte hebben.'

'Komt U binnen en doet U de deur dicht,' zei Smit. 'Wat is er gebeurd?'

De oogen van den man werden nog grooter.

'Moord!' fluisterde hij. 'Moord, heeren. En nog wel op klaarlichten dag!'

'Wie bent U?'

'Maar om Godswil, commissaris -'

'Inspecteur.'

'Om Godswil, inspecteur - men heeft een moord begaan en U vraagt, wie ik ben?'

Smit wees op een stoel naast zijn schrijftafel.

'Gaat U zitten.'

De man nam plaats. Zijn blik bleef op zijn arm rusten.

'O pardon - ik zie - die mouwen. En zoo ben ik over straat geloopt!'

Hij deed de mouwbeschermers af en stak ze in zijn zak.

‘Wilt U eerst mijn vragen beantwoorden. Hoe duidelijker U antwoordt, des te gauwer kunnen wij handelend optreden. - Wie bent U?’

‘Ik ben Andries Terwindt, boekhouder bij The Comet Company Ltd. Het is mij een raadsel, hoe zooiets kon gebeuren.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘De chef. - Men heeft mijn chef.... het is afgrijselijk. Men zal de firma liquideeren. Mijn betrekking - mijn familie -’

‘Probeert U een beetje kalmer te worden.’

‘Kalmer! Hoe kan ik kalm zijn? Wanneer U had gezien, hoe hij daar lag!’ Hij greep in zijn zak en veegde het voorhoofd af. Midden in zijn zenuwachtige bewegingen hield hij op. ‘O pardon - ik zie, dat ik de mouwbeschermers heb genomen.’ Hij stopte ze in zijn anderen zak en haalde zijn zakdoek te voorschijn.

‘U wilt zeggen, dat Uw chef vermoord werd, niet waar?’

‘Juist. Uitgeblazen als een kaars.’

‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Ik ben hier naar toe gehold, zoo gauw als ik kon. Toen ik het kantoor verliet, liep het bloed nog uit de wond.’

‘Wie was het laatst bij hem?’

‘Om drie uur kwam de directeur van onze grootste concurrente, de Embe-handelsonderneming. Hij heet Fred Lensink.’

‘Bleef hij lang?’

‘Tamelijk. Toen hij weg was, riep de directeur mij binnen. Hij gaf opdracht, niemand meer toe te laten. Maar toen kwam toch nog iemand, die naar binnen ging.’

‘Wie was dat?’

‘Dat weet ik niet.’

‘U heeft dien bezoeker toch zeker aangediend?’

‘Neen. Ik wilde hem niet aandienen, omdat ik niemand mocht binnenlaten. Maar hij duwde mij op zij en ging het privé-kantoor binnen. Hij zei alleen, dat hij een goede vriend van mijn chef was. Toen hij later het kantoor verliet, gaf hij mij den raad, een andere betrekking te zoeken. - “Met Uw chef is het afgelopen”, zei hij.’

‘Zei hij dat?’

‘Ik dacht over die woorden na. Dan ging ik naar de werkkamer van mijn chef.’

‘Waarom deed U dat?’

‘Ik wilde hem vragen, of hij werkelijk van plan was, mij te ontslaan.’

‘Waarom dacht U dat?’

‘Omdat de vreemdeling, die een goede vriend van mijn chef was, mij aanraadde, een andere betrekking te zoeken.’

‘Wat deed U nog meer in het privé-kantoor?’

Terwindt keek den hoofdinspecteur aan, alsof hij hem niet goed verstaan had.

‘Nu, wat heeft U daar gedaan?’

‘Wat ik daar gedaan heb? Ik ben ontzettend geschrokken. Ik holde weg en rechtstreeks hier naar toe.’

‘Heeft U toevallig gezien, of een wapen is blijven liggen?’

‘Neen.’

‘Heeft U kunnen hooren, of het onderhoud van de twee mannen in een twist overging?’

‘Neen. Zij moeten zacht gesproken hebben, want het privé-kantoor is vlak naast mijn kamer en ik heb niets, maar ook niets gehoord.’

‘Heeft de firma nog meer personeel?’

‘Tot voor korten tijd hadden wij nog een typiste. Zij had plotseling en zonder eenige reden haar betrekking opgezegd. En ofschoon de chef er niet mee accoord ging,

is zij reeds den volgenden dag niet meer op kantoor gekomen.’

‘Wie was deze typiste?’

‘Louisa Doorman.’

‘Is haar adres bekend?’

‘Natuurlijk. Dat ligt in mijn schrijftafel.’

‘Goed. - Heeft Uw chef vandaag nog meer bezoekers gehad?’

‘Neen. Maar hij verwachtte nog wel bezoek.’

‘Wie?’

‘Zijn vriendin - of zijn verloofde.’

‘Hoe weet U dat?’

‘Hij heeft het mij gezegd. En hij heeft mij een brief voor haar gegeven.’

‘Een brief? En ik dacht, dat hij haar verwachtte?’

‘Zeker. Maar zij zou pas om zes uur komen om hem af te halen, en hij kon niet op haar wachten. Hij moest plotseling op reis.’

‘Hoe heet de dame, die hij verwachtte?’

‘Grenier. Thérèse Grenier.’

‘En waarom moest hij op reis?’

‘Een plotselinge zakenreis.’

‘Waarheen?’

‘Hij zei: “Ik kan U nog geen adres opgeven, maar ik zal U elken morgen opbellen”.’

Smit wendde zich tot van Dam.

‘De wagen. - Laat U dr. de Jong, het parket en de heeren van de dactyloscopische dienst komen.’

Vijf minuten later vertrokken zij.

Voor het huis van The Comet Company Ltd. op de Oude Waal stopten de twee auto's.

De boekhouder ging het gezelschap voor de trap op.

Smit ging als eerste het privé-kantoor binnen. Op de drempel bleef hij stokstijf staan. Hij was sprakeloos.

‘Een eigenaardig huis, inspecteur,’ zei Cornelis Baron, die tegen het raam geleund in de kamer stond.

‘Hoe komt U hier nou weer? Wat doet U hier?’

‘Ik reed hier toevallig langs - heeft U de “razende reporter” niet zien staan? Ik heb hem aan de overkant geparkeerd. - Ik reed hier dus heel toevallig voorbij, toen ik iemand het huis zag binnengaan, die ik zeer goed ken. Ik dacht: wacht eens, oude jongen. Je kunt nooit weten. En ik wachtte. Reeds een paar minuten later kwam de betreffende persoon weer naar buiten en heelemaal niet vroolijk. Integendeel, men zou zonder overdrijving kunnen zeggen: huilende!’

‘Zoo, en verder?’

‘Verder? Inspecteur, ik kan geen tranen zien, zonder dat zij mijn nieuwsgierigheid opwekken. Ik sloot de “razende reporter” af en ging de trap op.’

‘En alles alleen maar, omdat iemand huilde?’

‘Dat was de eenige reden.’

‘Ik wist niet, dat U zoo'n hart van goud had.’

‘Heeft U een idee, inspecteur! Ik zou geen leeuw kwaad kunnen doen.’

‘Hoelang bent U hier al?’

‘Vanaf half vijf ongeveer.’

‘En U heeft hier natuurlijk rondgesnuffeld.’

‘Inspecteur, ik zal dadelijk in de “razende reporter” gaan zitten en met volgas de gracht inrijden, als U ook maar een enkele vingerafdruk van mij vindt.’

‘Hoe heeft U dan den tijd zoekgebracht?’

‘Ik heb gewacht. Op U. Ik dacht wel, dat U dadelijk zoude komen. En terwijl ik wachtte, heb ik nagedacht.’

‘Waarover?’

‘Over de vraag, waarom de dader zoo onbezonnen is geweest, het wapen zoo open en bloot te laten liggen.’ Hij wees naar de deur. ‘Daar binnen ligt het.’

Smit wendde zich naar de andere kamer. Op de drempel draaide hij zich nogmaals naar Baron om.

‘Vertelt U mij eens, waarde vriend. Wie was eigenlijk die huilende kennis van U?’

‘Een snoezig, klein danseresje,’ antwoordde Baron glimlachend.

‘Wat voor een danseres?’

‘Een, die af en toe zilveren pistolen bij zich heeft.’

‘Amelie Russell?’

Baron knikte.

Smit riep zijn assistent.

‘Van Dam, laat U juffrouw Russell onmiddellijk halen.’

‘O.K. inspecteur.’

Intusschen was dr. de Jong met het onderzoek gereed gekomen. De kogel was door het oog binnengedrongen en de dood moest één tot anderhalf uur geleden zijn ingetreden.

De hoofdinspecteur ging naar de tafel van den boekhouder.

Op het nog openliggende journaal lag de revolver, de hoorn van de telefoon lag naast het toestel.

‘Mijnheer Terwindt, komt U eens hier.’

‘Inspecteur?’

‘Dit is toch Uw plaats?’

‘Juist.’

‘Hoe komt die revolver daar?’

De boekhouder staarde naar het wapen en keek daarna den inspecteur verbijsterd aan.

‘Ik kan het U niet zeggen - het lag er nog niet, toen ik wegging.’

‘Bent U daar zeker van?’

‘Absoluut. - Toen ik de misdaad ontdekte, probeerde ik te telefoneeren.’

‘Met wien wilde U telefoneeren?’

‘Met de politie. Maar ik kreeg geen gehoor.’

‘De draden zijn doorgesneden,’ bracht een der heeren van het parket in 't midden.

‘Was buiten U nog iemand op kantoor, toen U de misdaad - ontdekte?’

‘Neen.’

‘Weet U dat zeker?’

‘Er was hier niemand, toen ik wegging.’

‘Hoe verklaart U dan het feit, dat het wapen op Uw plaats ligt?’

De boekhouder keek radeloos van den een naar den ander.

‘Ik weet het niet.’

‘Denkt U eens goed na,’ zei Smit. ‘Toen de misdaad begaan werd, zat U hier op Uw plaats. Toen U het privé-kantoor binnenkwam, was de moord reeds begaan. Dat klopt toch?’

‘Ja - dat klopt,’ antwoordde Terwindt, die steeds zenuwachtiger werd.

‘U beweert nu te weten, dat niemand om dezen tijd op het kantoor aanwezig was. U beweert verder, dat U geen wapen heeft gezien. Dus zou de dader, nadat U het kantoor verlaten had, moeten zijn teruggekomen, enkel en alleen, om de revolver hier neer te leggen. Houdt U dat voor mogelijk, mijnheer Terwindt?’

Terwindt haalde de schouders op.

‘Ik weet niet, wat ik voor mogelijk moet houden. Ik kan niet meer helder denken.’

‘Hm.’ Smit keek hem oplettend aan. ‘Mijnheer Baron, wilt U misschien even hier komen. - Heeft U, toen U voor het huis wachtte, afgezien van de danseres nog iemand uit het huis zien komen?’

‘Ja.’

‘Waarom heeft U dat niet gezegd?’

‘Ik dacht niet, dat het belangrijk was.’

‘Wie was het?’

‘Een kat.’

‘Stik!’ zei de hoofdinspecteur zeer onparlementair.

‘Pardon - ik dacht, dat U een dierenvriend was,’ zei Baron gekrenkt en trok zich weer in het privé-kantoor terug, waar men nog steeds naar vingerafdrukken zocht.

Smit wendde zich weer tot Terwindt.

‘Ik houd het niet voor waarschijnlijk, dat de dader nog een keer is teruggekomen.

- Hoe was het eigenlijk

met die geheimzinnige woorden: met Uw chef is het afgelopen? Hoe heeft U dat opgevat?’

‘Ik heb ze heelemaal niet opgevat. Ik wist niet, wat de man er mee wilde zeggen.’

‘De gedachte aan een misdaad is dus in 't geheel niet bij U opgekomen?’

‘Neen. Want hij was een vriend van mijn chef.’

‘Wie?’

‘De man, die die woorden had gezegd.’

‘Wie was dat?’

‘Ik weet het niet.’

‘U zult toch wel weten, hoe hij heet?’

‘Neen.’

‘Is hij dan vroeger nooit op kantoor gekomen?’

‘Ik had hem nog nooit gezien.’

‘Zou het mogelijk kunnen zijn, dat hij, terwijl hij na het verlaten van het privé-kantoor met U sprak, de revolver hier heeft neergelegd? Want oogenschijnlijk was hij toch de laatste, die de kamer voor het ontdekken van de misdaad heeft verlaten.’

Met groote, verschrikte oogen keek Terwindt hem aan.

‘Ik weet het niet. Ik heb er niet op gelet. Ik was veel te zenuwachtig. U moet niet vergeten, dat hij mij den raad gaf, naar een andere betrekking uit te kijken.’

‘Daarna ging hij weg en U heeft over zijn woorden nagedacht?’

‘Ja. Dat heb ik gedaan.’

‘Hoe lang heeft U over zijn woorden nagedacht?’

‘Het leek me een eeuwigheid. Maar misschien zijn het maar een paar seconden geweest.’

‘Heeft U werkelijk ernstig aan de mogelijkheid gedacht, dat Uw chef van plan was U te ontslaan?’

‘Dat heb ik inderdaad. Ofschoon hij er volgens mij geen reden toe had, omdat hij altijd zeer tevreden over mijn werk was.’

‘Een chef kan dikwijls een heel goede reden voor een

dergelijke maatregel hebben, zonder dat de ondergeschikte dit begrijpt. Dus U ging naar Uw chef om er over te praten.'

'Ik wilde een verklaring van de woorden van zijn vriend hebben.'

'Goed. U vroeg hem dus -'

'Neen.'

'Maar dáárvoor ging U toch naar binnen?'

De boekhouder veegde het voorhoofd af.

'Inspecteur - toen ik binnenkwam -'

'Wat gebeurde toen?' viel Smit hem in de rede.

'Ik weet het niet. Hij zat in zijn stoel. Plotseling zag ik bloed - en ik stormde naar buiten -'

'En de revolver?'

Terwindt schudde heftig het hoofd.

'Ik weet niets van een revolver - ik zag bloed - ik was heelemaal in de war - ik rende naar de telefoon - en daarmee de trap af - overal dacht ik bloed te zien -'

Op de revolver had men vingerafdrukken gevonden. Het waren dezelfde, die men ook op den hoorn van de telefoon en op de pagina's van het journaal had aangetroffen.

De vingerafdrukken van den boekhouder werden genomen - zij waren precies gelijk.

'Mijnheer Terwindt - U is mijn arrestant,' zei Smit.

Terwindt staaarde hem aan. Zijn mond viel open en langzaam bewoog hij de lippen. Eindelijk stamelde hij:

'Ins.... inspecteur.... U kunt.... mij toch.... onmogelijk....'

Twee beampten namen hem in hun midden en Smit begon de schrijftafel van den boekhouder te doorzoeken.

In de middelste la vond hij den brief, die aan Thérèse was gericht.

Hij maakte hem open en las:

'Thérèse,

Wij moeten plotseling noodzakelijk op reis. Ik heb twee plaatsen in een vliegtuig besproken. Kom dadelijk naar Schiphol. Kleine bagage. Chr.'

Hij gaf van Dam den brief.

'Stelt U zich dadelijk met het hoofdbureau in verbinding. Het biljet van Thérèse Grenier inhouden. Een beampte naar Schiphol. De vrouw nog vanavond voorgeleiden.'

Van Dam ging de trap af en gaf de orders van den hoofdinspecteur naar den O.Z. Achterburgwal door.

Intusschen keek Smit verder rond. Wat hem buitengewoon interesseerde, was de fijngestampte asch in de aschbak op het privé-kantoor.

'Ik zou er veel voor over hebben om te weten, wat hij hier verbrand heeft, misschien enkele minuten voordat het noodlot hem achterhaalde,' zei hij peinzend.

'Misschien een lijst van gestolen effecten en geldswaarden,' opperde Baron.

Smit keek hem aan.

'Hoe komt U op dat idee?' vroeg hij loerend.

Baron beet de punt van een sigaar en zei luchtig:

'Dat schoot me zoo opeens te binnen.'

'Wanneer U iets weet, is het niet meer dan een staaltje van Uw plicht, het te zeggen, Baron. Vergeet U dat niet. Ik heb niet gevraagd, of U hier naar toe wilde komen.

God mag weten, hoe U hier verzeild bent geraakt. Maar nu U ten slotte hier bent, moet U niet een beetje in 't wilde weg zitten te fantaseeren.'

'Fantaseeren? Ik begrijp niet, waarom U zoo tegen mij spreekt. Ik doe al mijn best, om een samenhang tusschen de fijngestampte asch en de misdaad te vinden. Maar ik kan nauwelijks aannemen, dat het een schriftelijke schuldbekentenis van den dader was, die de vermoorde heeft verbrand, om den dader de hand boven het hoofd te houden.'

Smit schudde het hoofd.

‘U bent de onmogelijkste knul, Baron, die ik ooit heb ontmoet.’

‘Dat zegt mijnheer Verhulst, mijn hooggeachte chef, elken dag en toch drukt hij mij steeds weer aan zijn vaderlijk hart. Ik sta geheel te Uwer beschikking, inspecteur.’

De beampte, die naar de woning van Amelie Russell was geweest, kwam met het bericht terug, dat zij thuis de boodschap had achtergelaten, dat zij pas 's avonds laat na de voorstelling naar huis zou komen.

‘Haar hospita heeft gezegd, dat 's middags een heer naar juffrouw Russell heeft gevraagd. Ik vroeg haar of zij wist, wie dat geweest was, maar zij beweerde, dat zij hem nog nooit had gezien. Zij kon ook geen beschrijving van hem geven.’

‘Hm. - Dan zullen wij de danseres uit het theater moeten halen. Neemt U haar zoo onopvallend mogelijk na afloop der voorstelling in ontvangst en brengt U haar dadelijk naar mijn kamer.’

‘In orde, inspecteur.’

Smit keek op de klok.

Op dit oogenblik riep Baron vanaf het raam:

‘Inspecteur - er stopt een taxi voor de deur.’

‘Vijf minuten voor zes. Dat zal juffrouw Grenier zijn.’ Hij ging naar het raam en keek naar beneden.

‘Bent U niet nieuwsgierig, hoe zij er uitziet, inspecteur?’ vroeg Baron glimlachend.

‘Dat ben ik inderdaad,’ antwoordde Smit.

De chauffeur stapte uit. Maar hij ging het huis er naast binnen. Even later kwam hij weer naar buiten. Hij droeg een pak en legde het in den wagen. Een oudere heer, die hem gevolgd was, stapte in en de auto reed weer weg.

‘Fabelachtig!’ zei Baron.

‘Wat?’

‘Ik bedoel: fabelachtig ziet zij er uit. Zooveel goede smaak had ik niet eens bij hem verwacht.’

‘En ik bij U iets méér!’

Dr. de Jong en de heeren van het parket waren vertrokken. Terwindt was nauwelijks in staat te lopen; men moest hem als 't ware naar beneden dragen.

De hoofdinspecteur, zijn assistent van Dam en Cornelis Baron bleven achter, om op Thérèse Grenier te wachten.

Sadie O'Brien was zoo van de noodzakelijkheid vervuld, haar vriendin in deze moeilijke uren tot steun te moeten zijn, dat zij haar eigen vrees en ontsteltenis spoedig te boven was gekomen. Amelie had alles verloren: den man, dien zij meende lief te hebben - en de vervulling van haar vurigste droom: Amerika - Broadway, den weg, die naar carrière en roem voert.

Of naar den ondergang, dacht zij opeens. Maar deze gedachte sprak zij niet uit.

Zij zweeg. Zij wilde niet spreken, maar geduldig wachten, tot Amelie haar woorden noodig zou hebben.

Amelie snikte stil voor zich uit. Willoos ging zij met Sadie mee, die een arm om haar heen had geslagen. Alles in haar binnenste was dood. Zij wist nauwelijks, dat zij liep.

Sadie had den weg naar de Prins Hendrikkade genomen. Zij ging de Oosterdokskafe op en ging met haar vriendin op een van de banken zitten. Een oogenblik sloot zij de oogen en ademde in diepe teugen de pittige lucht van het water in, terwijl zij den wind verkoelend langs haar voorhoofd voelde strijken.

Het was hier stil. Slechts af en toe kwam nauwelijks hoorbaar een fietser voorbij of een schipper met een meisje aan zijn arm.

Amelie zag haar vriendin aan.

‘Sadie, wat ben je lief voor mij,’ zei ze zacht.

‘Arm kindje,’ zei Sadie teeder.

Dan zwegen zij weer een poos. Eindelijk zei Amelie:

‘Toen ik mij over hem boog, om hem op het voor-

hoofd te kussen, keek hij mij met zijn eene oog aan - zoo verwonderd - ik dacht elk oogenblik, dat hij op zou springen - het was vreemd.'

Ergens sloeg een torenklok.

'Zes uur,' zei Sadie. 'Kom, je moet nog een uurtje gaan liggen. Ik zal je naar huis brengen.'

Zij namen een taxi en reden naar de Reguliersgracht.

Voor het huis stond Dirk.

Toen hij het behuilde gezicht van zijn zuster zag, kwam hij bezorgd naar haar toe.

'Amelie, lieveling, wat is er gebeurd?' vroeg hij.

'Dirk - het is zoo hopeloos - als je gezien had -'

'Maar wat is er toch?'

'Bronsdijk....'

'Wat is er met hem?'

Sadie was vlak bij hem komen staan.

'Hij is dood,' fluisterde zij.

Ongeloovig keek hij haar aan.

'Dood?'

Sadie knikte.

'Op zijn kantoor vermoord. Door het hoofd geschoten.'

'Vermoord?' vroeg hij met toonlooze stem. 'En op zijn kantoor? Hoe is dat mogelijk? Wanneer is het gebeurd?'

's Middags had hij nog in het theater een kaart voor Amelie achtergelaten en haar verzocht, om half vijf op zijn kantoor te komen. Ik vergezelde Uw zuster. Toen wij het privé-kantoor binnenkwamen, lag hij daar - in zijn stoel. - En zij heeft hem gezien. Zij heeft hem op het voorhoofd gekust. Ik had het nooit kunnen doen. Maar voor Amelie was het ook heel erg. Hij wilde haar naar Amerika laten gaan. En bovendien geloof ik....'

'Wat gelooft U?'

'Ik geloof, dat zij veel van hem hield.'

'Geloof U dat?' Hij sloot Amelie vaster in zijn armen. 'Arm kind.'

‘Zij moet nog een uurtje gaan rusten. Dat heeft zij nodig. Ik wilde bij haar blijven.’

‘U bent erg lief voor mijn zuster, Sadie. Maar U moet voor de voorstelling ook nog een beetje rusten. Ik zal wel bij haar blijven.’

‘Wilt U dat werkelijk? Ik moet eigenlijk nog een paar boodschappen doen. Wanneer U niet was gebleven, had ik het een andere keer gedaan.’

‘Weest U maar gerust, Sadie. U weet, hoeveel ik van mijn zuster houd. Het zal haar aan niets ontbreken.’

Sadie kuste Amelie op de wang.

‘Addio, kindje - en wees verstandig.’

Zij wachtte tot de buitendeur zich achter het tweetal had gesloten en ging dan diep in gedachten verder.

Langzaam leidde Dirk zijn zuster de trap op. Zij hadden ongeveer de helft van de eerste trap afgelegd, toen beneden een deur werd geopend en de hospita naar buiten kwam.

‘Juffrouw Russell?’

Zij bleven staan.

‘Wat is er, mevrouw Schuylenburg?’ vroeg Dirk.

‘Er was iemand hier - van de politie. Iemand in burger. Hij heeft naar de juffrouw gevraagd. Hij wilde per sé niet gelooven, dat zij niet thuis was. Ik ben zoo geschrokken. Ik heb nog nooit zoo iemand in mijn huis gehad. Dat wil ik ook niet. Dan is het maar beter, dat de juffrouw ergens anders gaat wonen.’

‘U hoeft zich niet zoo zenuwachtig te maken, mevrouw. Het heeft niets te beteekenen. Er is een vreeselijk ongeluk gebeurd. Waarschijnlijk wilde men mijn zuster als getuige hebben.’

Wantrouwend keek zij hem aan.

‘Weet U dat zeker?’

‘Heel zeker. Ik zal U later wel alles vertellen.’

‘Nou, dan hoeft ze ook niet te verhuizen. Neemt U mij niet kwalijk. Maar U begrijpt - politie -’

‘Als men een rein geweten heeft, hoeft men toch niet

bang voor de politie te zijn,' zei Dirk glimlachend en ging met Amelie naar boven.

Hij trok de gordijnen dicht en zij ging op de divan liggen. Hij legde een deken over haar voeten, nam een stoel en ging bij haar zitten.

Een poosje bleef het stil. Dan vroeg Dirk:

'Zeg, Amelie - dat met de politie begrijp ik niet goed. - Waarom hebben ze iemand naar jou gestuurd?'

'Ik weet het niet,' antwoordde ze lusteloos.

'Heeft iemand je daar in het huis gezien?'

'Ik weet het niet.'

'Maar denk eens goed na,' hield hij aan. 'Ben je iemand tegen gekomen, die jou kende?'

Weer hetzelfde antwoord.

Dirk nam haar hand in de zijne.

'Lieve!ing, het is ontzettend belangrijk, dat je het weet. Denk nog eens na.'

Langzaam schudde zij het hoofd. Nauwelijks hoorbaar zei ze weer:

'Ik.... weet het.... niet.'

Dirk stond op. Hij liep een paar keer heen en weer. Dan bleef hij voor haar staan.

'Als niemand je gezien heeft - dan hoeft je ook geen verklaring af te leggen, dat is misschien veel beter. Er kan wel een vrouw in 't spel zijn, die men nog niet kent -'

Ontsteld keek zij hem aan.

'Een andere vrouw?'

Hij begreep, dat hij haar pijn had gedaan en zei gauw:

'Het was maar een idee. Ik weet het natuurlijk niet. Ik geloof het trouwens ook niet. Want - hij had veel met je op, niet waar?'

Zij keek met betraande oogen naar hem op en even gleed een zwakke glimlach over haar bleke gezicht.

'Ja, Dirk, dat had hij,' zei ze. Ik geloof zelfs, dat hij mij liefhad.'

‘Dat geloof ik zeker. - Amelie - waar ben je naar toe gegaan, toen je het kantoor verlaten hebt?’

‘Ik weet het niet, Dirk. Sadie is met mij meegegaan. Het was of ik slaapwandelde.’ Zij streek met de hand over de oogen. ‘Laat mij even nadenken. Wij hebben ergens op een bank gezeten. Het moet in de buurt van water geweest zijn - want het rook er naar teer en visch.’

‘Wat hebben jullie daar gedaan?’

‘Gezeten en over alles nagedacht.’

‘Hebben jullie niet gesproken, zoodat iemand het kon hooren?’

‘Neen.’

Het was even stil.

Amelie had de oogen gesloten. Dirk keek liefdevol op haar neer. De gedachte aan de misdaad liet hem niet los.

Hij boog zich over haar.

‘Hoor je mij, Amelie?’

Zij knikte.

‘Wie weet, dat je hem kende?’

‘Niemand.’

‘Niemand?’

‘Buiten jou en Sadie. En Fred natuurlijk.’

Dirk rimpelde het voorhoofd.

‘Fred?’

‘Hij heeft ons samen gezien.’

‘Dat is jammer.’

‘Hij maakte mij verwijten. Hij beval mij, de armband af te doen. Toen ik weigerde, zei hij: Ik zal de zaak met Bronsdijk in orde maken.’

‘Wat wilde hij daarmee zeggen?’

‘Dat heb ik hem ook gevraagd, maar hij gaf een ontwijkend antwoord. Zijn woorden waren: “Ik zou niet graag in zijn schoenen willen staan”.’

‘Dat is een vreeselijke geschiedenis,’ zei Dirk.

‘Ja, het is vreeselijk. - Dirk, denk jij dat Fred -’

‘Ik zal niet beweren, dat hij schuldig is, maar zijn woorden -’

Bedroefd zag Amelie hem aan.

‘Ik ben er van overtuigd, dat hij het gedaan heeft,’ fluisterde zij.

‘Des te belangrijker is het, dat jij niet ondervraagd wordt.’

Zij trok met haar mond.

‘Niet huilen, Amelie. - Wij moeten samen overleggen. - Heb je niets, dat jou met hem verbindt?’

‘Niets.’

‘Weet je het zeker?’

‘Niets - behalve het sieraad.’

‘Geef het mij. Ik zal het voor je bewaren. Het moet niet bij jou gevonden worden.’

‘Waarom is dat allemaal, Dirk?’

‘Geloof mij, het is noodzakelijk.’

Amelie had de oogen weer gesloten.

‘Ik ben zoo moe. Ik moet dansen vandaag. Laat mij een uurtje slapen. Wij zullen later alles bespreken. - Blijf je bij me?’

‘Ja.’

Enkele seconden later merkte hij aan haar rustige ademhaling, dat zij was ingeslapen.

Hoofdstuk 7.

Om zeven uur was Smit naar zijn bureau teruggekeerd.

Thérèse Grenier was niet verschenen. Was het toeval? Of had men haar gewaarschuwd? En wanneer dit laatste het geval was, wie had haar dan gewaarschuwd?

Baron had in den tijd, dat zij zaten te wachten, op het briefpapier van de Comet Company zijn eerste bericht geschreven. Glimlachend had Smit den kop van het artikel gelezen:

DIRECTEUR VAN DE COMET COMPANY LTD.

VERMOORD.

Boekhouder gearresteerd.

HOOFDINSPECTEUR C.H.F. SMIT LEIDT

HET ONDERZOEK.

‘U is er natuurlijk evenals ik van overtuigd, dat Terwindt onschuldig is, inspecteur,’ had Baron gezegd. ‘Maar dat hindert niet. Ik kan het rustig schrijven, want in het begin wordt altijd de verkeerde man opgesloten.’

Smit had er niets op geantwoord, maar nu hij met van Dam over de eerste aantekeningen gebogen zat en

het materiaal doorkeek, dat hij van belang achtte, schoten hem deze woorden weer te binnen.

‘Wat denkt U van den boekhouder, van Dam?’ vroeg hij.

‘Dat is moeilijk te zeggen, inspecteur. Er is veel, dat tegen hem pleit, zóóveel is zeker. Ik denk daarbij minder aan den beroemden onbekende, dien elke misdadiger voor den dag weet te tooveren, dus in dit geval de geheimzinnige vriend van den vermoorde. Ik denk meer aan de tegenstrijdigheid, die mij in zijn gedrag opviel. Eenerzijds de ontzettende opgewondenheid, die een algeheele ineenstorting der zenuwen doet vermoeden, en anderzijds de kalme, duidelijke woorden over het plotselinge ontslag van de typiste, de opmerking over het feit, dat Bronsdijk altijd tevreden over zijn werk is geweest, en het steeds weer terugkomen op de vrees voor een eventueel ontslag.’

‘Dat is juist,’ antwoordde Smit. ‘Maar is U nog niet iets anders opgevallen, dat voor de beoordeeling van den man en zijn betrouwbaarheid van belang zou kunnen zijn?’

‘Ik heb het niet gezegd, omdat ik niet zeker van mijn zaak was. Ik weet wat U bedoelt. Hij scheen bij het beantwoorden van een zekere en heel belangrijke vraag te aarzelen.’

‘Bij welke vraag was dat?’

‘Toen U van hem wilde weten, wat hij op het privé-kantoor gedaan had.’

‘Ja. Het kon natuurlijk toeval zijn. Maar ik kreeg de indruk, dat hij mij juist deze en voor hem zeer belangrijke vraag tweemaal liet stellen om tijd te winnen. Het lijkt mij ook onwaarschijnlijk, dat hij niet zou weten, of het wapen op zijn tafel lag, toen de “vriend” van Bronsdijk vertrokken was, ten minste als wij aannemen, dat deze man niet uitsluitend in de fantasie van Terwindt bestaat. Hij beweert, dat hij over de woorden: “ik zou maar een andere betrekking zoeken” en “met Uw

chef is het afgeloopen” eerst eenigen tijd heeft nagedacht. Ten slotte besloot hij, het aan Bronsdijk te vragen. Hij heeft dus zijn plaats met een vaste bedoeling en een helder hoofd verlaten. Op dit oogenblik was dus van een zenuwoverspanning nog geen sprake. Hij had het wapen dus moeten zien, wanneer het toen al op zijn plaats had gelegen. Bovendien zaten zijn vingerafdrukken er op.’

Voordat de hoofdinspecteur echter een theorie kon opbouwen, moest hij de hoofdpersonen hooren, zoover dezen hem bekend waren. Hij was van plan, nog denzelfden avond eenige menschen een verhoor af te nemen en hoopte, dat dit hem op den goeden weg zou helpen.

Tegen half acht verscheen de vrouw van den boekhouder.

Zij zag er bleek en zorgelijk uit en leek veel ouder, dan zij in werkelijkheid was. Zij droeg een eenvoudige, donkere mantel en een dito hoed, die beide niet bepaald van de laatste mode waren.

Verlegen bleef zij in de buurt van de deur staan en maakte een beweging, waarvan men niet kon zeggen, of het een hoofdknik of het begin van een onhandige buiging moest voorstellen.

‘U is mevrouw Terwindt, niet waar?’ vroeg Smit.

‘Ja, inspecteur.’

‘Komt U een beetje dichterbij, en gaat U zitten.’

Aarzelend ging zij naar den aangeduiden stoel en nam plaats. Haar handen, die in grijze, gebreide handschoenen zaten, lagen zenuwachtig in haar schoot.

‘Inspecteur...’ Zij had het woord als 't ware uitgestooten. Maar zij ging niet verder.

‘Wat wilde U zeggen, mevrouw?’

Zij sloeg de oogen neer en schudde het hoofd.

‘U moet er vooral aan denken, dat U niet bang hoeft te zijn. U weet, waarom U hier bent?’

Zij knikte.

‘De beambte, die mij kwam halen, heeft het mij ge-

zegd. - Inspecteur -' Weer brandde de vraag, die zij in het begin al had willen stellen, haar op de lippen. Maar de vrees voor het antwoord, dat zij misschien zou ontvangen, weerhield haar, om door te gaan.

'U wilt toch iets vragen?' zei Smit geduldig. 'Doet U het rustig. Ik wil U helpen, zooveel ik kan.'

Zij keek hem aan en uit haar oogen sprak een wanhoop, die Smit ontroerde.

'Is het - erg, inspecteur?'

Smit hief de armen op en liet ze weer vallen.

'Hoe zou ik dat nu al kunnen zeggen? Het is mogelijk, dat het erg is. Dan moet U sterk zijn en zich in het onvermijdelijke schikken. Maar het is ook heel goed mogelijk, dat het een aaneenschakeling van ongelukkige toevalligheden was, waardoor de verdenking op Uw man is gevallen. En ik heb U als getuige à décharge laten komen.'

De zachte klank van zijn stem had zijn uitwerking niet gemist en een sprankje hoop werd in haar oogen zichtbaar.

'Hoe oud bent U, mevrouw Terwindt?'

'Tweeëndertig. Ik ben negen jaar jonger dan mijn man.'

'Hoe lang bent U getrouwd?'

'Elf jaar.'

'Heeft U kinderen?'

'Twee meisjes. Negen en zeven jaar.'

'Lieve kinderen?'

'Ja, inspecteur. Dat kan ook niet anders. Ze hebben thuis nooit een kwaad woord gehoord.'

'Dus U heeft een gelukkig huwelijk?'

'Tot vandaag wèl, inspecteur. Mijn man heeft nooit groote salarissen verdiend. Wij hebben, zoolang ik hem ken, met elke cent moeten rekenen en de paar gulden, die wij opzij konden leggen, waren niet de moeite waard. - Toen kwam de ellende. Twee jaar zonder werk. Een van de meisjes werd ziek; zij moest zes

weken liggen. Onze spaarduiten gingen er aan. Het werd elken dag erger, maar hij heeft er mij nooit iets van laten merken. Het leek wel, alsof hij juist in die ellendige tijd nog meer van ons ging houden. Het was eigenlijk de gelukkigste tijd van ons huwelijk. U begrijpt waarschijnlijk, wat ik bedoel, inspecteur. - Toen kwam hij bij Bronsdijk.'

Zij zweeg.

'Kon Uw man goed met hem opschieten?'

'Ik heb ten minste nooit gehoord, dat zij kwestie hadden. Bronsdijk stelde vertrouwen in mijn man en was zeer tevreden over hem.'

'Dat weet U van Uw man, niet waar?'

'Bronsdijk heeft het mij ook wel gezegd.'

'Kende U hem dan?'

'Af en toe haalde ik mijn man af. Dan zag ik Bronsdijk altijd. Hij was erg vriendelijk en speelde altijd even met de kinderen. Zij waren dol op hem.'

'Had Bronsdijk wel eens bezoek, als U kwam?'

'Ik heb dikwijls een dame bij hem gezien. Het was waarschijnlijk zijn vrouw, want hij noemde haar altijd darling.'

Smit glimlachte.

'Hoe zag die dame er uit?'

'Zij was erg mooi. En slank. Zij was altijd erg eenvoudig gekleed, maar ik geloof, dat het erg duur was, wat zij droeg.'

'Zoudt U haar herkennen, als U haar zag?'

'Zeker, inspecteur.'

'Nu moet U mij nog iets vertellen. Wat was de typiste voor iemand? Want die moet U toch ook gezien hebben.'

'Dat is moeilijk te zeggen, inspecteur. Zij groette altijd maar heel vluchtig. Ik kreeg af en toe den indruk, dat zij het niet goed vond, dat ik kwam. Maar ik kan mij natuurlijk vergist hebben, want niet iedereen is even toegankelijk.'

‘Hebt U nooit met Uw man daarover gesproken?’

‘Ik heb het er wel eens over gehad. Maar hij zei, dat ik mij vergist moest hebben.’
Smit keek haar onderzoekend aan.

‘Welke reden gaf hij voor zijn houding op?’

Zij haalde de schouders op.

‘Hij zei, dat ik mij vergist had en dat vond hij voldoende.’

‘Hm. - Heeft hij U ook verteld, dat de typiste een paar dagen geleden plotseling opgezegd heeft?’

Verbaasd keek zij den hoofdinspecteur aan.

‘Neen. Daar heeft hij mij niets van verteld.’

Smit en van Dam wisselden een blik.

‘Was hij wel meer gesloten tegenover U?’

‘Neen, hij had nooit geheimen voor mij.’ Zij zag den blik van Smit en voegde er een beetje onzeker aan toe: ‘ik geloof het ten minste niet.’

Smit overlegde even en vroeg dan:

‘Is Uw man soms driftig of opvliegend?’

Zij schudde het hoofd.

‘Dat heb ik nooit meegemaakt.’

De hoofdinspecteur stond op.

‘Dat is alles voor vandaag, mevrouw Terwindt. Mocht ik later nog het een en ander willen vragen, dan zal ik U wel bericht sturen.’

Zij was eveneens opgestaan en reikte Smit de hand. Toen zij bleef treuzelen, zei hij:

‘Wat wilt U vragen, mevrouw?’

Zij sloeg de oogen neer.

‘Inspecteur, - is het - absoluut noodzakelijk, dat - mijn man hier blijft?’

‘U moet flink blijven, mevrouwtje,’ zei Smit zacht.

Zij aarzelde nog even, knikte dan berustend en ging zonder op te kijken naar buiten.

Smit deed de deur achter haar dicht.

Hij ging naar het raam en keek peinzend naar buiten. Hij voelde medelijden met deze vrouw, die - of haar

man schuldig was of niet - de dupe van dit drama was. Maar hij kon voorloopig niets voor haar doen. Er was een zware misdaad begaan en elke sentimentaliteit was uit den booze.

‘Ik kan maar steeds niet begrijpen, dat Terwindt nòch een woordenwisseling, nòch een schot heeft gehoord, ondanks een geluiddemper. Hij beweert, dat hij rustig aan zijn schrijftafel heeft gezeten. Niemand was op het kantoor, zoodat hij niet afgeleid kon worden. Er is een leemte in zijn verhaal. - En dan de verklaring van zijn vrouw. Ook daar dezelfde, raadselachtige tegenstrijdigheid. Zij zegt, dat haar man een goedige, liefdevolle echtgenoot is, die geen geheimen voor haar heeft. Waarom wil hij niet over het onvriendelijke gedrag van de typiste spreken? Waarom vertelt hij zijn vrouw niet, dat zij plotseling haar betrekking heeft opgezegd? Welke duistere samenhang bestaat er tusschen Terwindt en deze jonge dame?’

Er heerschte een oogenblik stilte. Toen zij van Dam:

‘Het privé-kantoor heeft een tweede uitgang, die direct naar de trap voert, inspecteur.’

‘Dat is een van de eerste gedachten, die mij hebben bezig gehouden. Het is natuurlijk mogelijk, dat een andere, een derde, die wij nog niet kennen, door deze deur het privé-kantoor is binnengedrongen en na het begaan van de misdaad langs denzelfden weg weer is verdwenen.’

‘In dit geval zou niemand anders in aanmerking komen als de vrouw, die Bronsdijk verwachtte.

‘Thérèse Grenier? Dat geloof ik niet.’

‘De geur van een zwaar parfum hing in de kamer - ondanks de sigaar van den reporter.’

‘Baron zag Amelie Russell het huis verlaten.’

‘Gelooft U, dat die danseres -?’

‘Neen. Volgens mij komen nòch Thérèse Grenier nòch Amelie Russell in aanmerking. Maar U vergeet een derde vrouw.’

‘Een derde?’

‘Laten wij eens aannemen, dat Bronsdijk werkelijk het bezoek van den geheimzinnigen vriend heeft gehad. Deze man spreekt na het verlaten van het privé-kantoor een paar woorden met den boekhouder en gaat door den algemeen gebruikelijken uitgang naar buiten. Terwindt beweert, dat hij slechts even - hij sprak van een paar seconden - over de woorden van den bezoeker heeft nagedacht en toen naar het privé-kantoor is gegaan. Deze paar seconden zou de onbekende dus gebruikt moeten hebben, om naar binnen te sluipen en de moord te begaan. In dit korte tijdsbestek had hij echter den vriend van Bronsdijk vlak bij het privé-kantoor moeten tegenkomen. Dit kan alleen maar iemand vermeden hebben, die met de situatie van het huis precies bekend was, in elk geval beter bekend, dan Thérèse Grenier en Amelie Russell het vermoedelijk waren.’

‘Aan wie denkt U?’

‘Ik denk aan de typiste, juffrouw Doorman. Als wij deze theorie aanhouden, kunnen wij ook de aanwezigheid van de revolver op de plaats van den boekhouder verklaren. Wanneer die twee werkelijk hebben samengewerkt, dan heeft Terwindt, nadat juffrouw Doorman de daad heeft begaan, de revolver overgenomen, om haar vlucht te vergemakkelijken. Terwindt is geen beroepsmisdadiger en de rol, die hem was toebedacht - hij moest het zijn, die de misdaad ontdekte - heeft hem natuurlijk zenuwachtig gemaakt. Terwijl hij er wel aan dacht, de telefoondraad stuk te snijden, liet hij het wapen open en bloot liggen. Het wapen, waarop wij duidelijk zijn vingerafdrukken hebben gevonden.’

De telefoon rinkelde.

Van Dam luisterde.

‘Ja? - Een oogenblik.’ Hij reikte Smit den hoorn en zei: ‘Carré.’

‘Carré?’ vroeg de hoofdinspecteur en rimpelde het

voorhoofd. ‘Hallo, ja? - Middeldorp? - Wat is er? - Wat zegt U? - Heeft men al iemand naar haar woning gestuurd? - Nou, èn? - Niet thuis? Ja, in elk geval daar blijven.’

Hij legde den hoorn neer en keek van Dam aan. ‘Amelie Russell is niet bij Carré verschenen. Ook in haar woning was zij niet.’

‘Het lijkt veel op een vlucht,’ vond van Dam. ‘Want zij weet natuurlijk heel goed, dat zij een contractbreuk begaat. Zou ze zonder reden haar baantje op 't spel zetten?’

Smit was opgestaan en liep met de handen in de zakken op en neer.

‘Aldoor weer die danseres!’ zei hij peinzend. ‘Aldoor weer die danseres!’

‘Konden wij haar maar te pakken krijgen,’ zei van Dam. ‘Het zou ons misschien een stuk verder brengen, wanneer wij haar met de zwijgzame onbekende, die wij hier hebben, konden confronteeren.’

De hoofdinspecteur bleef staan.

‘Van Dam, gaat U naar de Reguliersgracht. Spreekt U met de hospita. Wij moeten weten, met wat voor menschen het meisje omgaat. - Neen, blijft U hier. Ik heb liever, dat U bij de ondervragingen tegenwoordig bent. Laat U die hospita halen en wel zoo gauw mogelijk.’

Terwijl van Dam het vertrek verliet, om de order van Smit door te geven, kwam de beambte binnen, dien de hoofdinspecteur naar de woning van juffrouw Doorman gestuurd had.

‘En?’ vroeg hij ongeduldig.

‘Niet thuis.’

Woedend gooide Smit zijn sigaret in de aschbak.

‘Ik zou wel eens willen weten, hoe dikwijls ik dat vandaag nog te hooren krijg! Met wie heeft U gesproken?’

‘Met de menschen, waar zij inwoont. Juffrouw Door-

man heeft een paar dagen geleden het huis verlaten en is nadien niet meer terug geweest.'

'Heeft U gevraagd, of zij een adres heeft achter gelaten?'

'Daaromtrent was niets bekend. Juffrouw Doorman heeft alleen maar gezegd, dat zij zich niet ongerust moesten maken, als zij soms eenigen tijd wegbleef, want zij ging misschien een paar weken bij kennissen logeeren. Maar wie die kennissen waren of waar zij woonden, kon men mij niet zeggen.'

'Dank U.'

Van Dam kwam binnen.

'Lensink zit in de wachtkamer,' meldde hij.

'Laat U hem binnen.'

Op dit oogenblik ging de telefoon.

'Wacht U nog even.' Smit nam den hoorn op. 'Ja? Wat wil hij? Laat hem dadelijk boven komen.' - 'De broer van Amelie Russell is hier. Misschien kunnen wij van hem iets meer te weten komen. Lensink moet nog maar even wachten.'

Van Dam begaf zich naar de wachtkamer, om Lensink de boodschap over te brengen. Toen hij terugkwam, was Dirk net binnen gekomen.

'Gaaf U zitten, mijnheer Russell,' zei Smit. 'Het is heel vriendelijk van U, dat U hier gekomen bent. Wat kunt U ons mededeelen?'

'Ik ben juist hier naar toe gekomen, omdat ik hoopte, van U iets naders te hooren, inspecteur.'

Teleurgesteld keek Smit den man aan, die bleek tegenover hem zat.

Dirk Russell leek 'n jaar of dertig. Hij was slank, niet al te groot, en zijn donkerblonde haar was glad achterover gekamd. Uit zijn groote blauwe oogen sprak duidelijk de ongerustheid omtrent het lot van zijn zuster.

Smit maakte een vage handbeweging.

‘Het spijt me geweldig, mijnheer Russell. Maar nog weten wij niets.’

‘Het is mij onverklaarbaar, hoe zoiets heeft kunnen plaats vinden.’

‘Denkt U dan, dat er iets gebeurd is?’

‘Hoe kan het anders, inspecteur? Amelie nam haar beroep zeer ernstig op. Zij zou zich nooit aan een verzuim schuldig maken.’

Smit keek op de klok.

‘Mag ik U even iets vragen? Het is nog geen negen uur. Hoe is het U nu reeds bekend, dat Uw zuster niet naar Carré is gegaan? Heeft men U bericht gestuurd? Want U woont toch niet met Uw zuster samen?’

‘Neen, wij wonen niet in hetzelfde huis. Men heeft mij ook geen bericht gestuurd. Maar ik had met mijn zuster om acht uur een afspraak in de schouwburg. - Toen ik naar haar vroeg, hoorde ik, dat zij nog niet gekomen was.’

‘Heeft U toen dadelijk gedacht, dat er iets gebeurd moest zijn?’

‘Wat kon ik anders denken?’

‘Toen U naar haar vroeg, was het in elk geval nog een kwartier voor het begin van de voorstelling; zij kon dus nog komen.’

‘Volgens contract moet iedereen 'n half uur voor het begin der voorstelling aanwezig zijn. Mijn zuster had dus om kwart voor acht in haar garderobe moeten zijn.’

‘Wanneer had U haar het laatst gezien?’

‘Dat is het juist, inspecteur, waarom ik alles zoo raadselachtig vind. Ik ben pas tegen zeven uur bij haar vandaan gegaan.’

Smit keek op.

‘Vandaag?’

‘Ja. Mijn zuster had vandaag veel verdriet gehad. Een onaangename gebeurtenis, die haar erg had aangegrepen.’

‘De moord op Bronsdijk,’ zei Smit.

‘Ja. Ik ontmoette Amelie om kwart over zes, toen zij op het punt stond, haar woning binnen te gaan. Zij was heelemaal in de war. Ik hoorde, wat er gebeurd was, en wilde haar niet alleen laten.’

‘U ging dus met haar naar binnen?’

‘Juist.’

‘Heeft iemand U zien komen?’

‘De hospita. Zij was erg opgewonden. Zij vertelde, dat iemand van de recherche bij haar was geweest en naar mijn zuster had gevraagd. Zij vond dit een voldoende reden, om Amelie de kamer op te zeggen. Pas toen ik haar verzekerde, dat het zich uitsluitend om een getuigenverklaring handelde, kalmeerde zij en trok haar woorden in.’

‘U was dus ongeveer drie kwartier bij Uw zuster. Waarover heeft U gesproken?’

‘Ik wilde, dat zij na die ontzettende gebeurtenis vlak voor de voorstelling een beetje rust zou nemen. Zij ging op de divan liggen en ik bleef bij haar zitten. Ik heb nog geprobeerd, eenige nadere bijzonderheden van haar te weten te komen, maar zij was dermate in de war, dat ze mij verzocht, haar niets te vragen. Zij sloot de oogen en aan haar regelmatige ademhaling kon ik spoedig merken, dat zij in slaap was gevallen. Toen ben ik weggegaan. Had ik kunnen vermoeden, dat zij in gevaar verkeerde, dan was ik bij haar gebleven, tot zij veilig haar garderobe had bereikt.

De hoofdinspecteur vroeg na een kort stilzwijgen:

‘U houdt erg veel van Uw zuster, is het niet?’

Dirk keek hem recht in de oogen.

‘Ja, inspecteur. Wij zijn dol op elkaar.’

‘Is dat altijd zoo geweest?’

‘Ja. Vanaf onze prilste jeugd. Ik heb het altijd mijn levensdoel gevonden, voor haar te zorgen en haar te beschermen.’

‘Ziet U haar dikwijls? Elken dag?’

‘Jammer genoeg niet zoo dikwijls, als wij het graag zouden willen.’

‘Waar ligt dat aan? Moet U dikwijls de stad uit?’

‘Af en toe moet ik voor zaken naar het buitenland. Maar daardoor komt het niet.

Er is een andere reden.’

‘Welke?’ vroeg Smit.

Dirk aarzelde even en zei toen:

‘Haar - vriend ziet het niet graag, dat wij dikwijls bij elkaar zijn.’

‘Hoe komt dat?’ vroeg de hoofdinspecteur belangstellend. ‘Heeft hij iets tegen U?’

Dirk haalde de schouders op.

‘Ik geloof, dat hij jaloersch op mij is.’

‘Hoe vindt Uw zuster dat?’

‘Zij lijdt er natuurlijk onder.’

‘Hm. - Wie is haar vriend?’

‘De directeur van de “Embe-handelsonderneming”, Fred Lensink.’

‘Lensink?’ Smit en van Dam wisselden een blik.

‘Kent U hem?’ informeerde de hoofdinspecteur.

‘Ik heb hem een of twee keer ontmoet.’

‘Wat voor een indruk maakte hij op U?’

‘Dat is moeilijk te zeggen, inspecteur. Wij hebben maar een paar oppervlakkige woorden gewisseld. Ik kan niets goeds en niets kwaads van hem zeggen. Maar hij is de vriend van mijn zuster en Amelie weet, wat zij doet.’

‘Hoe stond Uw zuster eigenlijk tegenover Bronsdijk?’ wilde Smit weten.

‘Zij kende hem pas een paar dagen. Hij had veel voor haar over. Hij had haar beloofd, haar naar Amerika te brengen. Hij vond, dat zij veel talent had.’

‘Wist Lensink dat?’

‘Amelie heeft het hem gezegd. Hij heeft haar heftige verwijten gemaakt en van haar verlangd, met Bronsdijk te breken. En toen zij weigerde, heeft hij gedreigd.’

‘Hoe - gedreigd?’

‘Hij zei: “ik zal de zaak met Bronsdijk in orde maken”.’

‘Hoe weet U dat?’

‘Amelie heeft het mij verteld.’

‘Waarom heeft U Bronsdijk niet gewaarschuwd?’

‘Ik kende hem niet eens. En zegt U nou zelf, inspecteur: met welk recht kon ik hem waarschuwen? Lensink kon te allen tijde beweren, dat hij dat zóó maar gezegd had zonder een speciale bedoeling. Ik dacht, als Lensink er méér mee bedoeld heeft, zal hij zichzelf ophangen.’

‘Zooals wij zien, kon dat in elk geval te laat blijken te zijn,’ antwoordde Smit. Hij stond op. ‘Hebben wij Uw adres, mijnheer Russell?’

Dirk schreef zijn adres op en ging naar de deur.

Smit ging met hem mee en zei glimlachend:

‘U is hier naar toe gekomen in de hoop, van ons het een en ander omtrent Uw zuster te hooren. In plaats daarvan hebben wij van U een heeleboel vernomen, dat belangrijk voor ons is en ons misschien zal helpen de misdaad op te helderen, waarvan Uw zuster in zekeren zin ook het slachtoffer is geworden.’

‘Het doet mij plezier, inspecteur, dat ik U een dienst heb kunnen bewijzen.’

Smit deed de deur voor hem open.

‘Hoe staat U eigenlijk tegenover de Amerika-plannen van Uw zuster? Als U zoo goed met haar op kunt schieten, zal het U toch zwaar vallen, haar te laten gaan.’

‘Ik heb U al gezegd, inspecteur, dat wij dol op elkaar zijn. Daarom is haar carrière het belangrijkste. Natuurlijk neemt dat niet weg, dat ik een scheiding niet prettig zou vinden.’

Hij vertrok en Smit trok de deur achter hem dicht.

‘Die geschiedenis moet niet prettig voor hem zijn,’ zei hij, terwijl hij een sigaret opstak. ‘Hij schijnt erg aan het meisje gehecht. De zaak Lensink begint mij

steeds meer te interesseeren. Om meer dan een reden.'

'Wil ik hem binnen laten?'

'Ja. - Dat wil zeggen - is de hospita van juffrouw Russell al hier?'

'Ik zal even zien,' zei van Dam en ging naar de deur.

'Wanneer zij er is, wil ik haar eerst spreken.'

Van Dam verliet de kamer en kwam even later met de opgewonden mevrouw Schuylenburg terug.

'Heb ik daarvoor tweeënzestig jaar moeten worden, dat men mij midden in den nacht uit mijn bed haalt, alsof ik een misdadigster ben? Als mijn man dat eens beleefd had! Mijn man is twintig jaar geleden gestorven. Vrede zij met hem. Nu verhuur ik kamers. Zooiets is mij nog nooit gebeurd. Ik heb altijd fatsoenlijke menschen gehad. Ik ben altijd voorzichtig geweest. Als alleenstaande vrouw moet je nu eenmaal voorzichtig zijn. - U weet niet, h e voorzichtig. Men heeft een reputatie te verliezen.'

'Gaat U nu eerst eens even zitten,' onderbrak Smit haar woordenvloed.

'Maar ik zei U toch: ik ben tweeënzestig jaar! En bovendien midden in den nacht!'

'Het is nog geen eens half tien,' bracht Smit in het midden.

Maar tegen deze dame was hij niet opgewassen.

'Ik ga gewoonlijk om negen uur naar bed. Dus voor mij is het nu midden in den nacht. En dat allemaal voor - voor zoo iets!'

'U schijnt zich te vergissen, mevrouw - hoe was Uw naam ook weer?'

'Schuylenburg. Veronica Schuylenburg. Ik ben tweeënzestig jaar oud.'

'Dat weet ik.'

'O, heb ik dat al gezegd?'

'Mevrouw Schuylenburg, wilt U nu even luisteren? Juffrouw Russell heeft niets gedaan, dat onrecht is.'

‘Hoe kunt U dat weten? Heb ik U dat al gezegd?’

‘Mevrouw Schuylenburg -’

‘Juist. Veronica Schuylenburg. Ik ben -’

De hoofdinspecteur sloeg met de vlakke hand op de tafel.

‘Wilt U nu eindelijk wel eens luisteren, mevrouw!’

‘Ik doe de heele tijd niets anders. Daarom hoeft U niet zoo gek te keer te gaan en op de tafel te slaan als een afslager. Eenmaal! Andermaal!’ Zij sloeg met den knop van haar paraplu begeleidend op de tafel en de knop knapte af. ‘Ook Uw schuld, inspecteur. Als U mij niet met mijn tweeënzestig jaar midden in den nacht uit mijn bed had gehaald, was ik nooit in de verlegenheid gekomen, met mijn paraplu op Uw schrijftafel te hengsten.’

Zij probeerde den knop weer aan de paraplu te bevestigen.

‘Wilt U dat ding misschien even wegleggen en naar mij luisteren?’ Smits stem begon ongemoedelijk te worden.

‘Gaat U Uw gang maar,’ antwoordde zij, zonder zich in haar werkzaamheden te laten storen, ‘ik hoor heusch wel wat U zegt.’

Zwijgend nam Smit haar de paraplu uit de hand en legde hem naast zich neer.

‘Zeg, inspecteur!’ riep zij buiten zichzelf van opwinding. ‘Dat is machtsmisbruik!’

‘Ik moet U een paar vragen stellen, die juffrouw Russell betreffen.’

‘Dacht ik het niet! En zooiets woont in mijn huis, waar ik altijd nette mensen heb gehad! Maar de hemel is mijn getuige, dat ik haar heb opgezegd, inspecteur! Als iemand met de politie te maken heeft - blijft U dan maar uit de buurt, inspecteur!’

‘Wat weet U van haar?’

‘Een heeleboel, inspecteur, een heeleboel!’

‘Dus: wat heeft zij gedaan?’

‘Juist. Wat heeft zij gedaan?’ Nieuwsgierig keek zij Smit aan.

‘Niets heeft zij gedaan.’

‘Niets?’

‘Niets.’

‘Wat zit ik me dan al die tijd op te winden?’ Zij nam een zakje uit haar tasch, maakte het open en reikte het den hoofdinspecteur. ‘Neemt U er eentje. Ze zijn uitstekend.’

Smit bedankte.

‘U ook niet?’ vroeg zij, terwijl zij van Dam het zakje toereikte. Van Dam bedankte eveneens.

Mevrouw Schuylenburg haalde de schouders op.

‘Ik ga nooit zonder bonbons uit. Bonbons hebben een kalmeerende uitwerking op mij,’ legde zij uit, terwijl zij er twee in haar mond stak.

‘Eet U dan maar rustig, zooveel U er kunt verdragen,’ was het lakonieke antwoord van Smit. ‘En wat weet U nu allemaal van juffrouw Russell?’

‘Ik weet niets van haar. En als zij niets heeft gedaan, heb ik ook geen klachten over haar.’

‘Waarom zei U dan zoeven, dat U een heeleboel van haar wist?’

‘Maar inspecteur! Men moet toch voorzichtig zijn! Ik heb U al gezegd: men heeft een reputatie te verliezen.’

Smit knikte.

‘De Uwe schijnt veel te hebben verdragen, mevrouw Schuylenburg.’

‘Tweeënzestig jaar, inspecteur.’

‘Ja, ja. - Vertelt U mij eens: kreeg juffrouw Russell veel bezoek?’

‘Neen, dat zou ik niet kunnen zeggen. Zij was tamelijk soliede. Haar broer kwam af en toe. En dan haar - haar verloofde.’

‘Wie is dat?’

‘Lensink heet hij. Maar onder ons gezegd: zij noemde hem Fred. Heel gewoon Fred.’

‘Hoe weet U dat, mevrouw Schuylenburg?’

‘U moet niet denken, dat ik geluisterd heb, inspecteur. Maar je hebt wel eens wat op de gang te doen of je gaat de kamer langs, - och, dan hoor je wel eens het een en ander.’

‘Ik begrijp het. - Kreeg zij anders geen bezoekers?’

‘Sadie natuurlijk. Sadie kwam iederen dag.’

‘Wie is Sadie?’

‘Ook zoo een huppelaarster.’

‘Een wat?’

‘Een huppelaarster. Of wilt U dat soms dansen noemen, wat deze meisjes doen? Zij heeft een zeer deftige naam. Zij heet Sadie O'Brien. Ik weet van haar, dat zij samen met juffrouw Russell één garderobe heeft. Ik heb wel eens vrijkaartjes van haar gekregen - het is een fijn meisje.’

Smit stond op.

‘Ik heb U verder niets te vragen, mevrouw.’

Zij kwam overeind en nam haar paraplu.

‘Het is nog geen tien uur. Dan kom ik altijd nog vroeg genoeg voor de hoofdfilm.’

‘Maar, mevrouw Schuylenburg! Midden in de nacht en met Uw tweeënzestig jaar?’

‘Och, het maakt niet veel uit, wáár men slaapt.’ Op de drempel bleef zij nog even staan. ‘Om U de waarheid te zeggen, inspecteur, die verloofde - die Lensink -’

‘Ja, zegt U het maar.’

‘Ik mag eigenlijk niets zeggen. Maar -’

‘Maar?’

‘Over smaak valt niet te twisten.’

Smit deed de deur achter haar dicht. Hij keek naar van Dam.

‘En zooiets loopt op vrije voeten rond! En verhuurt kamers!’ zuchtte hij. ‘Als iemand diè met de kolenschop dood zou slaan, zou ik persoonlijk clementie voor den dader bepleiten.’ Hij belde Carré op. ‘U spreekt

met de centrale recherche. Mag ik de directie even? - Hallo. Hier Smit. Heeft U al iets van juffrouw Russell gehoord? - Niets? - Wilt U juffrouw Sadie O'Brien vragen, of zij vanavond na de voorstelling op mijn bureau komt? Dank U.' Hij legde den hoorn neer. 'En nu Fred Lensink.'

Van Dam liet hem binnen.

Fred bleef bij de deur staan.

'Bent U inspecteur C.H.F. Smit?'

'Ja, dat ben ik.'

'Zoo ziet de beroemde man er dus in werkelijkheid uit! Het doet mij genoegen, U persoonlijk te ontmoeten - ofschoon ik U vriendschappelijk en uiterst bescheiden moet zeggen, dat U mij drie kwartier heeft laten antichambreeren.'

'Dat spijt mij ontzettend, mijnheer Lensink. Maar ik had een paar belangrijke afspraken. Wilt U plaats nemen?'

Lensink ging zitten en zei:

'Ik veronderstel, dat U mij met het oog op het - ontijdige overlijden van Bronsdijk heeft laten komen?'

'Zeer juist. Hoe weet U van den moord af?'

'Zooiets is gauw bekend,' antwoordde Lensink glimlachend.

'Hoe bedoelt U dat?'

'Onder concurrenten, inspecteur, is zooiets gauw bekend; ik zou haast zeggen, nog voordat het gebeurd is. Alsof er een geheime seismograaf werkt, die alles prompt aanwijst. Begrijpt U?'

'Ik begrijp het.'

'Om U een vraag te besparen, inspecteur: ik was vanmiddag om drie uur bij de Comet Company en heb Bronsdijk op zijn privé-kantoor gesproken.'

'Dat is mij bekend. - Kwam U dikwijls op zijn kantoor?'

'Wij hebben elkaar vandaag voor het eerst gezien.'

'En de reden voor Uw bezoek?'

‘Een meningsverschil, inspecteur.’

‘Zakelijk?’

‘Privé. Ofschoon ik niet kan ontkennen, dat wij zakelijk als uitgesproken vijanden tegenover elkaar stonden.’

‘U bedoelt: als concurrenten.’

‘Ik bedoel: als vijanden.’

‘U bezocht Bronsdijk dus vandaag op zijn kantoor, om het bestaande meningsverschil uit te vechten?’

‘Juist. Eigenlijk is uitvechten niet het juiste woord. Ik heb een zekere eisch gesteld en ik ken geen compromis.’

‘En wanneer hij Uw eisch niet inwilligde?’

‘Vernietiging.’

Een seconde verliep, eer Smit vroeg:

‘En - ging hij er mee accoord?’

‘Neen.’

Smit keek hem scherp aan, maar onbewogen beantwoordde Lensink dien blik. Smit reikte hem zijn sigarettenkoker.

‘Kan ik U dienen?’

‘Graag.’ Eenigen tijd rookten zij zwijgend, waarbij de hoofdinspecteur zijn bezoeker oogenschijnlijk onverschillig gade sloeg. Ten slotte zei hij:

‘U speelt een gevaarlijk spel, mijnheer Lensink.’

‘De inzet is het waard.’

‘Heet die inzet Amelie Russell?’

Fred tikte de asch van zijn sigaret. Een nauwelijks zichtbare glimlach gleed over zijn gezicht. Maar hij gaf geen antwoord.

‘Wat wilde U met de woorden zeggen: ik zal de zaak met Bronsdijk in orde maken?’

De glimlach op Lensinks gezicht werd breder.

‘Wie heeft U dat verteld, inspecteur?’

‘De - seismograaf, waarover U het had.’

‘Hij is goed. Ik wist niet, dat U zoo ad rem was.’

‘Mijn successen berusten voor een groot deel op het

feit, dat ik de tegenpartij altijd voor slagvaardiger en intelligenter houd dan mijzelf.'

'Dat geloof ik graag. - Wanneer heeft U Amelie gesproken?'

'Ik had tot mijn spijt nog niet het genoegen, met deze jongedame kennis te maken. Ik zeg: "tot mijn spijt", want gedurende de laatste dagen heb ik haar naam zoo dikwijls gehoord, dat ik steeds meer belang in haar begin te stellen.'

'Dat is te begrijpen. Heeft U Amelie nog niet in haar laatste dans gezien? Dan moet U beslist eens gaan kijken. Zij danst met het hart en haar lichaam is volkomen één met het rythme.'

'Is zij zóó buitengewoon?'

'Zij overtreft de stoutste verwachtingen.'

'Dan is het begrijpelijk, dat Bronsdijk haar op Broadway wilde laten dansen.'

Fred trok de wenkbrauwen samen.

'Inspecteur, hiervan wist niemand iets af behalve Bronsdijk, Amelie en ik. En Bronsdijk is dood.'

'U vergeet mijn seismograaf, die uitstekend werkt,' viel Smit hem glimlachend in de rede. 'De dood van Bronsdijk en daarmee het einde van een misschien groote carrière schijnt een diepen indruk op het meisje te hebben gemaakt.'

Fred glimlachte spottend.

'Heeft Uw seismograaf dat ook gezegd? Dan zou ik er maar niet al te veel op vertrouwen. Nergens is de moord nog medegedeeld, noch door de pers, noch door de radio. Amelie kan nog niets van de gewelddadige dood van Bronsdijk weten, tenzij U haar heeft gesproken.'

'Amelie Russell was vanmiddag om half vijf op het kantoor van de Comet Company - een paar minuten na het begaan der misdaad,' zei Smit.

'U wilt mij er in laten lopen, inspecteur!' stoof

Fred op. 'Ik zeg U, dat het onmogelijk is, dat Amelie om dien tijd bij Bronsdijk was.'

'Waarom?' vroeg Smit geïnteresseerd.

'Omdat -' Fred zweeg. Zijn gedachten werkten koortsachtig. Hij liet de gebeurtenissen van dien middag nog eens langs zich heengaan en probeerde na te gaan, hoeveel de hoofdinspecteur kon weten. Blufte Smit? Of had hij dezen criminalist onderschat, die onder het rooken van een sigaret over de nadere bijzonderheden van den moord sprak als over een filmpremière.

'Nu - wat wilde U zeggen, mijnheer Lensink?'

'Omdat ik haar duidelijk had gezegd, dat ik in geen geval zou dulden, dat zij met Bronsdijk samenkwam.'

'Alleen dáárom? - of omdat een ander, een derde, op dit uur op het kantoor aanwezig was en het dus zou moeten weten?' vroeg Smit snel.

'Waarom zegt U niet ronduit, dat U mij er van verdenkt, op het critieke moment bij Bronsdijk te zijn geweest? Misschien, omdat U het zelf niet erg logisch vindt.' Hij lachte. 'Wie heeft Amelie eigenlijk gezien?'

De telefoon rinkelde.

Smit nam den hoorn op.

'Hallo, ja? - Spreekt U mee. - O, mijnheer Baron? Goeden avond. - In orde. - Of ik nieuws voor U heb? Er is iets gebeurd, dat U waarschijnlijk geweldig zal interesseeren. De jongedame, die U vanmiddag gezien heeft, is spoorloos verdwenen. Ja, ja - verdwenen. Komt U hier naar toe? Goed, ik verwacht U.' Hij legde den hoorn op den haak en keek Fred aan. 'U heeft waarschijnlijk wel uit het telefoongesprek begrepen, dat het over juffrouw Russell ging.'

Fred boog zich voorover. Zijn stem klonk heesch toen hij vroeg:

'Inspecteur - wat beteekent dat: verdwenen?'

'Het staat vast, dat zij van de Oude Waal naar haar woning gegaan is, om een beetje tot rust te komen na

het vreeselijke tooneel, dat zij bij Bronsdijk had gezien.'

'Dat is begrijpelijk, als zij er werkelijk geweest is,' viel Fred hem ongeduldig in de rede. 'Maar wat bedoelt U toch met: verdwenen?'

'Zij is niet voor de voorstelling verschenen. Zij was ook niet in haar woning. Niemand weet, waar zij is, want zij heeft geen boodschap achter gelaten.'

'Er zal haar toch niets zijn overkomen?! Inspecteur, wij moeten er achter zien te komen, of iemand haar bezocht heeft.'

'Haar broer was er.'

'Haar broer?' vroeg Fred en rimpelde het voorhoofd.

Smit zag de verandering, die in Lensinks gezicht plaats vond. Zijn smalle lippen waren opeengeperst, de rimpels, die van de neus naar de mondhoeken liepen, schenen dieper geworden te zijn en zijn oogen hadden een gevaarlijke glans aangenomen.

'Vindt U dat zoo buitengewoon, dat een broer zijn zuster opzoekt?'

'Haar broer! Kent U Dirk Russell, inspecteur?'

'Hij was bij mij, even voordat U kwam. - Heeft U iets tegen hem?'

'Ja. Ik wil niet, dat zij met elkaar omgaan. - Dat weten ze trouwens alle twee.'

'Waarom wilt U dat eigenlijk niet?'

'Daarvoor heb ik mijn redenen, waarover ik hier liever niet wil praten. Ik zal de zaak met Dirk in orde maken.'

Van Dam en Smit wisselden een snellen blik.

'Mijnheer Lensink, die woorden heeft U al eens gesproken,' zei de hoofdinspecteur. 'Wanneer wij met Dirk Russell net zoo een geschiedenis krijgen als met Bronsdijk -'

'Maakt U zich toch niet belachelijk, inspecteur!'

'Het is mogelijk. - En nu moet U mij eens één ding

zeggen: met welk recht isoleert U Amelie Russell eigenlijk zoo?’

‘Dat is een privé aangelegenheid, die alleen mij aangaat.’ Hij stond op. ‘Vindt U het goed, dat ik nu vertrek? Ik zal probeeren, Amelie op 't spoor te komen.’

‘Doet U dat. En weet U in 't vervolg wat voorzichtiger met Uw woorden, mijnheer Lensink. U kon anders zelf wel eens het touw maken, waarmee ik U eerstdaags hoop te vangen.’

‘Geloof U dat? Gaat U rustig Uw gang, inspecteur. Ik heb geen woord gezegd, dat voor U aanleiding zou kunnen zijn, mij achter slot en grendel te zetten. Als U van mijn schuld overtuigd bent, is het Uw zaak, het te bewijzen. Ik zal U niet helpen. Goeden avond.’

‘Goeden avond, mijnheer Lensink,’ zei Smit en deed de deur voor hem open.

In de deur stond Baron.

Fred wilde hem voorbijgaan, maar Baron maakte geen aanstalten, den weg vrij te geven; met zijn vriendelijksten glimlach zei hij:

‘Hallo - U bent toch -’ hij greep met de hand naar het voorhoofd, ‘zegt U niets - ik moet even denken.... natuurlijk, Lensink heet U! Ik had U haast niet herkend.’

Fred keek hem oplettend aan.

‘Ik kan mij niet herinneren, dat ik U ooit ontmoet heb,’ verklaarde hij.

‘Niet? Nou, dan heb ik zeker ergens Uw naam gehoord.’

Fred draaide zich naar Smit om.

‘Inspecteur, is deze beambte de lolligste thuis?’

Verschrikt keek Baron Smit aan.

‘Heeft U dat gehoord? Zie ik er uit als een stille? U gaat toch een beetje te ver, mijnheer Lensink, als U een eerzaam reporter voor een rechercheur houdt. Mijn naam is Baron. Zegt dat U iets?’

‘U bent -?’

‘Juist.’

Fred was plotseling vol belangstelling.

‘Inspecteur, vindt U het goed, dat ik hier een paar woorden met mijnheer Baron spreek?’

Smit keek op zijn horloge.

‘Zeker, als het niet te lang duurt.’

‘Dank U. - Mijnheer Baron, U beweert, dat U juffrouw Russell vanmiddag in het gebouw van de Comet Company gezien heeft. Is dat zoo?’

‘Inspecteur, waarom vraagt hij mij dat?’

Smit knikte hem toe.

‘Geeft U maar rustig antwoord. Mijnheer Lensink is de vriend van juffrouw Russell.’

Baron glimlachte.

‘Weet U dat zeker, inspecteur? Waarom was zij dan zoo ontroostbaar, toen zij het huis aan de Oude Waal verliet?’

‘Was zij dat?’ vroeg Fred.

‘Nou, en òf! Ik kan U zeggen, dat haar smart een ijsblok zou hebben ontdooid. Waar heeft U haar gelaten?’

‘Waar ik haar gelaten heb? Ik begrijp de logica van Uw vraag niet.’

‘O nee? Dan schijnt logica niet bepaald Uw fort te zijn. Waar is Uw vriendin?’

‘Ik wou, dat ik het wist.’

‘Denkt U nog eens goed na. Misschien schiet het U dan wel te binnen, waar zij gebleven is. Heeft U anders nog iets op Uw hart? Ik heb namelijk een zeer belangrijke conferentie met den hoofdinspecteur.’

Smit en van Dam keken elkaar glimlachend aan.

Op de drempel draaide Fred zich nog eens om.

‘Mijnheer Baron - wanneer ik U nog een keer zou willen spreken - waar woont U?’

‘Poste restante.’

‘Dank U.’ Fred knalde de deur dicht.

De twee beambten barstten in een luid gelach uit.

Verbaasd keek Baron van den een naar den ander.

‘Neemt U mij niet kwalijk, heeren, maar ben ik misschien weer eens de oorzaak van Uw vroolijkheid?’

‘U gaat heusch dikwijls een beetje te ver,’ zei Smit. ‘Heeft U heelemaal geen medegevoel?’

‘Medegevoel? Rekent U maar. Met het meisje. Ik had met haar te doen, toen ik hoorde, dat hij haar vriend was.’

‘Waarom? Kent U hem?’

‘Zoo iemand hoeft U alleen maar aan te kijken. Wat is hij eigenlijk? Ik bedoel - waarmee verdient hij het geld voor luxe-auto's en luxe-vrouwen?’

‘Hij is directeur van een handelszaak.’

‘Inspecteur, weest U niet zoo geheimzinnig in Uw uitdrukkingen. Een handelszaak! Bedoelt U de Bijenkorf of de Hema?’

Smit tikte met zijn potlood op tafel.

‘Baron, vergeet U niet, waar U bent,’ zei hij lachend.

‘Nooit, inspecteur. En hoe heet die handelszaak?’

‘Het is de Embe-Handelsonderneming.’

Baron zette groote oogen op.

‘Zoo, zoo - de Embe?’

‘Waarom verwondert U dat?’

‘Inspecteur, daar zou ik U heel wat van kunnen vertellen.’

‘Wat weet U nu al weer van de Embe, Baron?’ vroeg de hoofdinspecteur glimlachend.

‘n Heeleboel.’

‘n Beetje gesnuffeld?’

‘Het eenige verschil tusschen ons, inspecteur, is eigenlijk, dat U leeft om te snuffelen, terwijl ik snuffel, om te leven. Is het U bekend, dat de Embe drie jaar geleden zoo dood als een pier was?’

‘Hoe weet U dat?’

‘Ik heb ooren, inspecteur, die door de dikste muren kunnen hooren.’

‘Dat heb ik daar net al gemerkt. Anders was de naam

Lensink nooit zoo vlot over Uw lippen gekomen.'

Baron keek den hoofdinspecteur trouwhartig aan.

'Waarde inspecteur, U gelooft toch zelf niet, dat ik geluisterd zou hebben! Ik kwam er juist aan. Ik hoorde U spreken en dacht: hé! Op dat oogenblik hoorde ik den naam. Maar op het hoofdbureau van politie luisteren - dat nooit!'

'Het is al goed. Vertelt U maar,' zei Smit lachend.

Baron sloeg zijn beenen over elkaar, beet den punt van een sigaar af en Smit gaf hem vuur.

'De toenmalige directeur verkocht datgene, wat eens de Embe was, en de kooper was Fred Lensink. In die drie jaren heeft Lensink een vermogen verdiend, dat niet bij benadering te schatten is. De Embe is namelijk niet alleen de grootste zaak op dat gebied hier te lande, maar een van de belangrijkste ondernemingen op het vasteland geworden - wel te verstaan binnen drie jaar.'

'Lensink gaat zeker over lijken,' meende Smit.

Baron blies een rookwolk naar het plafond en vroeg:

'Letterlijk of figuurlijk, inspecteur?'

'Waarom vraagt U dat?' vroeg Smit snel.

Baron maakte een vage handbeweging.

'Het was zoo maar 'n vraag.'

'Verder. Waar wilt U eigenlijk naar toe?'

'Ik heb vanmiddag op het privé-kantoor van de Comet Company iets gevonden.' Smit rimpelde het voorhoofd.

'Wat heeft U gevonden?' Elke vriendelijkheid was uit zijn stem verdwenen.

'Een papier. Een lijst van bepaalde Fransche effecten.'

'Waarom heeft U dat niet dadelijk gezegd? U weet, dat ik een heeleboel van U door de vingers zie. Maar alles heeft zijn grenzen! Wij zijn er mee bezig, een moord op te helderen. Wij hebben tot nu toe niet de minste aanknoopingspunten, en U neemt rustig een mis-

schien belangrijk bewijsstuk mee, zonder er een woord over te verliezen.'

'Inspecteur, U zult dadelijk zien, dat het het verstandigste was, wat ik had kunnen doen. De lijst was zonder mij voor U waarschijnlijk waardeloos geweest - ten minste voorloopig.'

'O, dus alleen omdat U op Uw eigen houtje aan den gang bent gegaan, is het belangrijk geworden.'

'U slaat de spijker op de kop. U herinnert zich toch, dat eenigen tijd geleden uit de safes van een bank in Avignon een pakket effecten ter waarde van anderhalf miljoen francs werd gestolen?'

'Wat heeft dat met de Embe te maken?'

'Zegt U mij eerst één ding, inspecteur: was Lensink vanmiddag bij Bronsdijk?'

'Ja. Om drie uur.'

'Om drie uur? Dat heeft U natuurlijk van Lensink zelf gehoord. Houdt U het voor mogelijk, dat hij later nog een keer is teruggekomen?'

'Ik vermoed van wel.'

'Ik ben er van overtuigd. Ik vertelde U van de abnormale vermogensvermeerdering van de Embe - in de crisistijd. Niemand weet, waar het geld vandaan is gekomen. De concurrenten mompelen over halsbrekende en niet heelemaal zuivere transacties. Lensink is in de drie jaren nadat hij de zaak heeft overgenomen, dikwijls in het buitenland geweest, hoofdzakelijk in Frankrijk. Ik heb indertijd een lijst van de gestolen effecten te pakken kunnen krijgen, omdat het mij interesseerde. Vandaag vond ik dat papier en de nummers van de effecten stemmen met een gedeelte der in Avignon gestolen stukken overeen.'

Smit had met groeiende belangstelling naar de woorden van den reporter geluisterd. Het papier was inderdaad van groote beteekenis. Wanneer hij en de Fransche politie zich niet vergisten, wanneer de roofovervallen van den laatsten tijd werkelijk van dezelfde

tactiek blijk gaven, dan verschaftte het papier hem waarschijnlijk een niet te onderschatten vingerwijzing voor den overval in Oostzaan. Het was onmiddellijk na den moord op Bronsdijk op diens privé-kantoor gevonden en stond dus klaarblijkelijk met de moordzaak in verband. En aangezien hij den kring om Amelie Russell zich steeds meer zag sluiten, waarin naast Bronsdijk, Lensink, Sadie en Dirk ook de vrouw, die hij gearresteerd had, een rol speelde, kreeg hij de overtuiging, dat het hier om een en hetzelfde complex van misdaden ging, ofschoon hij den samenhang in de verste verte nog niet begreep.

Hij was verzoend en de glimlach kwam op zijn gezicht terug.

‘Waarom heeft U mij dat vanmiddag niet verteld?’

‘Ik wilde eerst zeker van mijn zaak zijn.’

Met een pincet nam de hoofdinspecteur het papier aan en gaf het aan van Dam door.

‘Laat U morgen vroeg dadelijk vingerafdrukken nemen,’ zei hij, en tot Baron gewend voegde hij er aan toe: ‘Natuurlijk zit het ook vol met Uw afdrukken. Ik zal U den weg naar de dactyloscopische afdeeling besparen.’ Hij schoof hem een bloc-note toe. ‘Scheurt U er zelf maar het bovenste blad af en geeft U het aan van Dam.’

Baron deed, wat hem gevraagd was en zei: ‘Gaaf U er een beetje voorzichtig mee om, van Dam. Dat papier wordt later geld waard. Het bevat de vingerafdrukken van den geniaalsten reporter van dezen tijd.’

Hij nam afscheid. Toen hij de deur al geopend had, riep de hoofdinspecteur hem nog eens terug.

‘U kunt mij een groote dienst bewijzen. U kent Amelie Russell persoonlijk. Wilt U niet een beetje rondneuzen, of U haar misschien ergens kunt ontdekken?’

‘Met alle plezier. Dat is juist een kolfje naar mijn hand. Het meisje is snoezig!’

‘Hé, hé! Denkt U aan Uw vrouw, Baron,’ zei Smit lachend.

‘Doe ik altijd, inspecteur.’

‘En - weest U een beetje voorzichtig. Er zijn mensen, die over lijken gaan.’

‘Bedoelt U Lensink?’

‘Ik heb U gewaarschuwd. Meer mag ik niet zeggen.’

‘Maakt U zich maar niet bezorgd, inspecteur - ik zal Lensink wel uit den weg blijven.’

‘Hoe wilt U dat vermijden?’

Baron zei glimlachend:

‘Zij is toch zijn vriendin, niet waar?’

‘Ja - en?’

‘Lensink zal zijn eigen meisje toch niet “kidnappen”?’

‘Wat bedoelt U daar nou weer mee?’

‘Het was maar zoo een idee van mij, inspecteur. - En mocht mij toch iets overkomen -’ hij glimlachte zijn meest gelukzaligen glimlach - ‘dan weet ik een uiterst knappen beambte van de centrale recherche, wiens specialiteit het is, gekidnapte reporters uit de klauwen der ontvoerders te bevrijden en aan het gelukkige mensdom terug te geven. Goeden avond, heeren!’

Hij tikte aan den rand van zijn hoed en vertrok.

Smit en van Dam keken elkaar aan.

‘Je weet nooit, wat je aan hem hebt.’

‘Het is een reuzenvent!’

‘En het grappige is, dat hij ons werkelijk helpt.’

‘Ik geloof, dat hij een heeleboel van de zaak weet.’

‘Ik geloof, dat hij er geen bliksem van weet. Hij bluft. Hij is ongeloofelijk brutaal en hij heeft geluk. Het is een Zondagskind.’

De telefoon rinkelde en de portier meldde, dat Sadie O'Brien gekomen was.

Hoofdstuk 8.

Van het hoofdbureau van politie was Fred Lensink dadelijk naar Carré gereden en had Sadie O'Brien te spreken gevraagd. Zij was juist bezig en hij moest wachten. Ongeduldig liep hij de gang op en neer.

De zenuwachtige, gedrukte stemming, die hier heerschte, stond in een scherp contrast tot het opzweepende rythme van de muziek, die gedempt tot hem doordrong.

Amelie Russell was niet alleen de lieveling van het publiek geworden, maar haar natuurlijke aard, zich te geven, had haar ook bij alle collega's uitermate bemind gemaakt. Het was dus niet te verwonderen, dat allen diep onder den indruk van het onzekere lot waren, dat haar had getroffen en dat als een loopend vuurtje was rondgegaan.

Fred hoorde het spontane applaus in de volle zaal losbreken en even later verscheen Sadie O'Brien.

Verwonderd bleef zij voor Fred staan.

‘U hier? Weet U dan niet -?’

‘Ik weet alles,’ zei hij zacht. ‘Daarom ben ik juist gekomen. Ik moet met U praten. Heeft U nu tijd?’

‘Tien minuten. Gaat U maar mee.’

Zij gingen naar haar garderobe.

Fred keek naar de plaats van Amelie, de plaats, die vandaag leeg was gebleven. Schmink, poeder - alles stond ongebruikt en de lichten boven en naast den spiegel waren uit.

‘Gaaf U zitten, mijnheer Lensink,’ zei Sadie. Zij sprak op gedempten toon en met een ernst, die anders niet bij haar paste.

Fred was tegenover haar gaan zitten. Naast haar tafel stond een prachtige bloemenmand en hij ontdekte dezelfde, kostbare bloemen naast de tweede, leeg plaats.

Sadie was zijn blik gevolgd.

‘Van Bronsdijk,’ zei ze haast fluisterend.

Fred knikte.

‘Toen hij ze vandaag in de loop van den ochtend bestelde, vermoedde hij niet, dat hij den avond niet meer zou beleven,’ vervolgde zij.

Even zwegen zij. Dan vroeg Fred:

‘Sadie - wat denkt U er allemaal van?’

Bedroefd schudde zij het hoofd.

‘Ik weet het niet. Het is verschrikkelijk. Ik had met Bronsdijk te doen. En Amelie - ik moet er niet aan denken.’

‘Ja, het is vreeselijk.’

‘Wat heeft U ondernomen? Heeft U nog iets gehoord?’

Fred haalde de schouders op.

‘Ik was zooeven bij de politie. Men had mij laten komen. Maar daar weten zij evenmin iets. Natuurlijk brengen zij het verdwijnen van Amelie met de moord op Bronsdijk in verband.’

Sadie werd bleek onder haar schmink. Een koude rilling liep langs haar rug.

‘Doet men dat?’ vroeg zij bevend.

‘Jammer genoeg wel,’ zei Fred somber.

Haar gezicht nam een bezorgde uitdrukking aan.

‘Maar dat kan toch niet. Dat is toch - mijnheer Len-

sink, het is toch waanzin, Amelie in die geschiedenis te willen betrekken.’

‘Het is niet zoo gek, als U denkt, Sadie,’ zei hij nauwelijks hoorbaar. ‘Amelie heeft een domheid begaan. Zij heeft Bronsdijk vanmiddag op zijn kantoor willen bezoeken. Ik had haar voor hem gewaarschuwd. Dit soort mannen deugen niet voor een meisje als Amelie. Bronsdijk had genoeg op zijn kerfstok, om hem voor de rest van zijn leven achter slot en grendel te zetten. Ik wist dat. Maar ik kon het natuurlijk onmogelijk tegen Amelie zeggen. Ik kon het onmogelijk bewijzen en zij zou het nooit hebben geloofd. Geen vrouw neemt een man op zoo'n oogenblik au sérieux. Zij denkt alleen maar, dat het jaloezie is. Wij hebben door Bronsdijk een ernstige oneenigheid gehad. Daarna heb ik haar niet meer gezien. Enfin - Amelie is op zijn kantoor geweest, en wel een paar minuten, nadat het doodelijke schot was afgevuurd.’

‘Weet men dat - bij de politie?’ vroeg Sadie ongerust.

‘Ja. Men weet het. Men heeft haar gezien, toen zij het huis aan de Oude Waal verliet.’

‘....Zoo....?’ Sadie was niet in staat, een woord uit te brengen.

‘De een of andere reporter, dien ik bij de politie ontmoette, heeft Amelie gezien.’ Hij keek naar Sadie en zag tot zijn verbazing, dat zij voorover was gezonken en hilde. ‘Maar Sadie - wat is er aan de hand?’

‘U weet niet, hoe vreeselijk het is,’ zei ze door haar tranen. ‘Ik was daar met Amelie.’

‘Sadie - is dat waar?’

Zij knikte heftig.

‘Dan heeft men U dus ook gezien?’

‘Ja.’

‘Dat is beroerd.’ Hij stond op en begon in de kleine ruimte heen en weer te loopen. ‘Dat is vervelend.’

‘Had ik het maar kunnen vermoeden! Maar hij had

ons gevraagd te komen. En U begrijpt, dat wij het niet konden weigeren. Die bloemen, die hij altijd stuurde. En hij wilde ons naar Amerika brengen.'

'U ook?' vroeg Fred met een verbeterd glimlach.

'Amelie beweerde, dat hij mij ook mee zou nemen.'

'De schurk!' stootte Fred woedend uit.

'Mijn hemel,' jammerde Sadie, 'wat moet ik zeggen, als zij mij naar dit alles vragen?'

'Onzin, Sadie. U wordt heelemaal niet verhoord.'

'Ik moet na de voorstelling op het hoofdbureau van politie komen.'

Met een ruk bleef Fred staan.

'U gaat er natuurlijk niet naar toe.' Zijn stem klonk plotseling hard.

'Maar dat gaat toch niet. Men heeft mij bericht gestuurd.'

'Heeft U een schriftelijke oproep?'

Zij schudde het hoofd.

'De inspecteur heeft opgebeld.'

'Dan hebben zij het niet doorgegeven. Of U heeft het in de begrijpelijke opwinding vergeten. Wacht U tot morgen. In den tusschentijd kan er nog veel gebeuren.'

'Kan ik er geen kwaad mee?'

'Onzin. Er zal U niets overkomen. Morgen zal men U een schriftelijke dagvaarding sturen. Gaat U dan tot 's avonds de stad uit. Men zal U dan op z'n vroegst na de voorstelling kunnen hooren. Daarmee zijn vierentwintig uur gewonnen.'

'Mijnheer Lensink - ik zou het graag voor U doen. Maar ik ben bang. En denkt U aan Amelie?'

'Juist omdat ik aan haar denk, zeg ik U: U mag vandaag niet gaan.'

Zij keek hem met groote oogen aan. Zij begreep er niets van.

'U bent toch haar vriendin. U meent het goed met haar -'

Zij knikte.

‘Doet U dan, wat ik zeg.’

‘Goed. Als U zegt, dat ik Amelie er mee help, zal ik er niet naar toe gaan,’ zei ze aarzelend.

‘Afgesproken. Ik zal na de voorstelling met mijn wagen op U wachten. Wij rijden dan een uurtje rond en ik zal U zeggen, hoeveel U mag vertellen.’

Boven de deur rinkelde een bel.

Sadie vloog overeind en keek in den spiegel.

‘Hemeltjelief! wat zie ik er uit! En over twee minuten moet ik op het tooneel staan!’ Terwijl zij met koortsachtige haast de noodige correcties in haar uiterlijk aanbracht, zei ze: ‘Dirk zal zich ook wel geen raad weten. Arme jongen.’

‘Dat kan ik mij voorstellen.’

‘Ik had het niet voor mogelijk gehouden, dat broer en zuster zooveel voor elkaar konden voelen.’

‘Ja, hij is dol op haar.’

‘Ik geloof, dat hij het niet graag gezien had, dat Amelie naar Amerika was gegaan.’

Fred knikte.

‘Daar kunt U wel eens gelijk in hebben,’ zei hij peinzend.

Toen Sadie na de voorstelling op straat kwam, zag zij Fred naast zijn wagen heen en weer lopen. Zij ging naar hem toe. Hij nam zijn hoed af en opende het portier.

Sadie stond net op het punt in te stappen, toen zij voelde, dat iemand haar bij den arm greep. Verschrikt keek zij om en zag het glimlachende gezicht van een man, dien zij niet kende.

‘Juffrouw O'Brien, U staat op het punt, een groote domheid te begaan. Ik zou U raden, in mijn wagen te stappen. Hij is misschien niet zoo comfortabel als deze hier, maar in elk geval is hij veiliger.’

‘Pardon - ik ken U niet,’ zei ze verward.

Fred duwde haar zacht op zij.

‘Laat U mij dat in orde maken. Ik ken hem.’ Rustig

trad hij op den man toe. 'Ik had niet gedacht, U zoo spoedig weer te zien, mijnheer Baron. Het gaat mij wel niets aan, wat U in Uw vrijen tijd uitvoert. Maar wanneer U denkt, dat U hier gemakkelijk een vriendin kunt opscharrelen, dan kan ik U zeggen, dat U aan het verkeerde adres bent. Ik hoop, dat U mij begrijpt.'

'Ik begrijp U best, mijnheer Lensink. Het is alleen maar jammer, dat U mij niet begrijpt. Ik zou wel eens willen weten, wat U dat meisje allemaal verteld heeft, dat zij zoo rustig in Uw wagen wil stappen en er niet aan denkt, dat men haar ergens verwacht. Want ik kan mij niet voorstellen, dat het Uw bedoeling is, de jonge dame naar het hoofdbureau van politie te rijden.'

'Wat U zich kunt voorstellen of niet, interesseert mij niet in 't minst. Wat wilt U eigenlijk van mij?' Hij had zacht en met grooten nadruk gesproken en deed geen moeite, de dreiging in zijn woorden te verbergen.

'Van U wil ik niets. Maar ik wil dit meisje een hoop ellende besparen door haar te beletten, in Uw wagen te stappen. - Gelooft U mij, juffrouw O'Brien; het is beter, dat U hem de hand geeft en afscheid van hem neemt. Vertrouwt U mij. U zult beslist rustiger slapen.'

'Gaat U mee, Sadie,' zei Fred en deed een stap achteruit, om haar den weg naar de auto vrij te geven.

Met een hoofdbeweging wees Baron naar zijn Ford.

'Juffrouw O'Brien - ziet U die twee mannen bij mijn wagen? Het zijn Uw vrienden. Het zijn de twee rechercheurs, die opdracht hebben, U naar het politiebureau te vergezellen.'

Zij schrok hevig. Wat moest zij doen? Fred had haar uiteengezet, dat het beter was, als zij vandaag niet naar het politiebureau ging. Hij wilde haar zeggen, hoever zij met haar verklaringen mocht gaan. Hulpeloos keek zij hem aan.

'Gaat U maar met hem mee,' zei hij kort, stapte in zijn wagen en reed weg.

Baron bracht de danseres naar zijn auto.

‘Hoe kon U zoo dom zijn, juffrouw O'Brien?’ begon hij, terwijl zij naar den wagen wandelden. ‘Ik waarschuw U. Ik meen het goed met U. Met Lensink kunt U beter niet omgaan. Dit soort mannen is niet geschikt voor U. - Wie gaat er nu niet naar de politie, als hij een oproeping heeft gekregen! Hoe heeft U het in Uw hoofd gehaald! Of heeft hij U overgehaald?’

‘Hij zei, dat het beter voor Amelie was.’

‘Amelie! U bent toch haar vriendin? U meent het goed met haar.’

Versuft stapte zij in. Had Fred niet dezelfde woorden tot haar gesproken? Zij begreep er niets meer van en de eenige gedachte, die haar bezig hield, was de zorg om haar vriendin.

Na eenige moeite en met donderend lawaai kwam de ‘razende reporter’ in beweging. De banden waren zooals gewoonlijk niet voldoende opgepompt en de wagen schudde en stampde, dat het een lust was.

‘Zeg, mijnheer Baron, heeft U die kar uit een Amerikaansche komische film geknipt?’ vroeg een der beambten lachend.

Baron liet het stuur los en sloeg de handen boven het hoofd samen. Hij wilde iets zeggen, maar een harde gil van Sadie ontnam hem het woord. Doodkalm greep hij het stuur en draaide het net vroeg genoeg om, om niet in de gracht terecht te komen. Verwonderd schudde hij het hoofd en keek Sadie aan.

‘Bent U altijd zoo schrikachtig, juffrouw O'Brien, als er niets aan de hand is?’ vroeg hij onschuldig.

Verlegen keek zij hem aan.

‘Weest U niet boos, omdat ik geschreeuwd heb. Ik wilde het nog inhouden, maar het ging niet. Mijn zenuwen zijn heelemaal in de war.’

‘Ik dacht juist, dat U in Uw beroep stalen zenuwen noodig had. Maar ja, U is per slot van rekening geen dierentemster. - Moet U nog eens?’

‘Wat?’

‘Schreeuwen?’

‘Neen, dank U, nu is het voorbij.’

‘Jammer.’

De wagen stopte, Baron hielp de danseres bij het uitstappen en samen met de twee beambten gingen zij naar het bureau van den hoofdinspecteur.

Toen Smit vernam, dat Sadie O'Brien gearriveerd was, had hij net opdracht gegeven alle hotels en pensions te controleeren, ten einde de verblijfplaats van Thérèse Grenier te weten te komen.

Sadie kwam binnen en hulde zich vaster in haar mantel, als wilde zij bescherming zoeken voor het onbekende, dat haar hier te wachten stond.

‘Ik kan mij niet herinneren, dat ik U gevraagd heb, hierheen te komen, mijnheer Baron,’ zei de hoofdinspecteur en uit den klank van zijn woorden sprak duidelijk de wrevel over de opdringerigheid van den reporter.

Baron glimlachte.

‘Ik ben uitsluitend gekomen, om U van dienst te kunnen zijn, inspecteur. Na ons gesprek van vanavond -’

Smit knikte en zei:

‘Goed, goed. - Gaat U zitten, juffrouw O'Brien.’

‘Gaat U een beetje voorzichtig met haar om, inspecteur,’ verzocht Baron. ‘Zij is nogal vreesachtig. Toen de “razende reporter” een kleine zijsprong maakte, scheen zij te denken, dat ik een moordaanslag van plan was. - Het was niet eenvoudig haar te bewegen, in mijn Ford te stappen; zij scheen de voorkeur aan een ritje in een echte limousine te geven, zonder aan de gevaren te denken, die in een groote stad op een charmant meisje loeren.’

‘U schijnt zich te vergissen, mijnheer Baron. Hier is het hoofdbureau van politie en niet het Leger des Heils.’

‘U heeft gelijk, inspecteur. Maar wij weten alle twee, dat er mensen zijn, die - over lijken gaan.’

De hoofdinspecteur keek den reporter even aan en deze knikte alleen maar.

Smit wendde zich tot de danseres.

‘Juffrouw O'Brien, U bent de vriendin van Amelie Russell, niet waar?’

‘Ja.’

‘Kent U Fred Lensink? Ik geloof, dat hij haar vriend is.’

‘Ja.’

‘Hm. - Wanneer heeft U Amelie het laatst gezien?’

‘Vanmiddag bij de repetitie.’

‘Hoe laat was de repetitie afgelopen?’

‘Om vier uur.’

‘En daarna heeft U haar niet meer gezien?’

Zij schudde weifelend het hoofd.

‘Sadie O'Brien -’ zei Baron, die tegen de deur geleund stond, ‘waarom zegt U de waarheid niet?’

‘Wat wilt U daarmee zeggen?’ wilde Smit weten.

‘Vraagt U het haar maar zelf, inspecteur.’

Smit keek Sadie aan.

‘Wanneer heeft U Amelie het laatst gezien?’

Zij antwoordde niet.

Baron ging naar haar toe en legde zacht de hand op haar schouder.

‘Juffrouw O'Brien,’ zei hij, ‘spreekt U rustig de waarheid. De inspecteur wil U toch helpen. U en Uw vriendin.’

Met groote oogen keek zij naar hem op.

‘Ik ben zoo bang,’ zei ze fluisterend.

Smit schudde het hoofd.

‘Ik wou, dat de menschen eindelijk eens begrepen, dat de politie hun beste vriend is! Dan zou ons werk heel wat gemakkelijker zijn. - Nu, juffrouw, zegt U het maar.’

Zij aarzelde nog even, maar zei dan:

‘Ik was bij haar - toen zij naar Bronsdijk ging.’

Verbaasd keek Smit den reporter aan. Daarna zei hij:

‘Verder.’

‘Wij gingen naar boven. - Op het groote kantoor was niemand. De deur van het privé-kantoor stond op een kier. Wij keken naar binnen. Het was verschrikkelijk, wat wij zagen.’

‘Wat zag U?’

‘Het oog - heelemaal rood - de open mond....’

Smit boog zich voorover.

‘U heeft het privé-kantoor dus niet betreden?’

‘Ja.’

‘En U zei, dat U om de hoek van de deur had gekeken. Er kon dus nog iemand in het kantoor aanwezig zijn, die U vanaf de deur niet kon zien.’

Sadie schudde het hoofd.

‘Ik wilde Amelie mee naar buiten nemen - weg van dat afgrijselijke tooneel. Maar zij ging naar Bronsdijk toe en kuste hem op het voorhoofd. “Ik zal je nooit vergeten,” zei ze. Daarna gingen wij naar buiten.’

‘Kenden zij elkaar al lang?’

‘Pas twee dagen. Maar hij had haar al een heelen tijd bloemen en kostbare cadeaux gestuurd. Hij meende het goed met haar.’

‘Waaruit maakt U dat op?’

‘Dat voelt men, inspecteur. Bronsdijk was niet zooals de meesten, die iemand bloemen sturen en dan denken, alles en nog wat gedaan te kunnen krijgen.’

‘Hoe verklaart U het eigenlijk, dat Amelie zoo veel van hem hield, terwijl zij hem pas twee dagen kende?’

‘Zij was er van overtuigd, dat hij het eerlijk meende, toen hij haar beloofde, er voor te zullen zorgen, dat zij carrière zou maken.’

‘Hm. - Hoe stond Lensink tegenover de kennismaking van Uw vriendin met Bronsdijk?’

‘Hij schijnt haar ontzettende verwijten te hebben gemaakt. Amelie vertelde, dat zij groote ruzie hadden gehad. Ze zei: “Fred is in mijn hart gestorven”. Zij heeft hem na dien tijd ook niet meer gezien.’

Smit stak een nieuwe sigaret op en vroeg:

‘Waar ging U naar toe, nadat U het huis aan de Oude Waal had verlaten?’

‘Amelie was heelemaal in de war - wij hebben een tijdje aan de Oosterdokskade op een bank gezeten. Daarna hebben wij een taxi genomen. Wij zijn naar haar woning gereden, omdat ik wilde, dat zij voor de voorstelling een beetje zou rusten.’

‘Heeft zij dat gedaan?’

‘Ik weet het niet.’

‘Bent U dan niet met haar meegegaan?’

‘Dat wilde ik doen. Maar toen wij er kwamen, stond haar broer voor het huis. Hij scheen op haar gewacht te hebben. Hij ging met haar naar boven en ik ben weggegaan.’

‘Wat U mij daar vertelt, is voor mij van het grootste belang, juffrouw O'Brien. Denkt U eens goed na. Probeert U eens, zich de situatie voor den geest te roepen, toen U bij haar woning aankwam. Weet U zeker, dat Dirk Russell op zijn zuster stond te wachten? Of kan hij ook toevallig net langs zijn gekomen?’

‘Hij heeft gewacht.’

‘Hoe weet U dat?’

‘Toen wij uit de taxi stapten, stond hij in het portiek.’

‘En vertelde Amelie hem toen, wat er gebeurd was?’

Sadie schudde het hoofd.

‘Zij was niet tot spreken in staat. Ik heb het hem verteld.’

‘Hoe nam hij het op?’

‘Het scheen hem erg aan te pakken. Ik was blij, dat hij op dit oogenblik bij haar was.’

‘Waarom was U daar blij om?’

‘Inspecteur, U weet niet, hoe die twee op elkaar gesteld zijn. Amelie zou alles voor haar broer doen.’

‘En hij?’

Een zwakke glimlach gleed over Sadie's gezicht.

‘Ik had het niet voor mogelijk gehouden, dat een

man zoo diep gevoelen kan. Dirk zou voor zijn zuster ook alles over hebben.’

‘Vond Lensink dit niet onaangenaam?’

‘Lensink is onuitstaanbaar. Hij speelt over Amelie de baas. Hij wil niet, dat zij haar broer ontmoet - evenmin als hij het goed vond, dat zij met Bronsdijk samenkwam. Ik krijg altijd den indruk, dat het voor hem een zekere voldoening is, alles te bederven, wat haar plezier doet.’

Smit zei zacht en met grooten nadruk:

‘Juffrouw O'Brien, een menschenleven is heilig. Er is een moord begaan, een van de zwaarste misdaden, die de wet kent. Denkt U daarom goed na, alvorens te antwoorden. U heeft ons het karakter van Lensink beschreven. Denkt U, dat hij in staat zou zijn, een daad van geweld te begaan?’

Angstig dwaalden haar oogen van den een naar den ander. Zij begreep wel niet de ernst van de situatie, maar zij voelde toch instinctief, dat alles van haar antwoord kon afhangen. Zij voelde zich door een groote vrees overvallen en haar vingers speelden zenuwachtig met haar handschoenen.

Zij dorst niet op te kijken, toen zij eindelijk zei:

‘Amelie was bang voor hem.’

‘Heeft zij U dat gezegd?’ vroeg Smit snel.

‘Ja. Ze zei: als ik niet bang voor hem was, zou ik met hem breken.’

‘Waarom was zij bang voor hem?’

Sadie haalde de schouders op.

‘Ik weet het niet. Maar dikwijls, als zij met hem samen was en ik haar blik zag, dacht ik: zoo moet een muis zich ongeveer voelen, die de oogen van een slang op zich gericht ziet.’

Smit en van Dam wisselden een veelzeggenden blik en Baron krabde zich achter het oor.

‘Dat is voor vandaag voldoende, juffrouw O'Brien,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Gaat U nu maar naar huis en

spreekt U met niemand over de heele geschiedenis.’

‘Maar wat moet ik doen, als Lensink mij er naar vraagt? En dat zal hij zeker doen.’

‘Spreekt U er met niemand over, als U wilt, dat Uw vriendin spoedig wordt gevonden.’

Smit was opgestaan en keek naar Baron.

‘Ik geloof, waarde vriend, dat U zich op het oogenblik zeer nuttig kunt maken.’

Baron glimlachte allermorzaamt en zei:

‘Dat wilde ik net voorstellen, inspecteur. Gaat U mee, juffrouw O'Brien, ik zal U naar huis rijden. Maar U moet mij één ding beloven: als U weer moet schreeuwen, waarschuwt U mij dan van te voren.’ Hij tikte tegen den rand van zijn hoed. ‘Goeden avond, heeren. Ik zal als een vader over Sadie waken.’

Hoofdstuk 9.

De overrompeling door Joe Griggs en niet minder het verraad, dat Thérèse aan hem had begaan, maakten het Bronsdijk onmogelijk, helder te denken.

Langzaam had hij Griggs naar zich toe zien komen, tot de loop van de revolver vlak voor zijn oog stopte. Hij had het niet gezien, maar hij had het gevoel, dat de hand, die het wapen vasthield, de kolf steeds vaster omklemde. Hij had de oogen gesloten en was voorover gezakt, maar een stomp voor de borst bracht hem weer tot zichzelf.

‘Laten wij er een eind aan maken, Bronsdijk. Hoe groot was de buit in Manhattan?’

‘Vijftigduizend dollar.’

‘Het was meer.’

‘Vijftigduizend dollar, Joe, ik geef je mijn woord.’

Griggs sloeg hem met al zijn kracht in het gezicht.

‘Hoe groot was de buit?’

‘Zestigduizend,’ stamelde Bronsdijk met moeite.

Een duivelsche grijns lag op het gezicht van Griggs.

‘Zie je wel, je geheugen wordt al beter. Moet ik je nog eens helpen, tot je je herinnert, dat het er zeventigduizend waren?’

Heftig schudde Bronsdijk het hoofd.

‘Zes - zestig duizend,’ stamelde hij nog eens.

‘Waar is je chequeboek?’

Bronsdijk wees op zijn linker binnenzak.

Griggs haalde het er uit.

‘Ga aan de schrijftafel zitten.’

Bronsdijk gehoorzaamde.

Griggs sloeg het chequeboek open, doopte de pen in de inkt en beval:

‘Schrijf. - Aan toonder. - Honderdvijfendertigduizend gulden.’

‘Joe - luister eens -’

‘Schrijf, zeg ik je. Het is ongeveer vijfenzeventigduizend dollar. Zeventig die je van ons gestolen hebt en vijf voor de onkosten, die ik moest maken, om jou op 't spoor te komen.’

‘Joe, laat mij die vijftienduizend houden. Ik wil er mee weggaan - naar Afrika of Azië - en een nieuw leven beginnen.’

‘Ik zeg je voor de laatste maal, schrijf!’

Langzaam ging de browning weer de hoogte in en Bronsdijk schreef de cheque.

Griggs scheurde haar zelf er uit en stak haar in zijn zak.

‘Joe - dat is mijn einde,’ jammerde Bronsdijk.

‘Allright.’ Bij de deur draaide Griggs zich nog eens om.

‘Probeer niet, je bank opdracht te geven, de cheque niet uit te betalen of de politie in den arm te nemen. Ik telegrafeer nu naar de jongens, dat de zaak in orde is. Zij weten, als ik een telegram stuur, dat ik met de eerstvolgende boot vertrek. Loopt de boot New York binnen, zonder dat ik aan boord ben, kun je er zeker van zijn, dat ze je weten te vinden, al zou je in de meest afgelegen hut in Australië zitten.’

Rustig verliet hij de kamer.

Bronsdijk hoorde hem met den boekhouder spreken. Hij luisterde ingespannen, of Griggs de trap al afging.

Plotseling zag hij, hoe de deur, die naar de trap voerde, langzaam openging - een arm kwam er door - een hand die een browning vasthield - hij zag een vuurstraal - en de wereld verzonk in het donker.

Griggs slenterde op zijn dooie gemak langs de straat, ging de Binnen Bantammerstraat in en betrad het Chineesche restaurant Kong Hing, waar Thérèse op hem zat te wachten.

Hij nam bij haar plaats en bestelde een apéritif.

‘En?’ vroeg zij zacht.

‘In orde,’ zei hij.

Zij sloot een oogenblik de oogen.

‘Goed,’ zei ze ten slotte. ‘En wat verder?’

‘Binnenkort vertrekt de boot.’

De kellner, een kleine, vriendelijk glimlachende Chinees, serveerde. Zij zwegen, tot hij zich verwijderd had. Dan zei Thérèse:

‘Ik ga met je mee Joe. En als je nog wilt - wat je mij toen hebt gevraagd - vandaag zeg ik ja.’

Hij knikte.

‘O.K. Thérèse. Zoodra wij aan de overkant zijn. Je weet, dat ik altijd veel van je heb gehouden. Het is misschien een domheid, om te trouwen. Maar ik doe het - voor jou.’

Om kwart over vijf vertrokken zij en reden naar den Haag.

Amelie ontwaakte uit een diepen slaap. Maar zij voelde zich nog vermoeider dan van te voren. Onbeweeglijk bleef zij liggen. Zij had slechts één wensch: te rusten. En dit verlangen was zoo sterk, dat zij er niet toe besluiten kon de oogen te openen.

‘Ben je er nog?’ vroeg zij slaperig, haast zonder de lippen te bewegen.

‘Niet praten.’ hoorde zij een donkere stem naast zich zeggen.

‘Heb ik nog tijd?’

‘Veel tijd, Amelie.’

Zij ademde diep.

‘Ik mag - de voorstelling - niet verzuimen - hoor je?’

‘Natuurlijk niet - maar ga nu slapen.’ antwoordde dezelfde stem zacht.

Even daarna werd het weer stil. Amelie was dadelijk weer ingeslapen en zij sliep zoo vast, dat zij de naald niet voelde, waarmee de man haar een injectie gaf.

Hij bekeek haar nog even oplettend, stond glimlachend op en verliet het vertrek, dat hij afsloot.

In de aangrenzende kamer, die aan de straatzijde lag, bleef hij staan. De gordijnen waren gesloten en de omtrekken van de voorwerpen in het vertrek waren slechts vaag te zien. De slanke gestalte van den man maakte eveneens den indruk van een schaduw.

Hij keek op de verlichte wijzerplaat van zijn horloge. Het was twee uur. Voorzichtig ging hij naar het raam.

Zwart lag de gracht onder hem. Boven de boomen aan de overzijde verhieven zich de spitse gevels van de smalle huizen. Aan die kant lag een paar bruggen verder het hoofdbureau van politie. Hij kon het gebouw niet zien, omdat de gracht een bocht maakte, en toch was hij er dichterbij, dan een van die listige politiemannen, die hem achterna zaten, kon vermoeden. De hoofdinspecteur inclus! Hij moest lachen, als hij aan de pogingen der Fransche politie dacht, om hem en zijn mensen te pakken te krijgen. Nòch in Marseille, nòch ergens anders was het hun gelukt. In Avignon had hij zelf tusschen de nieuwsgierige menigte gestaan, die zich na het bekend worden van den overval voor het bankgebouw had verzameld. Hij had zelfs - met de buit in zijn zak - een gesprek met de agenten aangeknoopt! Hij was zonder eenige moeite uit Avignon en uit het land gekomen. De overval in Oostzaan was een Amerikaansche gangsterbende waardig. Amerika! Onwille-

keurig wendde hij het hoofd naar de deur, door die hij zooeven was gekomen. Daar binnen lag Amelie. Hij kon het begrijpen, haar verlangen naar Amerika. Ook hem prikkelden de mogelijkheden, die Frisco, New York en Chicago hem konden bieden. Carrière! Waarom niet? Daar aan de overzijde lag nog een groot arbeidsveld. En hij wist, dat hij zijn menschen vertrouwen kon. Hij dacht aan Amelie en glimlachte. Hij zou haar meenemen. Haar droom zou werkelijkheid worden - zonder Bronsdijk! Zijn lippen persten zich vast opeen en zijn oogen werden twee smalle spleten. Bronsdijk - hij had geen medelijden met hem.

Beneden klonken de regelmatige stappen van een surveilleerend agent.

Glimlachend trad de man van het raam terug. Zijn oogen waren aan de duisternis gewend geraakt en zonder moeite vond hij de muurkast, die hij opendeed. Hij greep achter een klein stapeltje linnengoed en schakelde het ontvangsttoestel in, dat voorzichtigheidshalve niet met een luidspreker, maar met een koptelefoon was verbonden.

Hij ging in een fauteuil zitten, stak een sigaar op en luisterde met belangstelling naar de berichten, die het hoofdbureau van politie in de moordzaak Bronsdijk doorgaf.

Smit had zijn bureau dezen nacht niet verlaten.

De zaak interesseerde hem buitengewoon en hij had zich zóó intens in het omvangrijke materiaal verdiept, dat hij niet de minste vermoeidheid gevoelde. Hij nam persoonlijk de telefonisch of draadloos binnenkomende berichten in ontvangst, gaf nieuwe instructies en werkte zijn aantekeningen verder uit.

Van Schiphol had hij bericht gekregen, dat de twee op naam van Bronsdijk en Thérèse Grenier aangevraagde biljetten niet waren afgehaald. Hij had dit verwacht, aangezien Thérèse niet op het kantoor van de Comet

Company was verschenen en dus niets van dit onverwachte vertrek kon weten.

Intusschen was het de politie gelukt, het gezochte adres op te sporen. Thérèse Grenier woonde in een pension in de Beethovenstraat. Zij was niet thuis en had geen bericht achtergelaten, waar zij te bereiken was. Smit gaf den beambte opdracht, de terugkomst van haar af te wachten.

Om ruim half twee betrad Thérèse Grenier het bureau van Smit.

De hoofdinspecteur stond op en ging haar een paar passen tegemoet.

‘Ik heb altijd al gewenscht, een politiegeweldenaar in zijn eigen rijk te ontmoeten,’ zei ze glimlachend. ‘Is het overigens usance, dat deze ontmoetingen midden in den nacht plaats hebben?’

‘Het spijt mij, dat ik U moest verzoeken, op dit late uur nog naar mij toe te komen. Maar de zaak, waarover ik U moet spreken, is zeer dringend. Neemt U plaats.’

‘Dank U. - U hoeft zich niet te verontschuldigen, inspecteur. Ik heb U al gezegd, dat ik er naar verlangd heb, hier te zijn, en het nachtelijk uur maakt onze ontmoeting nog romantischer. Maar ik ben eigenlijk een beetje teleurgesteld. Ik had mij een politiebureau niet zoo - nuchter, niet zoo alledaagsch voorgesteld. Maar dat komt zeker door de thrillers, die men leest, en ook door de film. - Dus inspecteur, begint U maar.’

Smit nam deze elegante, mondaine vrouw nauwkeurig op en moest inwendig glimlachen, toen hij aan de beschrijving dacht, die mevrouw Terwindt van haar gegeven had. Hij vroeg zich af, of Thérèse Grenier werkelijk zoo onbevangen was, als zij zich voordeed, of dat zij op meesterlijke en geraffineerde wijze comédie speelde. Hij moest zichzelf bekennen, dat hij hieromtrent geheel in 't duister tastte.

Hij bood haar een sigaret aan en gaf haar vuur.

‘Waar was U vandaag, juffrouw Grenier?’ vroeg hij, terwijl hij eveneens een sigaret opstak.

Thérèse blies een fijn rookwolkje naar het plafond en zei glimlachend:

‘Waarom moet U dat weten, inspecteur?’

‘Toen ik U zag, had ik gehoopt, eindelijk eens iemand tegenover me te hebben, die niet elke vraag met een wedervraag beantwoordt. Zou ik mij zóó vergist hebben?’

‘Ik was buiten de stad. In den Haag.’

‘Kunt U dat bewijzen?’

‘Door mijn kennissen, die er bij waren.’

‘Wat voor kennissen?’

‘Vrienden. Niet uit Amsterdam. Bovendien door den kellner, die ons in Centraal bediend heeft en door den kellner en den portier van Claridge, waar wij later geweest zijn. - Ik heb U nu geantwoord, inspecteur. Mag ik nu eens antwoord op mijn vraag verwachten?’

‘Mijn verdere vragen zullen U het antwoord geven, dat U wilt hebben. - Hoe stond U tegenover Bronsdijk?’

Thérèse tikte de asch van haar sigaret.

‘Hoe moet ik Uw vraag opvatten, inspecteur? Ik geloof, dat ik zonder een nadere verklaring Uwerzijds niet verplicht ben, over deze particuliere zaken te spreken.’

‘Is het U bekend, juffrouw Grenier, dat Bronsdijk in een andere vrouw belang stelde?’

Zij lachte vrolijk.

‘Inspecteur, wie heeft U dat wijsgemaakt? Bronsdijk en een andere vrouw! Zoolang ik hem ken, heeft hij nog nooit naar een andere vrouw gekeken. Wie is het eigenlijk, die hem volgens U heeft ingepalmd?’

‘Juffrouw Grenier - Christiaan Bronsdijk, directeur van de Comet Company Ltd. werd vanmiddag op zijn kantoor vermoord.’

Thérèse staarde hem aan.

‘Moet dat een grap verbeelden, inspecteur?’ vroeg

zij zacht. 'Wilt U zien, hoe ik er op reageer? Deze truc zal U niet lukken.'

Smit boog zich voorover - en zei met grooten nadruk:

'Er is een moord begaan, juffrouw Grenier. Ik ben niet zoo tactloos, met zooiets grappen te maken. Ik kan U niet anders zeggen. Bronsdijk is dood.'

'Hoe?'

'Doodgeschoten.'

Thérèse sloot de oogen. Had Joe dāt bedoeld, toen hij zei, dat alles in orde was? Zij probeerde zich alles precies te herinneren, wat zij na hun ontmoeting in de Petite Marmite samen gesproken hadden. Natuurlijk - verraders maakte men koud, had Joe gezegd. Zij wist, wat voor mannen Joe en Bronsdijk waren en dat zij nooit veel waarde aan een menschenleven hadden gehecht. Maar zij kon toch niet gelooven, dat Joe deze daad zou hebben begaan. Bronsdijk kon er niet aan denken, ooit naar Amerika terug te keeren, dat wist zij nu. Joe had hem al zijn geld afgenomen. Daardoor was Bronsdijk al zoo goed als dood. Een moord? Haar gedachten werkten koortsachtig. Een andere vrouw? Zij zag zichzelf weer in het privé-kantoor zitten. Zij zag de secretaresse binnenkomen en hoorde het zelfbewustzijn, dat uit haar woorden sprak. Waarom had Bronsdijk haar niet willen laten gaan? Niet te vervangen? Iedereen was te vervangen. Waarom had hij een ontwijkend antwoord gegeven, toen zij hem vroeg, waarom hij zijn secretaresse geïnviteerd had? - Louisa Doorman? -

Het was haast drie uur, toen Smit een wagen voor haar liet komen en Thérèse reed naar haar pension terug.

De hoofdinspecteur ging aan zijn schrijftafel zitten. Hij steunde het hoofd op de handen en sloot de oogen.

'U vergt teveel van zichzelf. U moest naar huis gaan,' zei van Dam.

Smit schudde het hoofd.

‘Laat maar een sterke kop koffie voor ons brengen, mijn zoon.’

Hij verdiepte zich opnieuw in zijn aantekeningen, vergeleek de verschillende verklaringen met elkaar en had, toen hij ten slotte om zes uur vertrok, een plan opgemaakt, dat hem - wanneer zijn veronderstellingen juist bleken te zijn - een heel eind verder moest brengen.

Het feit, dat hij met de zaak van den overval in Oostzaan niet verder kwam, verontrustte hem in 't geheel niet. Hij was er van overtuigd, dat hij met de opheldering van den moord op Bronsdijk ook het raadselachtige geval te Oostzaan opgelost zou hebben.

Toen Smit om half tien 's morgens het bureau weer betrad, keek hij glimlachend naar van Dam.

‘Bent U al hier of nog hier?’

‘Het laatste, inspecteur.’

‘U wilt mij zeker beschaamd maken? - Maar in ernst gesproken - U had toch ook een paar uur moeten rusten. Ik heb een voorgevoel, dat wij in de komende dagen niet veel rust zullen kunnen genieten.’

‘Wij houden vol, inspecteur,’ was het antwoord.

‘O.K.’ Smit ging naar zijn schrijftafel, waar een expres-brief lag. Hij nam hem op en bekeek belangstellend de enveloppe. Hij glimlachte.

‘Wij zijn blijkbaar niet de eenigen, die vroeg op de been waren.’

Hij scheurde de enveloppe open en haalde er een vel papier uit, waarop slechts een paar regels stonden.

‘Inspecteur,

Bronsdijk had zijn lot verdiend. Ik heb hem gedood en zou het met plezier nog eens doen. Dwingt U mij niet, U denzelfden weg te laten gaan. Zoekt U niet naar mij of de danseres Amelie Russell, waar U niets mee te maken heeft. Ik zal het vasteland over enkele dagen verlaten en met het geld,

dat ik in Frankrijk en in Oostzaan heb buitgemaakt, een nieuw leven beginnen. Probeert U niet mij te dwarsboomen, maar behartigt U mijn welgemeende raad.
H.'

Glimlachend gaf hij zijn assistent den brief.

'Zooals gewoonlijk,' zei hij, terwijl hij een sigaret opstak.

Van Dam las het briefje en zei:

'Ik weet het niet, inspecteur. Ik vraag mij af, of die ongeloofelijke openhartigheid niet juist gevaarlijk is.'

De hoofdinspecteur maakte een afwerend gebaar.

'Hoeveel doden zouden wij al gestorven zijn, wanneer deze eeuwige dreigbrieven werkelijk iets te beteekenen hadden!'

'U vergeet, inspecteur, dat deze dreigbrieven gewoonlijk pas dan op onze schrijftafel plegen te verschijnen, als de dader zich in het nauw gedreven voelt. Nog geen vierentwintig uur geleden werd de moord begaan. Kan de dader zoo maar uit zichzelf veronderstellen, dat wij hem bereids kennen?' Hij glimlachte, toen hij zag, dat Smit het voorhoofd rimpelde en hem een onderzoekenden blik toewierp. 'Neen, inspecteur, ik bedoel niet, dat wij hier in huis naar iemand moeten zoeken, die met den dader in verbinding staat; maar ergens vandaan moet hij toch het een of ander weten, wat hier besproken wordt. Ik kan mij anders niet voorstellen, waarom de man ons deze belastende bekentenis doet toekomen, waarin hij behalve den moord ook de roofovervallen in Frankrijk en Oostzaan toegeeft.'

'Denkt U, dat hij aftapt?'

'Ja.'

'Het is mogelijk. Maar het hoeft niet het geval te zijn. De moord werd in Holland begaan; daarvoor krijgt hij zeker levenslang. Wat speelt het dus voor een rol, dat hij nog een of twee roofovervallen bekend? Want bij de misdaden in Frankrijk heeft hij niemand eenig letsel

toegebracht. Hoe dicht wij bij hem zijn, weten alleen de goden.'

Hij ging zitten en schreef een paar regels op een vel papier, dat hij van Dam overhandigde.

'Het is nu tien uur. Laat U dit om twaalf uur in orde maken. Ik geloof, dat wij dan spoedig verder zullen komen.

Van Dam las de paar woorden, die de hoofdinspecteur had geschreven en keek hem verbaasd aan.

'Meent U dat werkelijk, inspecteur?'

'Ja. Zooals gezegd: om twaalf uur. En belt U even de redactie op. Ik wil Baron om elf uur spreken. Vraagt U hem, of hij in Café Royal komt. Maar maakt U hem er op attent, dat ik noch Verhulst noch Nijman heet. Als ik zeg elf uur, dan bedoel ik ook elf uur, geen minuut later. Ik ga nu naar de Nic. Witsenstraat. Maar dat hoeft U hem niet te zeggen.'

'O.K. Inspecteur.'

Smit nam jas en hoed en knikte van Dam toe.

'Tabé.'

'Tabé.'

Hoek Weteringschans liet de hoofdinspecteur stoppen.

'Je moet hier op mij wachten,' zei hij tot den chauffeur. 'Ik ben in elk geval voor elf uur terug.'

Langzaam ging hij door de Nic. Witsenstraat. Hij bleef voor het huis staan en keek naar boven. 'Degelijk - burgerlijk,' dacht hij en drukte op de bel.

De deur ging open.

'Is mijnheer Russell thuis?'

'Ja.'

'Ik wilde hem even spreken.'

'Komt U binnen. Weet U zijn kamer?'

'Neen.'

'Ik zal U even de weg wijzen.'

'Niet noodig. Zegt U het maar.'

‘Eerste verdieping, de deur vlak bij de trap.’

‘Dank U.’

Smit had het meisje gadeslagen. Zij scheen zeer opgewonden te zijn, want zij vroeg noch naar zijn naam, noch naar de reden van zijn bezoek. Hij ging op zijn gemak naar boven.

In de kamer van Russell had een woordenwisseling plaats. Smit bleef even luisteren. Russell sprak opgewonden en erg hard, terwijl een vrouwenstem gedempt en voor Smit onverstaanbaar antwoordde en met tegenargumenten kwam, die Russell blijkbaar totaal negeerde.

De hoofdinspecteur klopte aan.

Russell deed de deur open. Hij was in pyama, zijn gezicht was ingezeept en hij had de scheerkwast nog in de hand.

‘Inspecteur? Komt U binnen. Neemt U mij niet kwalijk, dat ik er zoo uitzie.’ Hij keek naar de vrouw, die in de kamer stond. ‘Ik kan er nu niet verder over praten. U ziet, dat ik bezoek heb gekregen. Wij zullen het er later nog wel eens over hebben.’

De vrouw wilde nog iets zeggen, maar Russell wees zeer duidelijk naar de deur.

‘Wilt U ons nu eindelijk alleen laten?’

Toen zij weg was, bood hij den hoofdinspecteur plaats aan.

‘Herrie op den vroegen ochtend is niet goed voor de gezondheid,’ opperde Smit, terwijl hij ging zitten.

‘Bent U getrouwd, inspecteur?’

‘Ja,’ antwoordde Smit, die niet goed begreep, wat de ander met die vraag bedoelde.

‘Dankt U dan de hemel! Er bestaat niets ergers, dan het wonen op gemeubileerde kamers. Dat kunt U gerust van mij aannemen. - Vindt U het goed, dat ik mij verder scheer, terwijl wij praten?’

‘Laat U zich niet storen, mijnheer Russell.’

‘Inspecteur, wat heeft U van Amelie gehoord? Ik heb het niet dadelijk gevraagd, want ik wilde er in het bij-

zijn van mijn hospita niet over praten. Maar U zult wel begrijpen, dat ik erg bezorgd omtrent het lot van mijn zuster ben.'

'Ik kan U tot mijn spijt nog niet het minste zeggen. Daarvoor is de tijd ook trouwens te kort. Maar U kunt mij gelooven, dat U niet de eenige bent, die zich over het lot van Uw zuster bezorgd maakt.'

Met een ruk draaide Russell zich naar hem om.

'Inspecteur - wilt U daarmee zeggen, dat U vreest, dat Amelie zich in gevaar bevindt?'

'Ik kan het natuurlijk niet met zekerheid zeggen, maar ik vermoed het wel.'

'Wel allemachtig!' begon Dirk uit te varen, maar hij bedacht zich nog net op tijd.

'Neemt U mij niet kwalijk, inspecteur, dat ik bijna onhebbelijk was geworden, maar ik ben geen mensch meer. De ongerustheid omtrent Amelie, de opwinding hier in huis - ik hoop, dat U mij begrijpt.'

'Volkomen. Ik kan mij dat best voorstellen. Hebben de strubbelingen, die U hier heeft, ook iets met Uw zuster te maken?'

'Geen sprake van,' zei Dirk, terwijl hij zijn das strikte. 'Amelie heeft mij nooit onaangenaamheden bezorgd. Dat is juist de reden van mijn groote ongerustheid. - Neen, ik heb het gevoel of beter gezegd, ik ben er van overtuigd, dat iemand in mijn afwezigheid hier in de kamer gesnuffeld heeft.'

Smit keek hem verwonderd aan.'

'Bent U daar zeker van?' vroeg hij.

'Ik kan het niet bewijzen, inspecteur. En toch twijfel ik er niet aan, dat het zoo is.'

'Hoe komt U tot die overtuiging?'

'Omdat....'

'Nu - omdat?' vroeg Smit, toen Dirk den zin niet afmaakte.

Dirk wierp een laatste, onderzoekende blik in den

spiegel en ging tegenover den hoofdinspecteur zitten. Zijn hand beefde, toen hij een sigaret opstak.

‘Waarde inspecteur, ik ben geweldig zenuwachtig. Ik ben werkelijk niet in staat, om nu over deze dingen te spreken. Ik heb mijn kamer opgezegd en daarmee is de zaak voor mij afgelopen. Als U het goed vindt, zullen wij overleggen, hoe wij Amelie kunnen helpen. Wat mij zoo ongeloofelijk irriteert is het feit, dat ik persoonlijk zoo weinig kan doen, om aan haar opsporing mede te werken.’

‘U vergist zich, mijnheer Russell. U kunt meer doen, dan U denkt. Of - gelooft U aan een ongeval?’

‘Bedoelt U zelfmoord?’ Dirk schudde het hoofd.

‘Neen, inspecteur, daartoe zou mijn zuster nooit in staat zijn.’

‘Dat kunt U nooit met zekerheid zeggen, mijnheer Russell. Ik kan natuurlijk over de gevoeligheid van Uw zuster niet oordeelen. Ik ken haar niet, want ik heb haar nooit gezien. Maar het valt niet te ontkennen, dat zij erg onder den indruk van den gewelddadigen dood van Bronsdijk is geweest. U heeft mij zelf gisterenavond nog gezegd, dat zij zóó van streek was, dat U haar niet alleen durfde te laten. - U ontmoette Uw zuster, als ik mij goed herinner, in de buurt van haar woning, niet waar?’

‘Ja.’

‘Dus op de Reguliersgracht. Waar was het precies?’

‘Hoe bedoelt U dat, inspecteur?’

‘Was het vlak bij het huis of verder weg?’

Dirk tikte de asch van zijn sigaret.

‘Ik weet niet, wat deze vraag met het opsporen van mijn zuster te maken heeft. Verlangt U van mij, dat ik nog weet, of het vijf, tien of vijftig pas van het huis verwijderd was?’

‘Waar Uw zuster zich in zoo'n abnormale toestand bevond, toen U haar ontmoette en naar haar woning vergezelde, moest U zich dat eigenlijk precies kunnen herinneren.’

‘Natuurlijk was het dicht bij haar woning.’

‘Hoe dichtbij?’

‘Heel dichtbij.’ Hij werd blijkbaar ongeduldig en voegde er aan toe: ‘het lijkt wel, of U bezig bent, mij aan een verhoor te onderwerpen, inspecteur.’

‘Het gaat er bij mij om, de situatie vanaf de moord op Bronsdijk precies te weten. Daarvoor heb ik Uw medewerking nodig. U bent de broer van Amelie en weet meer van haar, dan wij met de grootste moeite ooit te weten kunnen komen. - Wij moeten met de mogelijkheid rekening houden, dat een derde, die - misschien toevallig - in zijn wagen voorbijreed of zoo onopvallend in de buurt stond, dat zijn aanwezigheid U ontgaan is, heeft gezien, dat U met Uw zuster voor het huis stond. Deze derde - de dader dus - zou dan geduldig hebben gewacht, tot U de woning van Uw zuster verliet, om daarna naar binnen te sluipen en Uw zuster te ontvoeren.’

‘Dat zou kunnen, inspecteur. Maar U vergeet, dat mevrouw Schuylenburg dezen derde zou moeten hebben gehoord of gezien.’

‘De hospita heeft het huis tegen half zeven verlaten en is pas om acht uur teruggekomen, zoodat het huis op het critieke tijdstip zonder eenig toezicht was.’

‘Zelfs wanneer de dader haar zag weggaan, kon hij niet weten, of hij niet iemand anders in huis zou ontmoeten.’

‘Tenzij hij iemand was, die daar geregeld in- en uitging en dus moest weten, dat alleen mevrouw Schuylenburg en Uw zuster daar woonden.’

Dirk keek den hoofdinspecteur aan en vroeg:

‘Denkt U, dat - Lensink....?’

‘Ik denk niets en alles. Als wij in Lensink den dader moeten zoeken, ligt het motief natuurlijk voor de hand. Zooals U mij gisteren zelf vertelde, is hij zelfs op U jaloersch, den broer van zijn vriendin. Wij weten ook, dat hij haar de heftigste verwijten heeft gemaakt, toen

hij van haar ontmoeting met Bronsdijk hoorde. Hij heeft zelfs van haar verlangd, den omgang met Bronsdijk te staken. Dit heeft zij geweigerd. Het is nu de vraag, of hij tot een dergelijke misdaad in staat is. Het is een feit, dat hij een bedreiging tegen Bronsdijk heeft uitgesproken en dat deze vierentwintig uur later dood was.'

Zij zwegen een oogenblik. Dan zei Dirk:

'Ik zei U reeds gisteren, inspecteur, dat ik hem te weinig ken, om over zijn karakter te kunnen oordeelen. Maar ik ken Amelie en ik weet, dat zij een meisje is, dat zich niet vergooit.'

'Hm. - Met wat voor vrouwen kwam Uw zuster in aanraking?'

'Alleen met haar vriendin. Ik heb haar ten minste nooit een andere naam hooren noemen dan die van Sadie O'Brien.'

'U kent Sadie O'Brien natuurlijk. Wanneer heeft U haar het laatst gezien? Ik bedoel, heeft U na de dood van Bronsdijk met haar gesproken?'

'Neen.'

'Neen? Ik dacht toch -'

'Als U soms de paar woorden bedoelt, die ik voor de woning van mijn zuster met haar heb gesproken -'

'Die bedoel ik, mijnheer Russell. Waarom heeft U mij gisteren niet verteld, dat Sadie bij Uw zuster was, toen U haar ontmoette?'

'Ik ben mij er niet eens van bewust, dat ik het niet gezegd heb. Vergeet U niet, hoe zenuwachtig ik bij U ben gekomen. Als ik het werkelijk niet heb gezegd, kunt U er uit opmaken, hoe onbelangrijk ik dat allemaal heb gevonden.'

'Alles is belangrijk. Ik dacht eigenlijk, dat Uw zuster met meer vrouwen in aanraking kwam, dan alleen met Sadie O'Brien.'

'Inspecteur, wat weet U? Wat verbergt U voor mij?' vroeg Dirk opgewonden.

‘Ik weet niets en ik verberg niets. Ik verwacht straks een dame. Zij komt om twaalf uur op mijn bureau en ik ben er zeker van, dat zij vroeger met Uw zuster in aanraking is gekomen.’

‘Wie is dat?’

‘Ik zou U de naam liever niet zeggen. Maar het zou mij aangenaam zijn, als U om vijf minuten voor twaalf op mijn bureau zoudt willen komen. Mocht U die dame kennen, dan geeft U mij ongemerkt een teken en vertrekt. Ik breng U naar de trap en U vertelt mij, of U haar wel eens met Amelie heeft gezien. Kent U haar niet, dan zal zij U in het ergste geval voor een van mijn beambten houden. Kan ik op U rekenen?’

‘Natuurlijk, inspecteur.’

‘Goed. Komt U precies op tijd.’ Smit stond op. Zijn blik bleef op een schilderij rusten, dat een jonge danseres in een exotisch costuum voorstelde. ‘Een mooi schilderij. Wie heeft het geschilderd?’

‘Een jeugdvriend van mij. Het stelt mijn zuster voor.’

‘Uw zuster?’ vroeg Smit verrast.

‘Ja - na haar eerste, groote succes.’

‘Prachtig,’ zei Smit haast eerbiedig.

Een gelukkige glimlach straalde uit de oogen van Dirk.

‘Ja, inspecteur, zij is overweldigend.’ Hij ging naar de schrijftafel, nam een foto op en liet haar den hoofdinspecteur zien. ‘Deze opname is een half jaar geleden gemaakt. Zij is ook prachtig.’

Smit bekeek de foto en kwam onmiddellijk onder de betoovering, die ervan uitging.

‘De andere foto's hebben niet dezelfde artistieke waarde,’ zei Dirk.

Smit keek de kamer rond en zag nu pas de talrijke foto's en tekeningen, die overal aan de muren hingen en op den schoorsteenmantel en de lage boekenkast stonden.

‘U heeft hier een soort altaar voor Uw zuster op-

gericht, mijnheer Russell, maar nu ik haar gezien heb, kan ik het begrijpen.'

'Wat U daar zegt, maakt mij gelukkig, inspecteur.'

'Dus ik zie U om vijf voor twaalf op mijn bureau?'

'U kunt op mij rekenen.'

Diep in gedachten begaf Smit zich naar zijn auto en ging naast den chauffeur zitten.

'Café Royal.'

Reeds uit de verte zag hij de 'razende reporter' op den hoek van de Sarphatistraat staan.

Baron had Sadie naar huis gebracht en haar ondanks haar protest tot in haar kamer vergezeld.

'U hoeft de zedelijkheidspolitie niet te waarschuwen, juffrouw O'Brien,' had hij gezegd. 'Ik ben maar een reporter, en een reporter is eigenlijk geen man.' Nadat hij onder het bed, achter de gordijnen en in de kasten had gekeken, had hij afscheid van haar genomen en gezegd:

'Ik zal aan de deur van Uw kamer wachten, tot U de sleutel heeft omgedraaid. En mocht er later gebeld of geklopt worden, dan mag U in geen geval open doen.

Begrepen?'

'Ja' had zij bedeesd geantwoord.

'Allright.'

Den volgenden morgen was hij reeds om half negen bij haar verschenen, om zich ervan te overtuigen, dat alles in orde was.

Hij bracht haar om tien uur naar Carré en begaf zich daarna naar de redactie.

Op zijn schrijftafel lag een brief met het opschrift 'privé'. Hij deed hem open en las:

'Mijnheer Baron,

Het is mij bekend, dat U in Uw beroep niets kunt bereiken, wanneer U niet over een voldoende dosis nieuwsgierigheid beschikt.

Maar er zijn dingen, waarin zelfs de geniaalste

reporter zijn neus beter niet kan steken. Ik bedoel dingen, waarmee een criminalist zich wel bezig moet houden, omdat hij er voor betaald wordt.

Voor U is er nog wel een ander arbeidsveld. Schrijft U over de rupsenplaag, verkeersongevallen of over kwaadwillige alarmeeringen van de brandweer.

Maar dwingt U mij niet, U met dezelfde wapens te bestrijden als den criminalist, die het mij lastig begint te maken. Memento mori!
H.'

'Deze mijnheer H. is mij geweldig sympathiek,' zei Baron, toen hij Nijman en Verhulst den brief had voorgelezen. 'En hij bewijst, dat hij een man van opvoeding is: hij leest mijn artikelen en geeft toe, dat ik geniaal ben.'

Reeds tien minuten voor elf zat hij in het Café Royal. Hij schudde het hoofd. Hij was nog nooit in zijn leven zoo stipt op tijd geweest en dit maakte hem uitermate ongerust.

Het onderhoud met den hoofdinspecteur was zóó belangwekkend, dat hij zonder te aarzelen de 'razende reporter' op den hoek van de Sarphatistraat liet staan en in de auto van den hoofdinspecteur plaats nam.

Hoofdstuk 10.

Precies op tijd verscheen Dirk Russell op het bureau van den hoofdinspecteur.

Smit en van Dam waren in een paar stukken verdiept en keken pas op, toen hij hen begroette.

‘Ik geloof niet, dat U het gemakkelijkste beroep heeft uitgezocht,’ zei hij. ‘Wanneer slaapt U eigenlijk?’

‘Iedere staatsburger moest eigenlijk eens in zijn leven vier weken politie-arbeid verrichten. Dat zou voor beide partijen uitstekend zijn.’ Smit reikte hem de hand en wees hem een stoel aan. Deze stond zoo, dat Dirk met zijn rug naar de deur zat.

‘Hoe staat het er mee, inspecteur. Heeft U al een aanknoopingspunt gevonden?’

‘Wij hebben wel iets gevonden, maar wij schieten er niet veel mee op, omdat wij de verblijfplaats van een der belangrijkste getuigen niet weten. Het gaat om de secretaresse van de Comet Company Ltd., waarvan Bronsdijk directeur was.’

‘U moet haar adres toch te weten kunnen komen,’ bracht Dirk in het midden.

‘Natuurlijk weten wij haar adres. Maar de jongedame heeft een paar dagen geleden haar betrekking bij Brons-

dijk een beetje haastig opgezegd en is blijkbaar eenigen tijd bij kennissen buiten Amsterdam gaan logeeren.'

'Dan weet U toch, waar zij is?'

'Zij heeft geen adres achtergelaten.'

'Is deze getuige werkelijk zoo belangrijk? U zegt toch, dat zij al vóór den moord op Bronsdijk zijn kantoor heeft verlaten?'

'Ik zei U reeds, dat deze getuige uiterst belangrijk is.' Hij had inmiddels een paar woorden op een bloc-note geschreven, scheurde het blad er af en zei: 'van Dam, wilt U dit even voor morgen bewaren. - Neen, blijft U zitten. Mijnheer Russell, wilt U het even doorgeven.'

'Natuurlijk, inspecteur,' zei Dirk glimlachend. 'Dan heb ik ten minste ook iets gedaan. En wanneer straks die dame komt, die mij voor een van Uw beambten moet houden, dan zal het mij veel gemakkelijker afgaan, dien indruk te verwekken.'

Met zijn linker hand nam hij het blad papier aan en gaf het van Dam.

'Dank U.' Smit offreerde sigaretten en nadat Dirk hun vuur had gegeven, zei hij:

'Inspecteur, U zei zoeven, dat U een aanknoopingspunt meende te hebben -'

'Ja. Wij hebben op het privé-kantoor van Bronsdijk iets gevonden, dat de dader misschien door een ongelukkig toeval heeft verloren, zonder dat hij het in de koortsachtige haast, waarmee hij te werk moest gaan, heeft gemerkt.'

'Dat is toch zeer belangrijk, inspecteur. Wat is het?'

'Een dubbel gevouwen lijst van Fransche effecten.'

Dirk schudde het hoofd.

'Waarom denkt U, dat deze lijst door den dader werd verloren? Dergelijke firma's hebben toch altijd veel van die papieren?'

'Zeker. Maar zulke opstellingen worden in het algemeen niet op losse bladen geboekt, die iemand wekenlang in zijn zak houdt. Het is mogelijk, dat het een

privé-lijst van Bronsdijk was, maar ik geloof het niet. En dat is de reden, waarom ik de secretaresse van de Comet Company graag zou willen spreken. Misschien weet zij er meer van.'

De klok sloeg twaalf uur en tegelijkertijd rinkelde de telefoon.

Smit nam den hoorn op.

'Ja? - Goed. - Dadelijk.'

Hij legde den hoorn neer en vervolgde:

'Ik heb geprobeerd, van den boekhouder iets omtrent deze lijst te weten te komen. Maar de man is veel te zenuwachtig, om ook maar iets van gewicht te kunnen verklaren.'

'Ik heb vandaag gelezen, dat hij gearresteerd is. Houdt U hem voor schuldig?'

'Er zijn veel aanwijzingen tegen hem.'

Op dit oogenblik ging de deur open en reeds op de drempel riep een vrouwenstem:

'Wat is er nu weer aan de hand, inspecteur?' Maar op hetzelfde oogenblik zakte de vrouw, die binnen was gekomen, bewusteloos ineen.

Smit en Dirk snelden naar haar toe, tilden haar op en brachten haar naar den stoel, waarin Dirk had gezeten. Zij steunde het hoofd in de handen.

'Wat heeft U?' vroeg Smit.

Zij gaf geen antwoord.

Smit greep haar bij de schouders en vroeg nog eens:

'Ik wil weten, wat U heeft gezien. Waarom bent U zoo geschrokken?'

'Wat ik gezien heb? U heb ik gezien! En toen ik U zag, werd ik zoo misselijk, dat ik in elkaar ben gezakt.'

Smit overlegde even en zei dan rustig:

'Wanneer U er niet toe kunt besluiten, mij behoorlijk te antwoorden, laat ik U naar Uw cel terug brengen en ik zal er vier weken niet meer aan denken, dat U gearresteerd bent. Nu?'

‘U kunt naar den bliksem loopen! Geeft U mij een glas water.’

Van Dam vulde een glas uit de karaf. Dirk pakte het aan en wilde het haar aan de lippen houden. Maar zij nam het hem af en dronk langzaam een paar slokken. Zij gaf het glas terug en keek Dirk glimlachend aan.

‘Dank U. - U ziet er eigenlijk veel te netjes uit voor een speurhond. U bent zeker nog niet lang in deze edele branche? Weest U maar voorzichtig! Over een paar jaar kan iedereen het van Uw gezicht aflezen.’

‘Wat moet dat?’ vroeg Smit norsch.

‘Ik heb medelijden met dat kind,’ antwoordde zij glimlachend. ‘Kijkt U maar, wat hij voor een ongelukkig gezicht trekt. Hij wil zoo graag streng kijken, maar het lukt hem niet erg. Hij weet nog niet, hoe men misdadigers moet imponeeren.’ Zij barstte in lachen uit. ‘Inspecteur, ik krijg opeens een idee. U had toch niet gedacht, meer van mij te weten te komen, door mij tegenover dezen rechercheursbaby te plaatsen?’

‘Wat weet U van Amelie Russell?’ vroeg Smit zacht, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak.

‘Ik weet niets. Kan ik nu gaan?’

‘Ja.’

Zij wendde zich tot den agent, die haar naar binnen had geleid.

‘Zoudt U zoo vriendelijk willen zijn, mijnheer?’

‘Neen -’ zei de hoofdinspecteur. ‘U kunt naar huis gaan.’

Zij keek hem van terzijde aan.

‘Naar huis? - 'n Val? - Of heeft mijnheer de inspecteur zich nu genoeg geblameerd?’

‘Waar gaat U nu naar toe?’

‘Naar een zekere redactie. Ik heb daar een afspraak.’

‘Met wie?’

‘Ambtsgeheim, inspecteur.’ Bij de deur draaide zij zich nog eens om. ‘Ik zal U de waarheid zeggen. Weet U, waarom ik daar net een beetje duizelig werd? De

kamer, die U mij ter beschikking heeft gesteld, was niet erg comfortabel, de lucht was er muf en sedert twee dagen heb ik zoo goed als niets gegeten. Ik kon die rommel, die men mij voorzette, niet naar binnen krijgen. Toen kwam ik in dit heldere, luchtige vertrek en toen werd het mij te machtig. Nu weet U het. Bent U tevreden? - Ik heb de eer!’

‘n Schat van een vrouw!’ zei Smit, toen de deur achter haar was dichtgevallen.

‘Inderdaad,’ zei Dirk hoofdschuddend. ‘Ik zou niet graag iets met haar te maken hebben. - Waarom vroeg U haar naar mijn zuster?’

‘Ik veronderstel, dat tusschen haar en Uw zuster het een of andere verband bestaat. Heeft U deze vrouw nooit gezien?’

‘Nooit, inspecteur. Wie is zij eigenlijk?’

‘Wij weten het niet. Zij weigerde te zeggen, wie zij was. Toen wij haar arresteerden, had zij geen papieren bij zich.’

‘Ik geloof niet, dat Amelie haar ooit heeft ontmoet,’ zei Dirk beslist.

‘Ik hoop het.’

De telefoon rinkelde.

‘Ja?’ zei Smit. ‘Even wachten. - Ja, natuurlijk dadelijk boven laten komen.’

Smit stond op en zei tegen Dirk:

‘Ik dank U voor Uw bereidwilligheid, mij in deze zaak te willen helpen; het spijt mij, dat U voor niets bent gekomen.’

Zoodra Dirk het bureau had verlaten, haalde Smit een stuk krijt uit een kast en teekende een kring op zijn schrijftafel. Dan deed hij de deur open om Baron binnen te laten, met wien hij een langdurig onderhoud had.

Onbeweeglijk zat van Dam op zijn plaats en staarde naar de punt van zijn potlood. Hij was sceptisch.

‘Ik hoop, dat U er geen spijt van zult hebben, dat U

die vrouw heeft vrijgelaten, inspecteur,' zei hij. 'Die laat zich geen tweede keer vangen.'

'Het was het eenige, wat ik kon doen, mijn zoon. Wij zullen meer aan haar hebben, als zij vrij is, dan wanneer zij achter de tralies zit. Het was haar bedoeling, naar de redactie te gaan. De reden is niet moeilijk te raden. Zij zal haar rol consequent volhouden en haar beklag indienen, omdat men haar eigendom aan een onbevoegde heeft ter hand gesteld. In werkelijkheid is het haar alleen dáárom te doen, den man, die haar doorzien heeft en die voor haar gevaarlijk kan worden, persoonlijk te ontmoeten. Maar wat heeft zij hier in het huis op de O.Z. Achterburgwal te maken, waar Baron haar zag binnengaan? Volgens het bevolkingsregister wordt het huis sinds meer dan een half jaar door een zekeren Gaston Dupré bewoond. En ik ben zeer verlangend, kennis met dezen heer Dupré te maken. Laat U hem op het bureau komen, en wel vanavond.'

'O.K. inspecteur.'

'Wij hebben nu vier draden in handen, die allemaal op één punt samenkomen, - den man, dien wij zoeken.'

Van Dam keek den hoofdinspecteur aan.

'Dupré? -'

'Misschien.'

Zij zwegen.

Smit teekende vier stippen op een blad papier. Deze stippen stelden voor: Amelie - de vrouw, die hij vanmiddag had vrijgelaten - de lijst van de effecten - en het zilveren pistool. Deze stippen had hij met een vijfde punt verbonden, en dit punt noemde hij H. Dit was de dader, de man, die hem en Baron de dreigbrieven had geschreven en wiens arrestatie Westeuropa van een der gevaarlijkste misdadigers zou bevrijden.

De hoofdinspecteur nam het zilveren pistool ter hand en terwijl hij begon, het nog eens uit elkaar te nemen, zei hij:

‘Ik zou wel eens willen weten, waarom die danseres op onze eerste dagvaarding niet is verschenen.’

Van Dam was bij hem komen staan en nam een van de patronen op. Leek het maar zoo of zat de kogel een beetje tè los in de huls? Hij draaide en trok er een beetje aan en vond het vreemd, dat hij den kogel er zoo gemakkelijk uit kon krijgen. Hij schudde de huls in zijn andere hand om.

‘Eigenaardig,’ zei hij tegen zichzelf.

‘Wat is er?’ vroeg Smit.

‘Ik zou wel eens willen weten, hoe men daarmee zou kunnen schieten.’

‘Waarom?’

‘Geen kruit.’

‘Geen kruit?’

‘Neen. Er schijnt iets anders in te zitten.’

‘Geef eens hier.’

Voorzichtig trok Smit met een pincet het kleine, samengerolde velletje papier uit de huls. Hij vouwde het open en las:

‘P.R. Be careful. Don't expose yourself to risk. Await further instructions.’

‘De andere patronen!’ riep Smit opgewonden. Kogel voor kogel werd uit de hulzen getrokken. In elke huls was een opgerold stukje papier.

Van Dam legde de strooken naast elkaar.

‘Maar dat is toch -’

‘Ja. De lijst! Een copie van de lijst, die wij bij Bronsdijk hebben gevonden!’ Smit sprong op en begon met groote passen op en neer te loopen. ‘Wij moeten Amelie Russell vinden! Amelie Russell en deze vrouw - dan hebben wij onzen man!’

‘Wie is P.R.?’ vroeg van Dam. ‘De zaak schijnt steeds ingewikkelder te worden.’

‘Dat geloof ik niet. Ik denk eerder, dat het een adresopgaaf beteekent. Bijvoorbeeld - poste restante. Wij zullen Scotland Yard telegrafeeren. Maar zelfs wanneer

ik mij mocht vergissen, wanneer deze effecten vlot naar Engeland zijn overgekomen, dan zal het niet makkelijk zijn, ze daar te verkopen, en vroeger of later zullen zij er toe bijdragen, de daders te ontmaskeren.'

'Inspecteur - welke rol speelt Amelie Russell in deze zaak?' vroeg van Dam peinzend. 'Denkt U, dat zij er niets mee te maken heeft?'

'Ik hoop het. Het zou mij voor haar spijten. Maar ik geloof, dat zij niet wist, wat zij bij zich had, toen zij den sprong uit de auto waagde. Ik denk eerder, dat zij geheel onschuldig met de menschen in aanraking is gekomen, die haar als werktuig voor hun misdadige plannen wilden gebruiken.'

'Wat wilt U nu doen?'

'Mocht Dupré in de loop van de avond niet verschijnen, dan zal ik in het huis, waarin onze onbekende is verdwenen, een visite afsteken.' Hij bladerde in zijn papieren en zei: 'Volgens de papieren is Dupré in Martaigneville geboren. U moet zich met de autoriteiten daar ter plaatse in verbinding stellen en constateeren, of de data kloppen. Ik ben om acht uur terug. Mocht Dupré - wat ik niet geloof - eerder komen, dan moet hij wachten of om ruim acht uur nog eens komen.'

Hij trok zijn jas aan en vertrok.

Voor het hotel Velserend stopte tegen half zeven een elegante sportwagen. Een man stapte uit, reikte de dame, die achter het stuur zat, de hand en hielp haar uitstappen.

Zij gingen de eetzaal binnen en namen aan een klein tafeltje bij het raam plaats. Zij spraken zacht, maar de kellner, die op hun bestelling wachtte, kon toch hooren, dat zij Fransch praatten. Zij bestelden een diner en daarbij een flesch Chateau Latour.

Toen de kellner weg was, hervatten zij het gesprek.

'Ik wacht nog steeds op een verklaring van je handelwijze, die ons misschien aan de galg zal brengen.'

‘Je overdrijft, Gaston,’ zei de dame glimlachend. ‘Je weet toch wel, dat er in dit land geen doodstraf bestaat.’

‘Je schijnt jezelf erg geestig te vinden. Doodstraf of niet, ik ben niet van plan, voor de rest van mijn leven achter de muren van een tuchthuis te zitten. En onthoud dit goed: ook niet jouwentwege. Discipline of anders -’

Zij keek hem vragend en een beetje verwonderd aan.

‘Olala! Als je zin hebt, voor dictator te spelen, neem dan de jongens. Maar mij niet. Vergeet niet, Gaston, men wacht op een woord van mij. Je weet, dat ik gezwezen heb. Je weet ook, dat ik dagen achter den rug heb, die nu niet bepaald prettig waren. Men heeft mij beleedigd en vernederd en ik heb het zwijgend verdragen. Ik hoef je niet te zeggen, waarom. Maar probeer mij niet te behandelen, zooals je de jongens behandelt - hetgeen misschien noodzakelijk is. Als ik mijn mond opendoe, ben ik overal van af en jij bent er gloeiend bij. En de weg naar de O.Z. Achterburgwal is niet zoo ver.’

Het was aan het uiterlijk van Gaston niet te zien, wat er in hem omging, toen hij antwoordde:

‘Het is mogelijk, dat je gelijk hebt. Ik weet, dat je tot veel in staat bent. Maar je kunt er zeker van zijn, dat het je laatste wandeling zou zijn en misschien zou je niet eens een behoorlijke begrafenis hebben.’

De kellner verscheen en zij zwegen. Toen zij weer alleen waren, zei Gaston:

‘Wie had ooit kunnen denken, dat zij de sprong uit de rijdende auto zou wagen? Ik wist niet, wat ik zag, toen ik in de krant las, dat zij er heelhuids was afgekomen. Ik reed haast negentig kilometer.’

‘Het was een domheid, haar in de dickey-seat te laten zitten.’

Hij gaf geen antwoord en even bleef het stil. Eindelijk beet hij haar toe:

‘Ik zou wel eens willen weten, hoe je op het gekke idee bent gekomen, je voor die danseres uit te geven.’

‘Ik wilde tot elken prijs in het bezit van de handtasch komen, want de inhoud er van was voor ons niet ongevaarlijk, als hij de politie in handen viel.’

‘En dan weet je niets beters te bedenken, dan je voor een danseres uit te geven, die in opkomst is. Een kunstnares, waarover gesproken wordt en die bekend is.’

‘De tasch kon wel papieren of brieven met haar naam er op bevatten.’

‘Je wist, dat ik al die papieren zoolang bij mij had gestoken.’

‘Nonsens! Een monogram in haar zakdoek, een notitie op de achterkant van een spiegeltje - enfin, er waren duizend mogelijkheden, die jou ontgaan konden zijn en die ieder ander den naam Amelie Russell duidelijk hadden gemaakt.’

‘Voor mij is maar één vraag van gewicht: door wien en onder welke omstandigheden werd de tasch gevonden? Als ik wist, dat zij hem kende -’

‘Vraag het haar dan.’

‘Ze slaapt.’

‘Hoe lang wil je de injecties nog voortzetten?’

‘Tot wij in de trein naar Genua stappen.’

Plotseling hoorden zij een opgewonden stem. Zij keken naar de deur en zagen een man binnenkomen. Zijn hoed stond achterover en hij had de handen in de zakken. Hij overlaadde den kellner, die hem eerbiedig volgde, met een stortvloed van woorden.

‘Noemt U dit een hotel? En nog wel in een streek, die als 't ware met kasteelen en patriciërshuizen bezaaid is! Ik weet, wat U zeggen wilt. Het is nog geen seizoen. Is een auto volgens U een seizoenartikel? Dacht U, dat een auto zoo verstandig is om te denken: het is nog geen seizoen, dus ik mag geen defect krijgen?’ Hij wendde zich tot de twee gasten. ‘Neemt U mij niet kwalijk, dat ik zoo obstinaat ben, terwijl U vredig aan Uw

diner zit. - Is het overigens te eten? - Maar zegt U nu zelf eens, heb ik gelijk of niet? Ik heb motorpech. Ik zit met mijn wagen vast. En deze gastronomische bediende schijnt van meening te zijn, dat ik rustig moet wachten, tot hij op een goeden dag het seizoen voor geopend verklaard. Dan verschijnt hier natuurlijk de een of andere prutser, die zich mecaniciens noemt en op het wegenbelasting-betalende publiek wordt losgelaten.' Hij draaide zich naar den kellner om, die iets in het midden wilde brengen. 'Ik weet al weer, wat U zeggen wilt. Dat U alleen maar eerste-klas krachten heeft en -'

'Pardon, mijnheer, dat wilde ik heelemaal niet zeggen.'

'O, wat zou U dan wèl zeggen?'

'Dit gezelschap spreekt alleen maar Fransch.'

'Waarom heeft U dat niet dadelijk gezegd? Ik ben niet voor mijn plezier op reis. Time is money! Brengt U mij een diner. En een glas water.'

'Pardon - water kunt U alleen per flesch krijgen.'

'Per flesch? Bottelt U het leidingswater op flesschen?'

'Ik dacht, dat U mineraalwater bedoelde.'

'Ik bedoelde duinwater, jongmensch. Smeer hem!' Hij nam plaats, haalde een krant uit zijn zak en begon te lezen.

Ook onder het eten keek hij geen enkelen keer naar het tafeltje, waar de heer en de dame zaten. Zij spraken nu op gedempten toon en niemand zou ook maar het minste hebben kunnen afluisteren.

Toen het diner was afgelopen en de kellner koffie geserveerd had, wendde de dame zich tot den eenzamen gast.

'Ik heb natuurlijk alles verstaan, wat U gezegd heeft. Ik ben Hollandsche. Wij willen U graag helpen.'

'Ik ben U zeer dankbaar voor Uw aanbod. Maar ik kan onmogelijk verlangen, dat U dezen mooien avond hier buiten onderbreekt, om mij naar Amsterdam te slepen.'

‘Als het niet op een uurtje aankomt - wij hebben denzelfden weg.’

‘Dan zal ik graag van Uw vriendelijk aanbod gebruik maken. Ten minste, als het hotel voor een behoorlijk touw kan zorgen, nu het seizoen nog niet begonnen is.’

Om ruim tien uur vertrok het gezelschap. Zij hadden zoowaar een staalkabel uit een schuur van het hotel opgediept en de kleine, op slappe banden rijdende Ford werd door den eleganten wagen op sleeptouw genomen.

Omstreeks denzelfden tijd zaten Thérèse Grenier en Joe Griggs op de veranda van het pension, waar Thérèse een paar kamers bewoonde.

Op een klein tafeltje stond de thee en een kleine schemerlamp, die alleen de naaste omgeving verlichtte. Ook op de andere veranda's zag men hier en daar een zwak licht, men hoorde mensen spreken en lachen en daartusschen klonk radiomuziek en het gerinkel van theekopjes.

‘Werd anders tusschen jou en den inspecteur niets besproken?’ vroeg Griggs.

‘Niets.’ En zij voegde er even later aan toe: ‘Hij was buitengewoon voorkomend.’

Griggs keek haar aan. Een cynische glimlach speelde om zijn mond.

‘Voorkomend? Ben je er in gevlogen? Geloof mij gerust, Thérèse, ze zijn allemaal hetzelfde. Alleen hun methodes zijn verschillend, waarmee ze je trachten te pakken te krijgen.’

Thérèse schonk thee in. Zij nam een bonbon en zei:

‘Joe -?’

‘Ja?’

Zij zweeg.

‘Wat wilde je vragen, Thérèse?’

‘Joe - ik wilde je iets vragen - en - ik moèt de waarheid weten -’

‘Ik heb hem niet vermoord. Dat wou je toch vragen, niet waar?’

‘Ja. - Ik ben er blij om.’

‘Hield je nog van hem?’

‘Als je jaren met iemand samen bent geweest, kun je dat niet zoo een twee drie vergeten. Hij is altijd goed voor mij geweest. Waarom ik hem verraden heb? Ik wilde hier weg. Ik had een gevoel, of ik stikte.’

‘Heb je er spijt van?’

‘Neen. Maar evenmin als ik met hem naar Europa zou zijn gegaan, wanneer ik geweten had, dat hij jullie zoo schandelijk had bedrogen, zou ik met jou naar Amerika teruggaan, als -’

‘Nu?’

‘Als je dezen moord had begaan,’ zei ze zacht. ‘Je spreekt toch de waarheid?’

‘Ja. Ik heb trouwens de hutten op de boot afbesteld.’

‘Waarom?’ vroeg Thérèse verbaasd.

‘Omdat ik pas wil vertrekken, als de moordenaar gepakt is. Ik heb de jongens al getelegrafeerd.’

Zij begreep zijn bedoeling en zei:

‘Ik dank je, Joe.’

Smit had in den loop van den namiddag herhaalde malen geprobeerd, Lensink te bereiken, maar het was hem noch op zijn kantoor, noch in zijn privé-woning gelukt.

Daarna was hij weer naar huis gereden, om nog een paar uur te rusten. Toen hij om acht uur zijn bureau betrad, was zijn eerste vraag naar Gaston Dupré.

‘Tot nu toe hebben wij nog niets van hem gehoord,’ antwoordde van Dam.

‘Is er al bericht uit Martaigneville binnengekomen?’

‘Tegen zes uur. Het telegram ligt op Uw schrijftafel.’

De hoofdinspecteur las het uitvoerige telegram en zei, terwijl hij een sigaret opstak:

‘In orde.’ Haastig wierp hij een paar regels op een

vel papier en reikte het van Dam. ‘Telegrafeert U dit naar Ault. Het is nu acht uur tien. Als wij geluk hebben, kunnen wij over twee uur antwoord hebben. - Zijn de vingerafdrukken genomen?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Ja.’

‘Uitstekend.’

Van Dam verliet het bureau, om het telegram te laten verzenden. Toen hij een paar minuten later terugkwam, vroeg Smit:

‘Heeft Baron nog opgebeld?’

‘Neen.’

De hoofdinspecteur keek zijn assistent aan en fronsde de wenkbrauwen.

‘Belt U hem in zijn woning op. Maar weest U voorzichtig.’

Van Dam belde op en vernam, dat de reporter nog niet thuis was gekomen. Dan telefoneerde hij met de redactie, maar ook daar was niets omtrent zijn verblijfplaats bekend.

‘Belt U over een uur nog eens op, als wij intusschen niets van hem hooren. - Hoe is het met Terwindt?’

‘Zijn toestand is onveranderd, maar niet zorgwekkend. Dr. de Jong is van meening, dat hij in zijn gewone omgeving binnen enkele dagen weer geheel de oude zal zijn.’

‘Dat doet me plezier. Ik heb met den man te doen. Maar ik kon hem dit niet besparen. Heeft zijn vrouw bericht gekregen, dat ik hem uitsluitend met 't oog op zijn eigen veiligheid nog een paar dagen laat vasthouden?’

‘Ja. Zij was erg gelukkig. Zij vroeg, of ze hem mocht bezoeken. Ik heb haar gezegd, dat het onmogelijk kon.’

‘Goed.’

Toen er ook om elf uur nog geen bericht van Baron was, begon Smit zich ongerust te maken.

‘Denkt U, dat hij weer te roekeloos is geweest?’ vroeg van Dam glimlachend.

‘Roekeloos is het woord niet. Hij laat zich door het avontuur - drijven, zou je kunnen zeggen. En dit heeft hem al eens in een niet ongevaarlijke situatie gebracht. U weet het ook.’

Twaalf uur.

Smit schudde het hoofd.

‘Ik begrijp er niets van, dat het antwoord uit Ault nog niet binnen is. Stuurt U een tweede telegram.’

Ook van Baron hadden zij nog steeds niets gehoord.

‘Stuurt U Middeldorp er heen. Ik wil Dupré of die vrouw hier hebben. Ik geloof wel, dat ik weet, wie zij is.’

Een kwartier later kwam Middeldorp met de mededeeling terug, dat men hem niet had opengedaan.

‘De deur was gesloten, nergens brandde licht en ik kon in het huis niet het minste geluid hooren.’

‘Dank U.’ Smit nam hoed en jas. ‘Mocht ik over een uur niet terug zijn, dan weet U, wat U te doen staat.’

‘Waar gaat U heen, inspecteur?’

‘Ik ga monsieur Dupré een bezoek brengen.’

‘Wie moet er mee?’

‘Niemand. Wij zullen onze mensen op andere punten dringend noodig hebben.’ En terwijl hij zijn zaklantaarn nakeek en een reservebatterij en een tweede magazijn voor zijn browning bij zich stak, gaf hij van Dam de noodige instructies.

‘Voorzichtig, inspecteur. Het water in deze gracht is niet aan te bevelen.’

Smit glimlachte.

‘Dat klopt. En ik zou deze keer ook geen van Dam bij de hand hebben, om mij er uit te halen.’

Hij vertrok. Van Dam keek op de klok. Half één.

Kalm en duidelijk gaf hij de instructies van den hoofdinspecteur door. Daarna wachtte hij af. Tergend langzaam verstreken de minuten.

Om ruim één uur kwam het telegram uit Ault. Het bevestigde volkomen de vermoedens van den hoofdinspecteur.

Haast op hetzelfde oogenblik rinkelde de telefoon.

Van Dam nam den hoorn op. 'Hallo?'

'Is de hoofdinspecteur aanwezig? U spreekt met Verhulst.'

'Neen. - Heeft U al iets van Baron gehoord?'

'Ik niet. Daarom bel ik juist op. Dus U weet ook niet, waar hij is?'

'Neen. Waar bent U nu, mijnheer Verhulst?'

'Op mijn kantoor. Ik ga niet weg, voordat ik weet, wat er met Baron aan de hand is.'

'Doet U dat. Misschien krijgt U vannacht nog interessante dingen te hooren.'

'Waarom? Wat is er? - Hallo! - Hallo! - Bent U daar nog?'

Maar hij kreeg geen antwoord. Van Dam had den hoorn al neergelegd.

Hoofdstuk 11.

Om tien minuten over half twee was de hoofdinspecteur nog steeds niet teruggekeerd.

Van Dam kende den durf van zijn chef en begon te vreezen, dat hij in een hinderlaag was gevallen. En dat de hoofdinspecteur eveneens met deze mogelijkheid rekening had gehouden, bleek duidelijk uit de instructies, die hij had achtergelaten.

Van Dam liet Middeldorp komen.

‘Neem twee man mee. De inspecteur is daar nog. Ook als er geen licht brandt, begrepen? Haal hem eruit. Maar voorzichtig.’

‘O.K.’

‘Wanneer er iets niet in orde is, stuur dan een boodschap hier naar toe.’

Een paar minuten later stonden Middeldorp en twee rechercheurs voor het huis op den O.Z. Achterburgwal - niet veel meer dan honderd meter van het hoofdbureau van politie verwijderd.

Nergens in het huis brandde licht.

Zij belden aan en klopten, kregen echter geen gehoor. Zij trommelden op de ruiten - ook zonder resultaat.

In de buurt blaften een paar honden, maar niemand

lette op de drie mannen, die probeerden, zich toegang tot het huis te verschaffen.

Voordat Middeldorp er toe over ging, de deur te forceeren, besloot hij nog een laatste poging te wagen, het huis op normale wijze binnen te komen. Hij klopte nog eens hard en aanhoudend op de deur.

Op dit lawaai verscheen een agent uit de Stoofsteeg.

‘Wat is hier aan de hand?! Wat doen jullie daar?’

Middeldorp toonde hem zijn penning.

‘Onze inspecteur is al meer dan een uur hier binnen. Wij vermoeden, dat hij hier wordt vastgehouden.’

‘Ongeveer een half uur geleden is mij iets eigenaardigs opgevallen,’ zei de agent.

‘Uit dit huis zag ik een paartje komen, dat hier beslist niet thuis hoorde. Zij droeg ongelooflijk dure kleren. Ik dacht nog bij mezelf: “Die willen zeker niet samen gezien worden”. Zij reden in een wagen weg.’

‘Hoe zagen zij er uit?’

‘Hij was groot en slank - zij iets kleiner en verbazend knap.

‘Dat waren ze. En den hoofdinspecteur heeft U niet gezien?’

‘Afgezien van die twee heb ik niemand gezien.’

Middeldorp stuurde een van de rechercheurs naar van Dam, om verslag uit te brengen, terwijl hij met den anderen beambte bij de deur bleef staan.

‘Ik zal mijn collega halen,’ verklaarde de agent. ‘Hij staat hier vlakbij op de O.Z. Voorburgwal.’

‘O.K.’

De agent ging de Stoofsteeg in.

Even later kwam de rechercheur met nog twee beambten en van Dam terug.

De deur werd opengebroken en de beambten drongen het huis binnen.

Smit was van het hoofdbureau dadelijk naar de woning van Gaston Dupré gegaan. Hij was vast van plan,

hier eens rond te kijken, onverschillig of Dupré aanwezig was of niet.

Tot zijn verbazing stond de buitendeur op een kier, ofschoon nergens een lichtschijn was te bekennen.

Hij greep naar zijn zaklantaarn, maar bedacht zich en stak haar weer in zijn zak. Het leek hem beter, zonder licht de gang van het huis te betreden.

Hij deed langzaam de deur open, sloop naar binnen en deed haar achter zich dicht. Op hetzelfde oogenblik knalde een schot.

Smit zag de vuurstraal aan het andere eind van de gang en deed het eenige, wat hij doen kon. In gebukte houding sprong hij den aanvaller tegemoet. Maar bij den tweeden stap voelde hij geen grond onder de voeten en stortte naar beneden.

Boven hem werd een luik gesloten en hij meende, even het lachen van een vrouwenstem te hooren.

De vloer was glibberig en nat en het stonk er afgrijselijk.

Voorzichtig bewoog de hoofdinspecteur zich verder, tot hij volgens zijn berekening buiten het bereik van het luik was gekomen. Dan haalde hij zijn zaklantaarn voor den dag en liet het licht door de ruimte schijnen.

‘Hallo, inspecteur - U wordt door de hemel hier naar toe gezonden!’ riep Baron. ‘Wij kunnen nog wel geen partijtje bridgen, maar U bent toch van harte welkom. Ik heb nu ten minste licht en kan mijn artikel “De laatste oogenblikken van een succesvol reporter” op schrift brengen. - Ik heb U al gezegd, dat een molen niet nog eens in aanmerking kwam. Maar ik ben toch nieuwsgierig, hoe U mij uit deze kelder wilt krijgen.’

‘Hoe bent U hier eigenlijk geland?’

‘Dat ging heel gemakkelijk. Het heeft mij heelemaal geen moeite gekost. Sssst - en beneden was ik. Ik vrees alleen, dat ik mijn costuum moet laten uitstoomen. Of denkt U, dat auricheeren beter is? Stonk het hier maar niet zoo ontzettend! En de ratten geven een con-

cert - prachtig! Hoe lang denkt U, dat wij het hier uithouden?’

Zij hoorden boven zich de gedempte stemmen van een man en een vrouw. Stappen, die naar de deur gingen.

‘Aha - Louisa gaat heen,’ zei Baron.

Smit keek hem oplettend aan. Hij kende Baron en wist, dat je er bij hem nooit van op aan kon, of hij iets meende of niet.

‘Hoe komt U op die naam?’ vroeg hij.

‘Hij noemt haar zoo.’

‘Wie?’

‘Onze gastheer. - Dat wil zeggen, in Brederode deed hij het nog niet. Ik heb het pas hier gehoord.’

‘Wat is er met Brederode?’

‘Inspecteur, dat is een vreeselijk lang verhaal.’

‘Maakt U er een kort verhaal van. Laat U Uw bloemrijke taal achterwege.’

Teleurgesteld keek Baron hem aan.

‘Dan wordt het verhaal zoo zoutloos.’

‘Als het moet, kun je best eens zonder zout eten.’

‘Mijn smaak is het niet, inspecteur. Maar zooals U wilt.’

Smit hoorde van de ontmoeting in hotel Velserend en van den terugtocht achter den sportwagen.

‘Vlak bij de stad scheen er aan de motor van den wagen ook iets te haperen. Hij stopte en de man stapte uit. Hij opende de motorkap en nadat hij een paar minuten alles en nog wat geprobeerd had, schudde hij het hoofd, kwam naar mij toe en vroeg, of ik verstand van motoren had. Natuurlijk, zei ik en dacht bij mijzelf: Aha, weer zoo een verkeershyena, die denkt, dat hij rijden kan, omdat hij den wagen kan starten en hem op een gegeven oogenblik weer tot stilstand kan brengen. Ik stapte uit, volgde hem naar zijn wagen en bukte mij over de motor. Op hetzelfde oogenblik voelde ik iets kouds in mijn nek. Het was de loop van een browning. “Handen op de rug,” siste de man. Wat moest ik doen?

Eer ik goed wist, wat er met mij gebeurde, zat ik in den sportwagen, door een tweede browning bedreigd, die de charmante dame tegen mijn slaap drukte. Met een glimlach, die ik nooit vergeten zal, zei ze: “U dacht zeker, dat ik U niet herkend had - mijnheer Baron? Hoe was het ook weer met die handtasch? Men moet zichzelf nooit overschatten. Reporters en detectives worden nooit uit hetzelfde hout gesneden. U dacht, dat U mij te slim af was geweest. En nu bent U zelf in de val gelopen; een val, waaruit geen ontsnappen mogelijk is”. Terwijl zij deze bemoedigende redevoering uitsprak, had de man de “razende reporter” losgemaakt en de rit ging verder. Ik mocht niet zien, waar wij heen reden en moest met de handen op de rug op de grond knielen en mijn hoofd op de zitplaats leggen. In mijn nek voelde ik steeds de browning. Toen wij uitstapten, werd ik zoo vliegensvlug het huis ingewerkt, dat ik niet kon zien, in welke straat wij waren. En toch zou ik er een eed op kunnen doen, dat dit hetzelfde huis was, waarin ik vanmiddag onze geliefde Louisa zag verdwijnen.’

‘U heeft zich niet vergist. Het is hetzelfde huis.’

Zij hoorden vlugge voetstappen boven zich en de twee stemmen scholden tegen elkaar. De buitendeur viel dicht en het werd stil.

Smit onderzocht den kelder, die hooger was, dan hij gedacht had. De muren waren met schimmel bedekt en op den vloer stond ongeveer twee centimeter water, dat een walgelijke lucht uitstroomde.

Het kwam waarschijnlijk door deze penetrante lucht, dat zoowel de hoofdinspecteur als Baron pas na eenigen tijd een steeds sterker wordende gaslucht rooken.

Smit keek op zijn horloge. Het zou nog minstens een kwartier duren, voordat van Dam naar hem zou gaan zoeken. Zouden zij het nog een kwartier kunnen volhouden? De gaslucht werd aldoor sterker en Smit wist, dat over enkele minuten het critieke moment zou komen, waarop de lucht oogenschiijnlijk minder zou

worden, tot zij ten slotte niets meer zouden ruiken. Dat zou het teeken zijn, dat de vergiftiging begonnen was en de afloop van hun avontuur zou niet twijfelachtig zijn. Zij bevonden zich in een uiterst netelige positie.

Smit probeerde na te gaan, waar het gas binnenstroomde. Nergens kon hij een buis ontdekken. Hij onderzocht elk hoekje, elke spleet in de muren. Honderd keer meende hij de plek te hebben gevonden, waar de gaslucht het sterkste was; maar haast op hetzelfde oogenblik leek het hem, dat zij daar juist erg zwak was.

Op handen en knieën kruipend zochten zij den vloer af, maar konden ook hier niets vinden.

Smit voelde zich door een zekere loomheid overvallen, waartegen hij zich tot zijn eigen verbazing in 't geheel niet trachtte te verzetten. Zou het door de verschrikkelijke stank van het water komen, dat hij het gas niet meer zoo intensief kon ruiken?

‘Als je er eenmaal aan gewend bent, is het niet eens zoo erg,’ vond Baron.

‘Wat wilt U daarmee zeggen?’ vroeg Smit.

‘Ik weet natuurlijk, dat het niet mogelijk is. Maar ik krijg de indruk, dat de gaslucht veel minder is geworden.’

De woorden van Baron brachten den hoofdinspecteur tot de werkelijkheid terug. Ontsteld begreep hij nu ook de reden van zijn loomheid. Maar hij wachtte zich wel, hier met Baron over te spreken. Hij had den reporter noodig en mocht hem op dit beslissende oogenblik niet zenuwachtig maken.

‘Neem Uw zakdoek!’ riep hij vlug. ‘En maakt U hem nat!’

‘Nat? Waarmee?’

‘Ik zou zeggen, dat wij hier water genoeg hebben. U moet hem over Uw neus en Uw mond binden.’

Baron aarzelde. Alleen al de gedachte, een in dit vieze, stinkende water gedrenkten zakdoek voor zijn

neus en mond te moeten binden, maakte hem al misselijk.

Smit begreep, wat er in den reporter omging, maar hij wist, dat zij geen tijd mochten verliezen.

‘Vooruit! Doet U wat ik zeg!’ beval hij, terwijl hij zelf zijn zakdoek in het smerige water dompelde. ‘Of wilt U in dit gat crepeeren?’ Kort besloten bond hij den doek voor zijn gezicht.

Met een onuitsprekelijk gevoel van walging gehoorzaamde Baron.

‘Bent U sterk?’ vroeg Smit. ‘Kunt U mij dragen, als ik op Uw schouders klim?’

Het was aan de oogen van Baron te zien, dat hij achter zijn zakdoek gelukzalig glimlachte, toen hij antwoordde:

‘Inspecteur - het is altijd mijn dierbaarste wensch geweest, in een variété als sterke man te kunnen optreden.’

‘Komt U dan hier. Maar U moet stevig staan. En wordt U niet zenuwachtig, als ik ga schieten.’

‘Zoolang U niet in mijn lichaam schiet, zal dat beetje geknal mij niet zenuwachtig maken.’

Smit klom lenig op de schouders van Baron. Hij beklopte het luik, om precies na te gaan, waar zich de grendels en de scharnieren bevonden.

‘Opgepast!’ riep hij. Hij schoot achter elkaar het heele magazijn leeg. Splinters vielen naar beneden, maar het resultaat was niet erg bemoedigend. Het hout was te sterk. Hij schoot nog een tweede magazijn leeg, zonder dat hij veel verder kwam en hij twijfelde er aan, of het hem zou lukken, op deze wijze den uitgang te forceeren.

Zou hij ook zijn laatste kogels opofferen of zou hij ze bewaren en op het groote wonder hopen? Hij voelde, dat Baron vermoeid begon te raken, want hij begon eenigszins te wankelen. Hij deed het laatste magazijn in de revolver en maakte van een suggestief middel ge-

bruik. Zoo onhebbelijk en scherp mogelijk snauwde hij tegen Baron:

‘Stil staan, zwakkeling! De tanden op elkaar! Verman je een beetje, begrepen?!’

Een ruk ging door het lichaam van den reporter en het lukte hem, het nog een oogenblik vol te houden.

Smit schoot. Eenmaal - tweemaal-

Een oorverdoovend lawaai van versplinterend hout - maar het was het luik niet. Het moest de buitendeur geweest zijn, want boven hen weerklonken zware stappen en de hoofdinspecteur meende de stem van van Dam te hooren.

‘Daar zijn ze,’ riep hij en sprong naar beneden.

Baron slaakte een zucht en dreigde ineem te zakken.

Dat nooit - een seconde voor de redding, dacht Smit.

‘Wakker blijven!’ schreeuwde hij en sloeg hem met de vlakke hand in het gezicht. Dit paardemiddel bracht hem werkelijk tot bezinning. Smit vuurde nog eens naar het luik.

Boven hen werd gewerkt. Men zocht de grendel en eindelijk ging het luik open.

Van Dam liet zijn lamp naar binnen schijnen.

‘Bent U daar, inspecteur?’

‘Ja. Baron natuurlijk ook. Hij moet dadelijk in de buitenlucht.’ Hij tilde hem op en van Dam trok hem verder naar boven.

Ze gooiden Smit een touw toe en weldra stond hij in de gang van het huis naast zijn assistent.

‘Waar is Baron?’ was zijn eerste vraag.

Glimlachend kwam de reporter naar hem toe.

‘Alles weer in orde, inspecteur. Maar het had niet lang meer moeten duren. Ik heb mij zeker vreeselijk kinderachtig aangesteld, daar beneden, hè? Wat heeft U tegen mij gebruld! Zóó is zelfs Verhulst nog nooit tegen mij te keer gegaan.’

‘Voelt U zich sterk genoeg, om een klein autotochtje mee te maken?’ vroeg de hoofdinspecteur, die zich over

het onverwoestbare gestel van den reporter verheugde.

‘Ik geloof, dat ik mij rustig aan Uw zorgen kan toevertrouwen. Waar gaat de reis heen?’

‘Wij gaan onze jongens inpikken. En U mag er bij zijn. U heeft het wel verdiend.’

‘Dat zal een artikel worden!’ zei Baron stralend. ‘En dan wij samen op één foto!’ Toen hij den vragenden blik van den hoofdinspecteur op zich gericht zag, voegde hij er gauw aan toe: ‘Weest U maar niet bang, hoor - ik ben al getrouwd.’

Smit liet Middeldorp komen.

‘Jij blijft met twee man hier. Laat het huis doorzoeken. Grondig. Scheur de bekleding van de meubelen, breek de vloeren op, snijd de matrassen open - niets in dit huis mag vergeten worden.’

Hij nam met drie beampten in den eersten wagon plaats, terwijl van Dam, Baron en drie rechercheurs in een tweede auto volgden.

De elegante sportwagen, die in de buurt van de Stoofsteeg op den O.Z. Voorburgwal gewacht had, zette zich in beweging en reed met een snelheid weg, die in deze nauwe, kromme straten van het oude Amsterdam op z'n minst roekeloos genoemd moest worden.

‘Eerst naar jouw woning,’ zei Gaston. ‘In tien minuten hebben wij ingepakt, wat je de eerste dagen noodig hebt. Daarna kunnen wij wel het een en ander koopen.’

‘Zou het niet beter zijn, eerst naar jouw huis te rijden en Amelie Russell in veiligheid te brengen?’ vroeg Louisa.

‘Doe wat ik zeg.’

‘Zooals je wilt,’ zei ze schouderophalend.

Zij reden zwijgend verder. Zij staken het Spui over, daarna het Koningsplein. De verkeerslichten in de Leidschestraat stonden op groen en met groote snelheid schoot de wagon vooruit.

Louisa hervatte het gesprek en voor de eerste maal

sprak zij een gevoel uit, dat haar reeds lang beheerschte en dat haar tegen den man innam, die zich het recht aanmatigde, te bevelen.

‘Ik zou wel eens willen weten, wat je aan haar hebt! Dat je de gevoelens, die ik voor je koester, niet beantwoordt, is jouw zaak. En ik ben niet jaloersch aangelegd. Maar je geeft mij niet eens reden tot jaloezie. Dat is juist, wat mij irriteert. Waarom richt je een altaar voor haar op? Waarom aanbid je haar? Waarom bedrieg je jezelf? Platonische liefde tegenover een danseres! Iedereen die het hoorde, zou er om lachen!’

‘Houd je mond!’ snauwde hij.

Zij reden langs het American-hotel en bereikten de Leidschekade, waar Louisa woonde.

‘Vol gas! Doorrijden!’ riep hij opgewonden.

Het huis, waar Louisa op kamers woonde, was omsingeld. Gaston had het nog juist vroeg genoeg gezien om te verhinderen, dat zij stopte of vaart minderde.

Met een scherpe bocht reden zij de Marnixstraat in en vandaar naar het Leidscheplein terug.

‘Waarheen?’ vroeg Louisa.

‘Naar mijn huis,’ antwoordde hij.

De wagen reed over het plein en langs de Weteringschans naar de Nic. Witsenstraat.

‘Verdomme!’ siste Gaston tusschen zijn tanden.

Ook hier had zijn spiedende blik onmiddellijk de beampten ontdekt, die den gewonen voorbijganger niet zouden zijn opgevallen.

‘Verder - Doorrijden! - Links af - Gauwer!’

Zij reden over de Nic. Witsenkade en dan de Pieter Pauwstraat in.

Aan den hoek van de Weteringschans liet Gaston stoppen.

‘Wacht hier op mij. Maar wees voorzichtig. Als het moet, rijd dan verder en laat den wagen ergens staan. Wij zien elkaar dan wel in de trein naar Genua.’

Hij stapte uit, gooide het portier dicht en ging naar de Nic. Witsenkade terug.

In snelle vaart hadden de politieauto's den weg naar de Nic. Witsenstraat afgelegd.

Door een verkeersstremming waren de wagens bij het Muntplein uit elkaar geraakt, zoodat de auto van den hoofdinspecteur een paar minuten eerder het doel bereikte.

Smit en zijn beambten stapten uit.

Hij vond de twee rechercheurs, die hij voor het huis geposteerd had, in gesprek met een agent.

Hij trad op ze toe.

‘Iets bijzonders?’

‘Neen, inspecteur. - Dat wil zeggen -’

‘Wat?’

‘Een paar minuten geleden kwam hier een groote sportwagen langs. Zoover wij zien konden, zaten er een heer en een dame in. De wagen kwam van de Weteringschans en scheen vaart te minderen; maar plotseling werd de snelheid weer opgevoerd. Zij namen de bocht naar de kade op twee wielen en ik verbaasde mij nog, dat zij niet het water in reden.’

‘Dat zijn ze natuurlijk geweest. - Zat niemand in de dickey-seat?’

‘Neen. De agent heeft den wagen ook gezien.’

‘Waar heb je hem gezien?’ informeerde Smit.

‘Ik kwam hier links over de Nic. Witsenkade. Ik zag ze komen en bleef staan. Ook de bocht naar de van Woustraat namen zij opvallend scherp. De man keek uit het portierraampje. Het leek veel op een vlucht. Ik wilde net naar de van Woustraat lopen, om de eerste de beste auto aan te houden en de vervolging op te nemen, toen ik zag, dat de wagen bij de Stadhouderskade stopte.’

‘Heb je gezien, dat de wagen stopte?’

‘Ja, inspecteur.’

Smit wendde zich tot zijn mannen.

‘Gaaf den wagen bekijken. Jullie weten er alles van.’ Hij liet een beambte voor de huisdeur wachten. ‘Jij blijft hier, tot van Dam komt.’

‘O.K., inspecteur.’

Smit wenkte den agent.

‘Jij gaat met mij mee naar boven.’ Hij opende de deur en ging de trap op. De agent volgde.

Hij ging de kamer binnen, die in donker gehuld was. Hij draaide het licht op en - keek in vijf op hem gerichte brownings.

‘Hands up!’ Automatisch gehoorzaamde hij.

Hij kreeg een stoot in den rug en een bekende stem zei:

‘Omdraaien, inspecteur!’

Hij draaide zich om en stond tegenover den agent, die met de rechter hand een revolver op hem gericht hield, terwijl hij met de linker zijn snor afrukte en zijn pet afnam. Het was Dirk Russell.

Hij glimlachte.

‘Uw aanwezigheid, mijnheer Smit, is voor mij een bewijs, dat ik mij vergist heb. Ik had verwacht, dat men pas morgenochtend naar U zou zoeken, en dan had men nòch U nòch den reporter gevonden en de ratten hadden feest gevierd; zij krijgen niet iederen dag een echten inspecteur te eten. Ik wist niet, dat men Uw leven zoo hoog aansloeg, dat men reeds na een uur naar U ging zoeken.’ Hij zweeg even en vervolgde: ‘Uw armen beginnen moe te worden, hè? Is niet erg. Houdt U ze nog maar een beetje hooger.’ Hij stootte Smit met de vuist onder de ellebogen. ‘U zult spoedig van een lange rust kunnen genieten. Uit die kelder bent U ontsnapt, maar ik vrees, dat U nu geen kans meer heeft, Uw kostbare leven te redden. Ik wist niet eens, dat de jongens hier waren. Waarschijnlijk zijn ze gekomen, om met mij af te rekenen. Zij wisten, dat ik morgen het vasteland ga verlaten en waren misschien bang, dat ze hun aandeel

niet zouden krijgen. Ik hoef natuurlijk niet eens te zeggen, dat ik ze nooit in de steek zou laten. En ofschoon ze niet konden weten, dat ik hun overtocht reeds had besproken, stonden zij toch als één man achter mij, toen het er om ging, de politie een poets te bakken. - En nu, inspecteur, heeft U nog een laatste wensch? Laat U een jonge weduwe achter, die een cheque of een klein pensioen zou kunnen gebruiken? Want de menschenjacht zal U wel geen vermogen inbrengen. Maar haast U zich. Mijn tijd is even kostbaar als Uw leven. Ik geef U vijftien seconden.'

Op dit oogenblik trof een vreeselijke slag den rechter arm van Russell. De browning viel op den grond en de man schreeuwde van de pijn als een wild beest.

De hoofdinspecteur had geen spier van zijn gezicht vertrokken, ofschoon hij Baron achter Dirk had zien verschijnen.

Een oogenblik van verwarring volgde en het maakte haast een groteske indruk, toen de armen van de vijf gewapende bandieten op het vlijmscherpe bevel van Smit de hoogte in vlogen en hun revolvers aan de binnendringende beambten werden uitgeleverd.

Van Dam, die vlak achter Baron was binnengekomen, had Dirk de handboeien aangedaan.

Dirk glimlachte.

'U zult het misschien vreemd vinden, inspecteur, dat ik niet vloek of ontzettend te keer ga. Elk hazardspel heeft zijn risico. Ik heb verloren.'

'Waar houdt U Uw zuster verborgen?' vroeg Smit kort.

Dirk werd bleek. Hij huiverde, alsof hij het plotseling koud had en zijn oogen gingen van den een naar den ander.

'Amelie - wat moet er van haar worden -' stamelde hij. 'Hij wilde haar mij ontnemen - wilde met haar naar de overkant - naar Amerika....' Er verscheen een harde trek op zijn gezicht en hij zei zacht: 'Ik zou

iedereen - iedereen hebben gedood, die getracht zou hebben, haar van mij weg te nemen.'

'Waar is zij?' herhaalde Smit.

'Vanavond heb ik haar hier naar toe gebracht. Waar zij daarvoor is geweest, speelt geen rol. Zij ligt in de kamer hiernaast.' Zijn stem kreeg een innigen klank. 'Weest U voorzichtig met haar, inspecteur. Zij slaapt. Laat U haar uitslapen. De injecties, die ik haar heb gegeven, waren onschuldig. - En belooft U mij één ding, inspecteur: laat U mij Amelie nog één keer zien, voordat ik de gevangenis inga.'

'Wegbrengen,' beval Smit.

Dirk Russell en zijn vijf mannen werden met de twee politiewagens naar het hoofdbureau gebracht.

Smit draaide zich om.

Voor hem stond Baron, die gelukzalig tegen hem glimlachte en teeder den gummistok streelde, waarmee hij Dirk buiten gevecht had gesteld.

'Dank U, Baron. Vijftien seconden later, en het zou afgelopen geweest zijn.'

'Daarom ben ik ook vijftien seconden eerder gekomen. - Ik geloof, dat wij dezen keer quitte zijn.'

Smit reikte hem de hand.

'Bent U erg moe? Of gaat U nog met mij mee naar het bureau? Ik kan U een interessante geschiedenis vertellen.'

'U zult het niet gelooven, inspecteur, maar voor een mooi verhaal mag U mij uit de meest onschuldige slaap halen. Ik ga mee.'

Twee beambten bleven bij Amelie achter, terwijl Smit en Baron in den helder door de maan verlichten nacht naar den O.Z. Achterburgwal wandelden.

Hoofdstuk 12.

Louisa, die op den hoek van de Pieter Pauwstraat en Weteringschans achter het stuur van den sportwagen zat te wachten, had in een der voorbijrijdende politieauto's Dirk zien zitten en zij wist, dat het spel uit was. Zij stapte uit, liet den wagen staan, nadat zij alle papieren bij zich had gestoken en nam op het Frederiksplein een taxi. Zij wilde het hoog noodige inpakken en in den nacht met de auto naar de grens rijden, om te trachten, daar den volgenden morgen den D-trein te nemen.

Te laat had zij de beambten gezien, die nog steeds aan de Leidschekade op wacht stonden. De taxi had al gestopt en aan vluchten viel niet meer te denken. Op het laatste nippertje kon zij haar revolver nog onder de zitplaats van de auto slingeren, zoodat zij ten minste niet in het bezit van een wapen werd aangetroffen.

De beambten stapten in haar taxi, die naar het hoofdbureau doorreed.

Toen Smit en Baron daar aankwamen en hoorden, dat men Louisa eveneens gearresteerd had, liet de hoofdinspecteur het tweetal onmiddellijk voorgeleiden.

Het duurde langer dan een uur, tot hij ze naar hun cellen liet terugbrengen en bij het verhoor, dat hij hun

had afgenomen, had hij meer bijzonderheden vernomen, dan hij had durven hopen.

Baron stak een sigaar, Smit een sigaret op, terwijl van Dam een pijp stopte.

‘De eerste zwakke verdenking tegen Dirk Russell kwam al dien dag bij mij op, toen zijn zuster verdwenen was,’ begon Smit. ‘Hij had Amelie naar haar kamer gebracht en was, zooals hij zelf toegaf, bij haar gebleven, tot zij was ingeslapen. Ik hoefde alleen maar na te gaan, dat hij haar pas tusschen zes uur en half zeven had ontmoet, voor het huis met haar had gesproken, een uiteenzetting met haar hospita had gehad en bovendien op haar kamer nog geprobeerd had, te weten te komen, hoeveel zij omtrent den moord op Bronsdijk wist; dat Amelie dan pas insliep; dat zij echter om kwart voor acht in haar garderobe aanwezig moest zijn, dus uiterlijk om half acht het huis had moeten verlaten - om tot de conclusie te komen, dat de tijd rijkelijk kort was geweest, wanneer een ander dan Dirk voor de ontvoering in aanmerking kwam. Daarom leek mij de afspraak, die Dirk zoogenaamd om acht uur met zijn zuster had gemaakt, onwaarschijnlijk en het wekte mijn argwaan, dat hij om denzelfden tijd - dus nog geen uur na het verdwijnen van zijn zuster - al bij mij kwam. Daarbij kwam nog, dat Dirk de liefde voor zijn zuster op een wijze deed uitkomen, die mij verwonderde en dat ik uit de verklaringen van alle personen, die ik hoorde, opmaakte, dat de danseres het punt was, waar alles om draaide. Daarom is het niet te verwonderen, dat ik al spoedig tot de veronderstelling kwam, dat jaloezie het motief voor den moord op Bronsdijk was. Toen ik twee dagen later Dirk in zijn woning bezocht, meende ik al zeker van mijn zaak te zijn. Hij had van zijn woning een soort tempel zijner liefde voor zijn zuster gemaakt en zijn woorden lieten mij duidelijk erkennen, dat hij met een ziekelijke liefde voor Amelie behept was.

Ik was er van overtuigd, dat ook Louisa - van wie ik toen nog niet wist, wie zij was - in de misdaden was betrokken. Ik had besloten, haar in vrijheid te stellen in de hoop, dat zij mij de schuilplaats van den dader zou verraden, en daarin had ik mij niet vergist. Alvorens echter tot dezen stap over te gaan, wilde ik haar onverwachts met Dirk confronteeren, om bij deze ontmoeting een bewijs voor hun samenwerking te krijgen. Dit experiment werd een volledig fiasco, ofschoon ik nu weet, dat zij die aanval van zwakte kreeg, omdat zij dacht, dat men Dirk als den aanstichter van de roofoverval in Oostzaan reeds ontmaskerd had.

De aanwezigheid van Dirk op mijn bureau verschaft mij echter andere belangrijke bewijzen voor zijn schuld. Het was mij er om te doen, ongemerkt vingerafdrukken van hem te krijgen en ik liet hem een blad papier aan van Dam overhandigen. Hij nam het papier glimlachend met de linker aan, waaraan hij nog een handschoen droeg. Het was natuurlijk mogelijk, dat hij links was, en om mij zekerheid hieromtrent te verschaffen, bood ik hem een sigaret aan. Hij gebruikte toen echter zijn rechterhand en ook, toen hij mij vuur gaf. Dit was de eerste groote fout, die hij beging en direct daarna maakte hij een tweede fout: toen hij vertrok, legde hij zijn rechter hand, waaraan hij geen handschoen droeg, op mijn schrijftafel. Ik liet de vingerafdrukken nemen - het waren dezelfde, die wij op de lijst hadden gevonden, die Baron van het kantoor van Bronsdijk had meegenomen en waarop de in Avignon gestolen effecten genoteerd stonden.

Een oogenblik begon ik aan de juistheid van mijn theorie te twijfelen. Dat Louisa zich onmiddellijk na haar in-vrijheid-stelling naar den dader zou begeven, was voor mij een vaststaand feit. Zij ging naar het bewuste huis op de O.Z. Achterburgwal, dat volgens het bevolkingsregister reeds een jaar door een Franschman, Gaston Dupré, werd bewoond. Aan de echtheid der pa-

pieren viel niet te twijfelen. Desondanks telegrafeerde ik naar Martaigneville, de geboorteplaats van Dupré. Het antwoord luidde, dat Gaston Dupré een half jaar geleden in het ziekenhuis te Ault was gestorven. Ik liet dadelijk een tweede telegram naar Ault opgeven. Mijn vermoeden werd bewaarheid. Dirk Russell had in dien tijd in een hotel in Ault gewoond en moet er kans toe hebben gezien, de papieren van den overledene in zijn bezit te krijgen.

De juistheid van mijn theorie was bewezen. Hoe volkomen Dirk zijn incognito wist te bewaren, blijkt duidelijk daaruit, dat Louisa niet eens wist, dat Gaston en Dirk één en dezelfde persoon waren en dat zij ook nooit op het denkbeeld is gekomen, dat Amelie de zuster van “Gaston” was. Een omstandigheid, die de verhouding van Louisa en Dirk onderling kenmerkt, zoodat wij van een zuiver zakelijke belangengemeenschap kunnen spreken, die zij trouwens ook hebben toegegeven. Hiermee is de medeplichtigheid van Louisa afdoende bewezen.’

‘Heeft U tijdens Uw bezoek bij Dirk niets kunnen ontdekken, dat er op wees, dat hij Louisa kende?’ vroeg Baron.

‘Neen. Ik hoef natuurlijk niet te zeggen, dat ik daar speciaal op heb gelet. Maar er was niet het geringste te ontdekken.’

Er werd geklopt en Middeldorp kwam binnen.

‘En?’

De beambte legde een dik pak effecten op de schrijftafel.

‘Dit zal Avignon wel zijn, inspecteur.’

Aan de hand van de lijst werden steekproeven genomen - de nummers klopten.

‘Wat hebben jullie nog meer gevonden?’

‘Fransch goud, Fransch bankpapier -’

‘Uitstekend.’

‘En een stapel bankpapier, postwissels en waarde-

papieren, die blijkbaar uit de postauto in Oostzaan zijn gestolen. - En dan nog iets.
- Russell bezat een eigen zender en ontvangtoestel.'

'Daardoor was het hem natuurlijk mogelijk, onze maatregelen en onze gedachtenwisselingen met de Fransche politie af te luisteren. Dat zal ook wel de reden zijn, dat de buit nog niet naar London is gegaan. Neem nog een paar man mee en breng alles hierheen.'

'O.K., inspecteur.' Middeldorp vertrok.

'Bent U nog te weten gekomen, met wie Russell in London in verbinding stond?' vroeg Baron.

'Neen. Dit is een interessante taak voor Scotland Yard, en ik hoop, dat de Engelsche collega's de bende te pakken krijgen.'

'Het is jammer, dat de avond in de Covent-Garden-Opera de politie geen enkel aanknoopingspunt heeft verschaft. Dat zou het zoeken enorm vergemakkelijkt hebben.'

'Zeker. Wij hebben ons onmiddellijk met Scotland Yard in verbinding gesteld. Maar of Louisa of Dirk moeten op het laatste nippertje een waarschuwing naar Londen getelegrafeerd hebben, want de geheele loge, waarvan wij een plaats in handen hadden, bleef dien avond onbezet.'

'Het is mij toch niet duidelijk, hoe Dirk op het idee is gekomen, zijn zuster aan de gevaren bloot te stellen, die aan de Londensche opdracht verbonden waren.'

'De verklaring hiervoor zullen wij waarschijnlijk pas krijgen, als wij Amelie gehoord hebben. Maar ik voor mij geloof, dat Dirk het 't veiligste vond, juist Amelie, die in 't geheel niet vermoedde wat zij bij zich had, de belangrijke boodschap over te laten brengen, die in het zilveren pistool verborgen was.'

Baron tikte de asch van zijn sigaar en zei:

'Toch ligt er volgens mij een tegenstrijdigheid in het geval. U had het over de haast bovennatuurlijke liefde, die Dirk voor zijn zuster koesterde. Hoe wilt U het dan

psychologisch verklaren, dat hij doorreed, zonder zich iets van haar aan te trekken? Want hij moet toch gemerkt hebben, dat zij uit den wagen is gesprongen.'

'Ik zei U reeds, dat ik de gevoelens, die Dirk voor zijn zuster koesterde, ziekelijk en abnormaal moet noemen. Toen zij uit den wagen sprong, schijnen hem opeens de oogen te zijn opengegaan. De twee ooggetuigen verklaarden, dat de wagen enorm snel reed en Dirk geeft toe, dat de snelheid op dat oogenblik zoowat negentig kilometer bedroeg. Dirk moest wel aannemen, dat Amelie om het leven was gekomen en hij begreep, dat het er nu alleen nog maar om ging, zichzelf in veiligheid te stellen. Hij moest wel zonder oponthoud doorrijden, om de waarschuwing nog op tijd naar Londen te kunnen seinen. Louisa of hij zouden nooit zelf naar Londen gegaan zijn, omdat zij nòch elkaar, nòch hun handlangers vertrouwden.'

'Alles goed en wel. Maar dan bleef nog de mogelijkheid bestaan, dat men de boodschap in het zilveren pistool zou ontdekken.'

'Neen. Deze mogelijkheid ontstond pas door Uw tussenkomst, mijnheer Baron, en door de annonce, die U in Uw blad lanceerde. Zonder deze annonce zou Louisa Doorman nooit op het denkbeeld zijn gekomen, alles te probeeren, om de tasch in haar bezit te krijgen. Het feit, dat alleen over de vondst van de tasch werd bericht en niets omtrent Amelie, bewees, dat deze er levend was afgekomen en Louisa vreesde, dat Amelie zelf naar U toe zou komen, om de tasch in ontvangst te nemen. Dit wilde Louisa tot elken prijs voorkomen, omdat zij de danseres niet vertrouwde. Zij wist ook niet, dat het de zuster van Dirk was. Zij wist niets van Uw ontmoeting met Amelie af en daarom leek het haar het beste, zich voor deze danseres uit te geven. Door deze leugen werd ik wantrouwend en ook, omdat zij het wapen totaal negeerde. Anders had ik nooit zooveel aandacht aan het zilveren pistool geschonken.

Een ongelukkige rol speelde de boekhouder Terwindt, een man, wiens medeplichtigheid ik absoluut niet voor onmogelijk hield. Vandaag kan ik het feit, dat wij het wapen op zijn tafel vonden, makkelijk verklaren. Dirk, die na het vertrek van den onbekend gebleven vriend van Bronsdijk naar binnen is geslopen, en die maar een paar seconden voor het begaan van de misdaad den tijd had, zag de deur van de kamer er naast opengaan en vluchtte op het laatste nippertje, zonder er kans toe te zien, het wapen mee te nemen. Dat de lijst uit zijn zak was gevallen, heeft hij overigens niet gemerkt, want toen ik hem in zijn woning bezocht, beweerde hij juist tegen zijn hospita, dat iemand tijdens zijn afwezigheid zijn kamer doorzocht moest hebben. Hij heeft die lijst dus pas later gemist. - Terwindt betrad het privé-kantoor, zag wat er gebeurd was en zijn blik viel op de revolver. Zonder te weten, wat hij deed, nam hij het wapen mee naar zijn plaats.

Wat een vrouw als Louisa Doorman er toe heeft kunnen bewegen, bij Bronsdijk als secretaresse in dienst te gaan, is een vraag, die wij wel nooit zullen kunnen beantwoorden. Ik kreeg vanmiddag een brief van Lensink met krantenuitknipsels erbij, waarin hij mij mededeelde, dat Bronsdijk de leider van een der gevaarlijkste gangsterbendes in de Vereenigde Staten is geweest. Misschien staat de geheimzinnige vriend wel met het verleden van Bronsdijk in verband, want ik vind het wel vreemd, dat deze vriend tot nu toe nog niet is komen opdagen. Evengoed als Lensink kunnen natuurlijk ook Louisa en Dirk met het verleden van Bronsdijk bekend geweest zijn en geprobeerd hebben, een aanval op hem voor te bereiden.'

'Ik heb nog één vraag, inspecteur: wat had Thérèse Grenier met Bronsdijk te maken?'

'Zij stond buiten deze gebeurtenissen. Meer kan ik niet zeggen. Ik begreep dit reeds bij het begin van ons

onderhoud en daarmee interesseerde deze vrouw mij niet meer.'

'Wanneer wilt U Amelie Russell hooren?'

'Ik geloof, dat het morgenochtend mogelijk zal zijn. Ik kan mij voorstellen, dat U er graag bij tegenwoordig zoudt zijn,' antwoordde Smit glimlachend.

'Ik heb altijd wel gedacht, dat U met de helm geboren was, inspecteur!'

Den volgenden dag kreeg Smit tegen drie uur bericht, dat Amelie voldoende was opgeknapt en reeds naar het hoofdbureau onderweg was. Hij belde dadelijk de redactie op en tien minuten later stopte de 'razende reporter' voor het hoofdbureau van politie.

Amelie zag nog bleek en haar oogen dwaalden schrikachtig van den een naar den ander.

'Waar ben ik hier?' vroeg zij angstig. 'Ik wil naar Dirk. Hij had mij beloofd, mij op tijd te wekken. Ik heb de voorstelling verzuimd. Ik krijg mijn ontslag - mijn carrière - alles is afgelopen.'

Met groote belangstelling had Smit de danseres gadegeslagen. Hij was door haar schoonheid en charme ontroerd. Zij was veel mooier, dan hij had gedacht.

'Gaat U zitten, juffrouw Russell. U hoeft niet bang te zijn. Men zal U niet ontslaan. Ik weet het zeker.'

Ongeloovig keek zij hem aan.

'Weet U dat zeker, inspecteur?'

'Absoluut.'

'Maar waarom moet ik hier komen? Waar is Dirk? Weet U het? Ik ben zoo ongerust.'

'Wilt U Uw broer graag zien, juffrouw Russell?'

'Natuurlijk. U vraagt het zoo vreemd. Is er iets gebeurd? Zegt U het toch.'

'Juffrouw Russell - U zult hem zien. Maar U moet mij één ding beloven. U moet flink zijn - wat er ook gebeurt.'

'Ja - ja -' zei ze verstrooid. Zij begreep niet, wat

Smit bedoelde. 'Ik beloof alles, wat U maar wilt, inspecteur. Maar laar U mij nu naar Dirk gaan.'

'Dirk is hier.'

'Hier?'

'Ja.' Hij nam den hoorn op. 'Hallo - U spreekt met Smit. Laat U Dirk Russell komen. - Denkt U er aan, juffrouw Russell, wat U mij beloofd heeft.'

De deur ging open en een agent liet Dirk binnen.

Amelie sprong op, snelde hem tegemoet en omhelsde hem.

'Dirk! Ben jij hier? Nu is alles weer in orde. Ik was zoo bang! Waarom heb je mij laten slapen? Ik moest eigenlijk boos op je zijn. Maar je weet, dat ik het niet kan. Maar je ziet er zoo naar uit! Wat is er gebeurd? Kom, geef mij je hand.'

Dirk schudde het hoofd.

'Amelie - lieveling - ik kan je geen hand geven.' Langzaam draaide hij zich om en Amelie zag, dat zijn handen geboeid waren.

Ontsteld ging zij een stap achteruit en greep naar haar voorhoofd.

Haar blikken dwaalden van Dirk naar Baron - van Baron naar Smit.

'Inspecteur -' fluisterde zij. 'Inspecteur, wat moet dat? - Dirk, wat is er gebeurd?'

'Ik moet je pijn doen, lieveling - en ik hoop, dat je mij zult vergeven - want ik heb alles - alles voor jou gedaan.'

'Wat heb je gedaan?' vroeg zij opgewonden.

'Ik had het niet kunnen verdragen, dat hij jou naar Amerika had gebracht. - Amelie - ik heb hem gedood.'

Een vreeselijke stilte volgde. Onbeweeglijk stonden zij tegenover elkaar.

Eindelijk bewogen haar lippen en ze zei nauwelijks hoorbaar:

'Jij hebt.... Bronsdijk....?'

Zij was als versteend. Met nietsziende oogen staarde zij voor zich uit.

‘Ja. Ik heb het gedaan. Vergeef het mij.’

‘Dirk - je weet, dat ik je nooit iets gevraagd heb. Ik heb je nooit gevraagd, waarom je dit of dat hebt gedaan. - Ik geloofde in jou. Je bent altijd goed voor mij geweest.’

- Zij keek hem aan. - ‘Ik vergeef je.’

Aarzelend ging zij naar hem toe en kuste hem op het voorhoofd.

De agent deed de deur open en Dirk ging naar buiten.

Amelie keek nog lang naar de gesloten deur.

Smit zei met zachte stem.

‘Gaaf U zitten, juffrouw Russell.’

Gehoorzaam ging zij zitten. Een groote verandering had in haar plaats gevonden. Iets, dat een deel van haar leven was geweest, was ineengestort.

‘Juffrouw Russell, weet U, wat voor een leven Uw broer leidde?’

‘Neen. Ik heb het hem nooit gevraagd - ofschoon er veel dingen gebeurden, die ik niet begreep. Hij deed het, en dat was voor mij voldoende. Want hij was altijd goed voor mij.’

‘Het zou misschien beter zijn geweest, als U wèl iets had gevraagd. - Waarom bent U eigenlijk uit den rijdenden wagen gesprongen?’

‘Ik wilde mijn optreden niet missen.’

‘Wist U niet, waarvoor Uw broer U naar Londen stuurde?’

‘Neen. Hij zei tegen mij, dat het belangrijk voor hem was, dat ik de voorstelling in de Covent-Garden-Opera bijwoonde. Hij zei, dat ik niets anders te doen had, dan mijn plaats in te nemen en de tasch naast mij te leggen. Ik moest per vliegtuig terugkomen. - Eerst wilde ik het niet doen, omdat ik bang was, mijn engagement te verliezen. Maar eindelijk gaf ik toe. Toen ik echter onderweg was, drong het tot mij door, dat het verkeerd was, wat ik deed en ik sprong er uit.’

Zij zweeg.

Baron vroeg:

‘Toen U op mijn bureau kwam, juffrouw Russell - waarom schrok U, toen U het biljet van tien gulden zag, dat in den brief zat, dien ik U liet zien?’

‘Er stond op geschreven, dat ik zwijgen moest en ik herkende het schrift van Dirk.’

Zij stond op. ‘Kan ik nu naar huis gaan?’

Smit keek naar Baron.

‘Ik geloof, dat U zich weer eens verdienstelijk kunt maken.’

Maar glimlachend schudde Baron het hoofd.

‘Neen, inspecteur - ik geloof, dat ik zeer overbodig ben.’ Hij ging naar de wachtkamer, deed de deur open en knikte vriendelijk naar binnen.

Sadie O'Brien vloog Amelie om den hals.

‘Sadie - liefste -!’

‘Zeg maar niets, kindje - als je iets te zeggen hebt, zeg het dan tegen hem.’ Op de drempel stond Fred Lensink. Lang zagen zij elkander aan. Eindelijk zei Fred: ‘Zouden wij elkaar nu misschien beter begrijpen?’ Zij reikte hem de hand, en in dien handdruk lag alles, wat zij elkaar te zeggen hadden.

Toen de deur zich achter hen had gesloten, zei Smit:

‘Dat is de beste gedachte, die ooit in Uw reporters-brein is opgekomen.’

Baron haalde de schouders op.

‘Dat is een beetje overdreven, inspecteur. Maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen, Amelie op de slappe banden van de “razende reporter” door elkaar te laten rammelen. Maar ik geloof, dat ik nu toch eindelijk een echte auto zal moeten koopen. Mijn Ford zal ik aan het museum vermaken - als zij hem daar ten minste willen hebben.’

De D-trein denderde naar het Zuiden.

In een coupé eerste klas zaten Thérèse Grenier en Joe Griggs.

‘Joe - waarom gaan wij niet ergens anders naar toe? Laten wij de jongens hun aandeel sturen en een nieuw leven beginnen.’

Griggs schudde het hoofd.

‘Geloof mij, Thérèse, het gaat niet. Wij zouden toch niet gelukkig worden. Een eeuwige vloek kleeft aan dit geld. Het drijft ons van misdaad tot misdaad, en eindelijk zal ons het noodlot achterhalen, waaraan niemand kan ontkomen. - Als je terug wilt? Ik laat je vrij.’

‘Ik ga met je mee, Joe.’

‘Allright.’

Onophoudelijk rolde de trein naar het Zuiden - de boot tegemoet, die hen naar den overkant moest brengen - naar Amerika.

Zij zwegen. - Voor hun oogen doemden de wolkenkrabbers van Manhattan op.